

GROOVE

Nummer 3 • 2002 | Sveriges största musiktidning

MOBY

Breach

Royce da 5'9"

Tomas Andersson Wij

Prominent

Soviac

Luke Slater

Ljuset i slutet av tunneln

Nu när värmen äntligen är på väg tillbaka kan jag inte undgå att snegla mot sommarens festivaler. Groove kommer definitivt att befinna sig på resande fot i sommar – du kan hälsa på oss i vårt tält på Hultsfred, Arvika och på Kalasturnén där vi kommer att lotta ut skivor, bjuda på mat och ge dig chansen att träffa artister. Ser själv fram emot att uppleva New Order, T.O.K., Thåström, Bob Log III, BRMC, Chilly & Leafy, Mono, Jack Brothers och Cure.

Men jag spanar också efter arrangören/arrangörerna som fixar en rejäl festival i Sverige under vinterhalvåret. Då är behovet av flykt undan den bistra verkligheten maximal, det inser man så här i slutet av den mörka perioden. Jag skulle definitivt åka till Linköping, Karlstad eller Malmö över helgen i december likväl som jag packar in sovsäcken i bussen på väg till djupaste Småland i juni.

Näväl, i nästa nummer av Groove besöker vi i alla fall Tom Waits i Kalifornien, Jon Spencer Blues Explosion i New York, Timbuktu i Malmö och hör ifrån Alec Empire som sitter hemma i Berlin och remixar nya Primal Scream-singeln. Glöm heller inte vår hemsida www.groove.st där du dessutom kan läsa om Josh Rouse, Kosheen och USCB Allstars.

Gary Andersson
chefred@groove.st

Prominent	sid. 5
Tre frågor till Luke Slater	sid. 5
Medellängd 1.80	sid. 5
Soviac	sid. 6
Jag mötte Lasse	sid. 6
Tomas Andersson Wij	sid. 7
Ett subjektivt alfabet	sid. 7
Breach	sid. 9
Royce da 5'9"	sid. 10
Moby	sid. 12
Bokrecensioner	sid. 16
Albumrecensioner	sid. 19
Demorecensioner	sid. 22

Soviac

sid. 6

Tomas Andersson Wij

sid. 7

Breach

sid. 9

Moby

sid. 12

Chefredaktör & ansvarig utgivare
Gary Andersson, chefred@groove.st

Skivredaktör
Per Lundberg Gonzalez-Bravo, info@groove.st

Bokredaktör
Dan Andersson, da@groove.st

Bildredaktör
Johannes Giotas, foto@groove.st

Layout
Henrik Strömberg, hs@groove.st

Redigering
Gary Andersson, Henrik Strömberg

Annonser
Per Lundberg G.B.

Distribution
Karin Stenmar, distribution@groove.st

Web
Ann-Sofie Henricson, Henrik Ragnevi

Groovearbetare	Robert Lagerström
Mats Almegård	Per Lundberg G.B.
Dan Andersson	Björn Magnusson
Gary Andersson	Thomas Nilson
Jonas Elgemark	Mia Olsson
Mattias Elgemark	Tove Pålsson
Fredrik Eriksson	Daniel Severinsson
Moa Eriksson	Magnus Sjöberg
Torbjörn Hallgren	Peter Sjöblom
Annica Henriksson	Mathias Skeppstedt
Peter Jernberg	Henrik Strömberg
Therese Karlsson	Evalisa Wallin
Pigge Larsson	

Groove
Box 112 91
404 26 Göteborg

Telefon 031-833 855

Elpost info@groove.st

<http://www.groove.st>

Omslag: Moby av Mathias Skeppstedt

För icke beställt material ansvaras ej.

Tryckt på miljömärkt papper.

Tryck Geson Skandiatryckeriet AB
Upplaga 75 000 ex.

ISSN 1401-7091

Tomas Andersson Wij

Vi är värda så mycket mer. CD **185:-**

Tomas Andersson Wij's tredje album är ett budskap om att vi ska bli något vi ännu inte blivit, att livet kan vara större än det är. Framfört i ett knippe välproducerade, kontrastrika låtar.

Släpps 8/4

A Hi-Fi Serious.

CD **179:-**

Första singeln "Nothing" har redan blivit en hit! Nu kommer brittiska A's tredje album, en blandning mellan brit-pop och punk, kritikerrosat i engelsk musikpress!

Släpps 15/4.

Två efterlängtade album!

...nu till löjligt låga priser i din skivbutik

BORDER
MUSIC

...alltid steget före

Prominent

text: Gary Andersson
bild: Therese Karlsson

Nyckelordet är uthållighet

För drygt tio år sedan tog allt sin början, rapparen Colossos och producenten Alex K körde hip-hop redan i åttan, då fanns det ingen annan musik som gällde. Sedan dess har de växt upp och vidgat vyerna.

– Ju äldre jag blir desto mer öppen blir jag för olika sorters musik, säger Colossos.

1996 bildade de Prominent tillsammans med Castelo som sjunger bandets schmoova refränger och SOS som rappar och mest är med live och ”skriker rätt mycket”. Singeln *She*, såväl som bandets andra låtar, innehåller förutom tunga beats och varm rap även soulpartier. De tycker att denna blandning innebär en större utmaning för dem själva och en mer intressant upplevelse för lyssnaren. Bandets musik drar influenser också från andra håll, i låten *Empty* ligger en gospelkör bakom refrängen och vissa låtar improviseras fram i studion hemma i centrala Malmö. Royalty Studio byggde de för åtta år sedan.

– Alla pengar vi tjänade gick till studion. Men det kan vara både positivt och negativt att ha tillgång till en studio, ibland sitter man och jobbar med grejer allde-

les för länge. I början hyrde vi studiotid och då var man tvungen att göra färdigt saker.

Å andra sidan har de skrivit 25 låtar det senaste halvåret och hoppas få släppa en fullängdare i år om bara singeln blir tillräckligt uppmärksam.

– Jag är trött på att vara ödmjuk, säger Colossos – det vore konstigt om ingen fattar det vi gör. Vi är rätt ensamma om att göra den här typen av musik, annars är väl Blacknuss mest likt men dom är ju inget band, mer ett projekt.

Alla fyra i Prominent har rötter utomlands, men länderna är kanske inte de väntade; Alex kommer från Serbien, Castelo från Bolivia, SOS från Uruguay och Colossos föräldrar är från Polen. Denna smältdegel

får det att koka ordentligt, och faktiskt låter det både listvänligt och äkta. Skulle förvåna mig om du inte får höra *She* på radion den närmsta tiden.

Medellängd 1.80

Sen mina första krönikor har jag fått ett antal mail, samtliga från unga tjejer, som skrivit hur skönt det var att se en ung tjej skriva om musik. Samtliga sa sig själva älska musik men hade aldrig riktigt blivit tagna på allvar på grund av samhällets sexistiska föreställning om att tjejer inte förstår sig på rock. Att få sådana brev känns lite som en revansch mot alla grabbiga killar som hävdar att tjejer varken kan spela rock eller skriva om det. Det börjar visserligen så smått att ändras. Kvinnliga musiker blir allt vanligare och likaså kvinnliga musiksribenter. Men det är fortfarande männen som styr musikbranschen både i det

lilla och i det stora. Tänk efter. Hur många kvinnliga, kända rockskribenter känner du till jämfört med hur många manliga? Hur många kvinnliga rockstjärnor? Och vilka är det i din bekantskapskrets som ordnar skivor i bokstavsordning, åker på skivmässor och lusläser utländska musikmagasin?

Jo, framför allt män. En bok som Nick Hornbys *High Fidelity* hade av förklarliga skäl aldrig skrivits om en kvinna. Varför är det så? Den enkla förklaringen är att det sen tidernas begynnelse varit män som styrt både musikbranschen och resten av samhället och förpassat kvinnan till hennes undangömda plats i garderoben. Speciellt unga tjejer tror sig ofta inte kunna eller våga tycka någonting om

musik med risk för att bli nertryckta i skorna av en äldre kille med sinne för ironi. Och det som man inte vågar tycka någonting om blir så småningom till något ointressant och man slutar bry sig. Häreomdagen var jag och såg en smått fantastisk konsert med The White Stripes på KB i Malmö. En del i det fantastiska var att för en gångs skull se en kvinnlig trummis mangla på trummorna med en intensitet och en energi värd en elitidrottare. Om jag hade varit liten hade Meg White blivit min idol. Mindre fantastiskt var att i stort sett hela publiken bestod av grabbar och åter grabbar. En och annan tjej skymtade iklädd rödvita kläder men i övrigt var medellängden minst 1.80. Eftersom det knappast beror på att män

tre frågor till....

Luke Slater, technoveteran som släpper syntpoppiga plattan *Alright on Top*.

Hur kommer det sig att du gör syntpop?

– Jag tycker albumet är ganska poppig, men en sorts underground-pop. Det låter ju inte som Boyzone. För mig har albumet fortfarande cred på ungefär samma sätt som Ultravox. Jag har inget problem med ordet pop. Jag har bara problem med usla låtar.

Vad är idén med omslagets retrokänsla?

– Jag fick den från gamla filmen *Rollerball*. Jag älskar verkligen att åka rullskidskor, mannen. Jag tänkte verkligen på att alla skatade runt. Jag är fixerad på några sådana saker. Om jag ser en grabb som skatar ner för gatan måste jag stanna och titta, det är så coolt. Den andra saken jag är fixerad på är kontorsmaterial – papper, pennor och sånt. Om jag går in i en butik med kontorsvaror är jag tvungen att kolla på allt. Alla små klistersaker och suddgummin, pennvässare, konstiga papper. Fan, mannen, jag vet inte vad det är som händer med mig.

Har det pågått länge?

– Det har byggts upp gradvis. Det har tagit mig en tid att acceptera det. Om jag är med någon och vi går in i en kontorsvarubutik för att köpa tejp eller nåt, så slutar det med att jag köper en massa små saker jag inte behöver. Jag vet inte varför. Jag gillar inte kontor, det har inte med det att göra.

Henrik Strömberg

har en medfödd bra musiksmak måste det bero på att kvinnor helt enkelt skräms bort av alternativ, hypad musik som de inte får tycka någonting om. Det är synd att man ska missa en massa bra konserter bara för att man är tjej.

Moa Eriksson
moa@groove.st

Soviac

text: Fredrik Eriksson
bild: Mattias Elgemark

Inget utrymme för duktighet

Det finns en befriande enkelhet i Soviacs musik. Trots taktbyten och kraftfulla dissonanser faller de aldrig över gränsen till det pretentiösa.

För drygt ett år sedan golvades jag av kaoset på Soviacs EP *Trucks R Heavy*. Riffandet gnisslades hela tiden sönder och det var svårt att andas. Manglet finns fortfarande kvar men Soviac har tagit ännu ett steg närmare det mest primitiva. Ett kompakt larm och ihärdigt riffande men mycket slappt, nästan nonchalant, framfört.

– Jag tror att vi ett av få band där alla hela tiden blir sämre och sämre på att spela, säger sångaren och gitarristen Gunnar Lindstedt. Det så oerhört mycket viktigare att vi fungerar som ett band än att någon ska bli väldigt bra. Det finns inget utrymme för duktighet i Soviac.

Kanske ligger hemligheten i att de spelar in allt live utan överdubbningar. Till och med sången är lagd i stunden, skivan *GMC Out in the Fields* tog bara ett par dagar att spela in. Det kan också vara så enkelt att de känner varandra väl. Gunnar och trumslagaren Markus Gustafsson har spelat ihop i nästan tio år och tillsammans med basisten Catharina Breiner utgör de sedan fyra år Soviac.

– Det är klart att vi känner varandra utan och innan. Vi arbetar fram all musik ihop och blir väldigt inspirerade av varandra snarare än av någon annan musik.

Trots det kan jag inte komma ifrån att det ofta låter åt Shellac-hållet. Mycket

luft i skramlet. Samma känsla för renhet i skräpigheten.

– Vi försöker hela tiden göra det som för oss känns nytt och fräscht. Jag har fortfarande inte lyssnat på skivan sedan vi spelade in den förra sommaren. Kanske tjuvlyssnar jag på den om tre år eller så.

Just nu har vi så mycket annat nytt som är så bra.

– Markus brukar alltid efter det att vi gjort en ny låt utbrista ”Det kan vara det bästa vi någonsin gjort”. Det har blivit en intern grej att han säger så. Men han har ofta rätt.

Jag mötte Lassie

Då hände det till slut, Suicide gjorde en oannonserad spelning och jag var där. Det var ju det som var en av anledningarna till att jag hamnade i New York. Inte Suicide i sig självt, men dessa legendariska spelningar. Att vara på en liten rökig klubb och titta på ett band som inte är nåt särskilt när plötsligt Keith Richards bestämmer sig för att han vill jamma. Eller vara på rätt ställe när två killar bakom dig pratar om ryktet att Joe Strummer och Mick Jones är i stan och att de ska spela en låt med Shane MacGowan på CBGB's.

När jag bodde i Minneapolis kunde man alltid läsa om dem i tidningarna eller på nätet, Thurston Moore dök alltid upp oannonserad överallt. Elvis Costello stod helt plötsligt i tunnelbanan och testade nya låtar. Sânt

händer i New York hela tiden. Det är fruktansvärt energiverande för en nörd som jag.

Jag var på en konstutställning i Soho som Alan Vega hade. Mitt i en alltför lång tisdagspromenad stod jag plötsligt utanför galleriet och såg lappen: Alan Suicide, Collision Drive. Jag hade ingen aning om att han kallade sig Alan Suicide, men jag gick in. Det var sladdar och glödlampor och krucifixer buntade ihop i stora lysande högar som låg utspridda över golvet. Där inne fick jag höra om spelningen, den skulle ske i ett garage ett stenkast därifrån, det var inget inträde, inget förband – bara Suicide som skulle göra en av sina extremt sällsynta spelningar.

I och för sig har jag bara bott i New York i sex månader, men hittills har alla hemliga, små överraskningsspelningar gått mig helt förbi, vissa läste jag inte ens om förrän efter

en månad eller senare. Moby spelade med David Bowie och jag satt på en biograf och såg en skitfilm, Lou Reed gjorde en oannonserad spelning i en kyrka några kvarter från min lägenhet och jag satt hemma i soffan och tittade på Seinfeld-repriser.

Garaget var halvfyllt, scenen var lastbryggan och det fanns två lampor, båda gula. På den stod en liten keyboard och ett mikrofonstativ. Alan Vega och Martin Rev stod och hängde mot en vägg, Björk drack medtaget rödvin, Foetus gick leende omkring och minglade och Thurston Moores långa lekamen syntes vart han än gick. Suicide spelade oigenkännliga versioner av sina låtar, en hel del nytt och emellan dem häcklade de publiken.

Men det är bara en spelning och jag har missat alla sen dess. Hur gör man för att bli en av dem? Vems desperata lilla kompis

måste jag bli för att vara en av de coola som inte får reda på saker av en slump utan alltid bara är där? Medan jag sitter och skriver det här får jag reda på att Norman Mailer häromkvällen läste Hemingways brev på en liten teater i Brooklyn. Vad gjorde jag? Det vill ni inte veta, men det innehöll Svarte Ormens samlade verk, en alltför stor flaska öl, chips och en skål med salsa.

Mathias
Skeppstedt
mas@groove.st

Tomas Andersson Wij

text: Annica Henriksson
bild: Mia Olsson

Värd så mycket mer

De vitkalkade väggarna och det skrovliga, gamla trägolvet i gamla Kexfabriken på Söder lockar genast till kreativitet. Tomas Andersson Wij sitter i sin morfars gamla kontorsstol, dricker snabbespresso och berättar om nya skivan.

– Den handlar om kickarna, om bakfylledagarna, om vänner som börjar intressera sig för villalån och Bo Kaspers Orkester, säger han och menar att BKO har blivit en slags symbol för hela TV4-småborgerligheten. Den handlar också om vad man vill med sitt liv, när drömmarna blivit uppfyllda men inte gjort en lyckligare.

Den tredje och hittills bästa plattan *Vi är värda så mycket mer* ligger färdig och har blivit rockigare än de andra, eller mer kontrastrik, ett ord som Tomas personligen använder. Förra skivan blev mer återhållen än Tomas hade tänkt sig och ur den frustrationen föddes samarbetet med Simon Nordberg, som bland annat producerat Motorhomes.

Dina texter är väldigt poetiska, har du skrivit något skönlitterärt?

– När jag var 16–17 år hade jag en idé om att bli författare, jag skrev kanske 80 sidor som jag definitivt inte skulle vilja läsa idag. Sedan kom jag på att romanformen inte passar mig, att jag hellre skriver i ett kort koncist ögonblicksformat. Jag har skrivit lite poesi, vilket är ett bra sätt att komma in i låtskrivandet, men det är inte ens i närheten av känslan att skriva text till en melodi.

Tomas Andersson Wij är uppvuxen i Fruängen i Stockholm och varje söndag gick hela familjen till Baptistkyrkan Ebeneser på Mariaberget. Idag till-

bringar han söndagskvällarna på den stilla mässan i Allhelgonakyrkan, som är en del av Svenska kyrkan. På frågan om hur kristen han är på en skala 1–10 svarar han 7 men vet inte riktigt varför. En 10:a har oerhört stark visshet, medan han själv har sina tvivel.

Han har en vacker uppsyn, uppriktiga ögon och är väldigt tillmötesgående. Som sjuåring började han sjunga i kyrkan, kompad av en kille med VPK-skägg och utställda byxor. Vid tio bildade han ett band och började plita ned egna texter i bakvattnet av Imperiet. Fyra år senare blev han radiopratare i P3:s ungdomsprogram Tvärnit.

– En vecka efter start fick jag intervjua Thåström. Då var jag jävligt nervös, men han var väldigt trevlig för att vara Thåström. Jag frågade honom var han hade köpt sina gulfläckiga byxor och han sa: ”En kompis till mig hittade dom i en container.”

1998 kom debutplattan *Ebeneser*, vilken gick obemärkt förbi. Det var med andra skivan *Ett slag för dig* som folk fick upp ögonen för Tomas Andersson, som då hade lagt till Wij i namnet efter byn i Hälsingland som hans mamma växte upp i. Han blev nominerad till årets textförfattare men blev snuvad på titeln av sjömansgossen.

Trots att Tomas har ledsnat på vita jeanskillar som Ryan Adams, är det ändå dem han känner sig mest besläktad med. Han uttrycker sin besvikelse över singer/songwriter-traditionen som stagnerat.

– Det råder brist på nyfikenhet och påverkan från annan musik, traditionen har blivit protektionistisk. Det finns dock några som öppnar upp för andra influenser, exempelvis Mark Eitzel och David Gray.

Har du kvar några idoler sedan barn-

domen?
– Ja, flera. Mycket av det uttryck jag växte upp med, den stämning och energi som fanns i tidiga U2 och Waterboys, påverkar mig fortfarande. De har blivit en slags referens till hur musik ska kännas. Jag skulle inte sätta på U2 idag, deras grejer känns så tidsbundna, men väl Dylan som jag lyssnat på sedan jag var barn. Även The Smiths håller idag, de har en tidlöshet över sig.

ett
subjektivt
alfabet

CRASS

När jag ibland känner mig alltför bekväm i min småborgerliga kostym brukar jag ge mig själv en rejäl örfil genom att lyssna på brittiska anarkistkollektivet Crass. Speciellt passande brukar låten *Hurry up Garry* från plattan *Stations of the Crass* (1979) vara. Sista versen vänder sig till musikjournalister: "CAN YOU PUT ME ON THE GUEST LIST?/ IS THERE ANY FREEBY DRINKS?/ I CAN'T WRITE UNLESS I FEEL WELL PISSED/ Piss off/You fucking stink".

GA

CREW

Ända sedan hiphopen föddes i Bronx för snart 30 år sedan har det varit viktigt att ha ett fett crew i ryggen. Även om det bara är en myt att man brukade battla om den dyrbara utrustningen, riskerade ändå den DJ som inte hade med sig några tuffa polare till parkerna att bli av med sina skivspelare. I svenska hiphopkretsar snattas det mer än vad det rånas, men det kan ändå vara bra att ha ett crew som till exempel skapar lite röj på showerna. Bland nackdelarna med crew märks framför allt att artisterna ofta känner sig skyldiga att låta talanglösa medlemmar medverka på låtarna.

DS

CULTURE BEAT

Bortglömda men kvar i CD-stället. Culture Beats *Serenity* (1993) var en av mina första riktiga CD-skivor, inhandlad någon gång under 90-talets början, som inte såldes i "skamrensningen" då jag började gymnasiet. Innehåll: studsig eurodisco med hiten *Mr Vain* och inte så mycket mer. Och visst räckte det för mina unga tonårsöron då skivan snurrade i min kompakta stereo, med dörren stängd och ljudet högt uppskruvat för att kamouflera min falska sång och mina tafatta danssteg. När jag för något år sedan lyssnade på skivan igen började fjortisen i mig genast nynna textrader och strutta med fötterna innan jag skrämd stoppade tillbaka skivan i CD-stället för lång tid framöver.

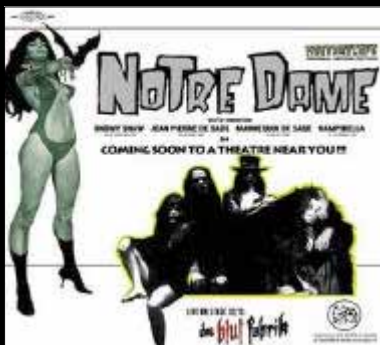
EW

CURE, THE

En ny tolkning av *Lullaby* från *Disintegration* (1989) är att Robert Smith beskriver hur han får besök i sängen av en annan man. Rader som "His arms are all around me" och "be quiet now my precious boy" talar sitt tydliga språk. "Spiderman is having me for dinner tonight" är givetvis metaforiskt menad. Och raden "I know that in the morning I will wake up in the shivering cold" handlar om ångesten han kände efteråt.

HS

NOTRE DAME

Coming Soon To A Theatre Near You
Remixad re-release i helt ny extravagant
förpackning med poster och med sex
enastående bonuslåtar.
OPCD 121 / OSMOSE PROD.

HOUWITZER

Rage Inside The Womb
3:e studio albumet från bandet
med medlemmar från Sinister.
Brutal Death Metal av bästa klass.
OPCD 122 / OSMOSE PROD.

THE CHRONICS

Make You Move
Grym mix av mid-60's soul och
tuff garagerock. 11 låtar med attityd
och en minst sagt groovy känsla.
AFRO 014CD / BAD AFRO

69-HARD

Life Is Good
Fullängds debut. 16 låtar med
inflenser från 50-tals Rocka-
billy och skoningslös Punk.
IDLECD 001/ IDLE HANDS

ARCTURUS - Sham Mirrors

Symfonisk och teknologisk
progressiv rock i en
klassik metal förpackning.
bättre kan det inte bli.
ARC 001CD / AD ASTRA

NEKTAR - The Prodigal Son

Nektar har gjort det igen och
kommer med en ny impuls som
kommer att ge nytt liv & kraft
till den progressiva rocken.
9729520CD / BELLAPHON

MEDICATION - Medication

Medlemmarna i Medication
består av idel kända namn,
Logan Mader (ex- Machine
Head, Soulfly), Whitfield Cra-
ne (ex- Ugly Kid Joe, Life Of
Agony), Robert Trujillo (Ozzy
Osbourne, Suicidal Tendency,
Infectious Grooves)
Blunt (ex- Adayinthelife).
Tung ny modern rock.
LM 082 / LOCOMOTIVE

3rd AND THE MORTAL Memoirs

En mix av analogt och digitalt
framställda ljud, massiva trummor,
dub bas, innovativa gitarrer och en
lika fantastisk sång som tidigare.
I stil med Portishead och
tidigare album.
VOW 075CD / V O W

Distribueras av:

Samtliga skivor kan beställas från:

Musik som gör ont

Ett av Sveriges mest svårdefinierade band är tillbaka med sitt fjärde album. Vägen dit har inte varit spikrak. Splittring har i det närmaste varit ett faktum, och resultatet är mer problematiskt att kategorisera än någonsin.

Det började i Luleå för ungefär tio år sedan. Ur kvarlevorna av det lokala punkbandet Superdong bildades Fireside, samt den något rårare halvbrodern Breach. Båda banden rörde sig i gränslandet mellan melodisk melankoli och det som kallades den svenska hardcore-scenen. Första fullängdsplattan *Friction* släppte Breach 1995, producent var Fred Estby från death-herrarna Dismember. Året därpå släpptes *It's Me God* som spelades in av Firesides Pelle Gunnerfeldt, och i och med den började känslomässigheten och experimentlustan ta fart. Influenser som Unsane, Shellac och framför allt Neurosis gjorde sig gällande, vilket sångaren Tomas Hallberg villigt erkänner.

Efter senaste Fireside-plattan, *Elite*, kan man konstatera att nyskapandet står på topp hos de gamla polarna, men samtidigt såg det betydligt mörkare ut för Breach. Deras tredje fullängdare *Venom* kom 1999, plattan grammisnominerades, men där verkade det ta stopp. Under 2000 gjordes inte en enda livespelning. Medlemmarna var inte ens säkra på att de var ett band längre.

Tomas Hallberg är ende medlemmen i Breach som fortfarande bor kvar i Luleå.

Resten bor i Stockholm, och att fungera som ett band kan verka problematiskt under de förutsättningarna. Men det är ändå mer privata förutsättningar som sätter gränserna.

– Det året var väl inte motivationen på topp, vi hade en massa andra saker vid sidan om, säger Tomas. Vi hade planerat en massa saker som aldrig blev av, så luften gick ur oss. Men när vi väl tog tag i oss efter en massa diskussioner så bestämde vi oss för att göra en ny skiva, och göra det helhjärtat.

Bandet är och förblir en sidosyssla för medlemmarna, och det, säger Tomas, är bara av godo.

– Vi skulle behöva syssla med någon helt annorlunda musik för att kunna tjäna pengar på det. Vi är så långt ifrån ett kommersiellt rockband man kan komma. Men så får vi ju göra det vi vill.

Live har Breach varit en delvis annorlunda upplevelse gentemot skivorna. Det enda man kan säga är att deras spelningar är bland det mest stenhårda, distinkta och mustiga som finns. Ändå utlovar Tomas att de kommande spelningarna blir de hårdaste någonsin. Det ska göra ont att gå på en Breach-konsert. Detta

trots det mycket dynamiska och stämningssmättade låtmaterialet på nya plattan *Kollapse*.

– Det ska bli väldigt intressant, det kommer att låta helt livsfarligt.

De nya låtarna känns oerhört välgenomförda trots att skivan spelades in på bara tolv dagar. Kanske är det just därför *Kollapse* känns så levande. Och även om bandet tidigare försökt göra musik i Neurosis anda, så är det inte förrän nu när de låter bli att likna någon annan som den ödesmättade stämningen infinner sig.

– Vi gör det som känns bra helt enkelt. Vi har jobbat mer med dynamiken nu än tidigare, och vi har även andra influenser, som Tortoise.

Det viktigaste verkar vara att Breach jobbar under parollen att det som händer det händer. Om man blandar ett stort Jesus Lizard-intresse med en smak för äldre hiphop och drum'n'bass eller trummisens kärlek till Massive Attack, så kan vad som helst hända.

– Om folk frågar vad vi spelar för musik brukar jag svara att det är rock'n'roll på hög nivå. Om man nu ska sätta sig i ett slags genre alls. Men det är ett bra tecken på att vi utvecklas hela tiden. Ta vil-

ken genre som helst och säg att du spelar sån musik, då sätter du gränser för dig själv och även om du säger att det absolut inte är kommersiellt, så kommer det att vara kommersiellt till slut eftersom man måste anpassa sig till genren.

Det lyriska temat på *Kollapse* kan beskrivas som rädsla för att något oväntat och hemskt ska inträffa. Det återspeglas också på skivomslaget, som visar ett flygplan på väg att störtas. Men Tomas vill inte riktigt medge att det skulle finnas en baktanke med att ha ett tema, eller ens en vilja att göra en temaplatta. Ibland använder han så personliga ämnen att han skriver i metaforer och omedvetet gömmer innehållet för både publiken och sig själv. Han roas av när folk tolkar såna texter, delvis beroende på att det inte handlar om att få ut ett budskap, utan snarare att skriva av sig.

– Textmässigt är *Kollapse* lik de tidigare plattorna på så sätt att de handlar om en helt vanlig dag i livet. Men oftast kryper de mer knepiga tankarna och sinnesstämningarna fram i mitt skrivande, därför att det är dem man gärna vill berätta om. Folk kanske inte är så intresserade av att jag gick på affären eller till jobbet.

Royce da 5'9"

text: Daniel Severinsson
bild: Mattias Elgemark

Stor i orden, liten på jorden

Han kallar sig Kungen av Detroit men är fortfarande mest känd för de flesta som Eminems kompis. Med debutalbumet *Rock City* ska han visa världen att han står på egna ben.

Ryan Montgomery föddes 1978 och har kallats Royce sedan han var liten. Suffixet 5'9" tog han och polaren Jah eftersom de var de enda i skolans basketlag som var så långa (1.75). Först i artonårsåldern började de rappa och så småningom bildade de crewet D-Elite tillsammans med Tre Little, Cutthroat, Billy Nix och Cha Cha. Vändpunkten i Royces karriär kom för fyra år sedan när han öppnade en show för Usher i hemstaden Detroit. – Efteråt träffade jag Eminem för första gången, och senare på kvällen föddes min son. Det var då jag kände att jag måste göra något med mitt liv och valet blev att satsa helhjärtat på musiken.

Det började lossna när Eminem tog med en nyinspelad version av deras låt *Bad Meets Evil* på sitt debutalbum *Slim Shady LP*, men genombrottet kom för drygt ett år sedan med fantastiska singeln *Boom*. Visserligen är det svårt att misslyckas med ett så tungt DJ Premier-beat, till och med Lillemans remix av *Tonårstankar* är ju bra, men Royce la sina allra bästa rim hittills med "you probably ducked when they laid the gunshots in your song" som tuffaste punchline. Royce berättar att Premo lärt honom mycket och förklarar att han verkligen lyssnar på texten innan han lägger den perfekta scratchen för just den låten. Fast allra helst skulle Royce vilja få sina beats av Dr. Dre. De båda har visserligen jobbat tillsammans men då var det Royce som spökskrev Dres rhymes till låten *Message*.

Nästan ett år försenade *Rock City* är annars en besvikelse. Det låter marknadsanpassat och det känns som om Royce så gärna velat göra ett album som innehåller något för alla att resultatet blivit splittrat. Själv menar han att detta

beror på att hans styrka som emcee är just att han behärskar så många olika stilar. – Jag säger inte att jag är bättre än alla andra, jag är inte ens bättre än de flesta. Däremot finns det ingen rappare som kan göra något som inte jag kan göra. Skulle jag vara tvungen att bara köra en stil skulle det nog bli *Boom*-rhymes över Dre-beats, förklarar han efter viss betänketid.

Att han är en sådan kameleont tror han beror på uppväxten i Detroit där

han influerats av all möjlig musik. Men när vi pratar om stadens musikarv och jag nämner The Stooges och MC5 blir Royce konfunderad och undrar om de verkligen kommer från Detroit. Jag berättar att det är rock och Royce konstaterar kort att sånt har han aldrig lyssnat på.

Det kan knappast ha undgått någon att Royce gärna nämner Eminem i rim och intervjuer, och jag har alltid trott att

det mest är för att kunna rida lite på hans framgångsvåg. Fast när Royce till och med blir irriterad över att jag ifrågasätter om Eminem verkligen är världens bästa emcee börjar jag förstå att han verkligen ser upp till sin läromästare. Royce berättar att han inte ens blev sur när Eminem gjorde *Renegade* tillsammans med Jay-Z, trots att de spelat in den först. Vi kommer in på Eminems bråk med Canibus, Everlast, Limp Bizkit och de andra och jag undrar om inte Royce blivit inblandad, speciellt med tanke på hans rader i låten *Nickel Nine Is* "You ain't beefing with Slim/you're beefing with us".

– Nej det har inte behövts, det har aldrig varit allvarligt. Dessutom finns det ingen som inte Eminem kan hantera på micken så varför skulle han behöva mig?

Men kunde inte Dilated Peoples-beefen ha blivit allvarlig försöker jag, och syftar på att Evidence faktiskt är minst lika respekterad som Eminem.

– Det var inte alls allvarligt, dom kan inte göra nåt, missförstår Royce mig. Jag är det enda odjur Em känner, och ringer han mig vet du att det är problem och att jag tar det till gatan och avslutar det.

Royce ser inte ett dugg farlig ut där han sitter med en halv kyckling i ena handen och en flaska tabasco i den andra, men i sina texter framställer han sig gärna som en hård kille.

Försöker du aldrig få ut ett budskap med dina låtar?

– Aldrig. Då skulle folk döma mig efter det och alla skulle missförstå eftersom dom inte känner mig.

Sen kommer det obligatoriska exemplet:

– Titta på Eminem och alla som tror att han är ond bara på grund av texterna.

HULTSFROCD2002

festival **131415**juni

ABRO

NEW ORDER [UK] | THE CHEMICAL BROTHERS [UK]
RAMMSTEIN [GER] | SLAYER [US] | bob hund | PETTER
WEeping WILLOWS | RÖYKSOPP [N] | BLACK REBEL
MOTORCYCLE CLUB [US] | TURBONEGRO [N] | HIM [SF]
T.O.K. [JAM] | MILLENCOLIN | FATTARU | ENTOMBED
DOKTOR KOSMOS | BAD CASH QUARTET
HUNDRED REASONS [UK] | BOB LOG III [US]
AGNOSTIC FRONT [US] | HANSON BROTHERS [US]
THE DISTILLERS [US] | LOCK UP [S,UK,US]
THE (INTERNATIONAL) NOISE CONSPIRACY
SOPHIE ZELMANI | RANDY | ISOLATION YEARS
WITCHERY | DAVID & THE CITIZENS
FRANÇOIS K. [F] | JON CUTLER [US]
OXIDE & NEUTRINO [UK] | AFRICANISM SOUNDSYSTEM
ft. DJ GREGORY & DJ YELLOW [F] | NORMAN JAY [UK]
RALPH TEE & RICHARD SEARLING [UK]
PETE from BBE & KYRI from R2 [UK]
KERRI CHANDLER [US] | DENNIS FERRER [US]
CLUB MASSIVE ft. DJ EZ, ALF TUMBLE & MC VIPER [S/UK]
KAAH | S.U.M.O. SESSIONS | INKFISH | PHYSICS
JOEL MULL & PETER BENISCH | ZMRZLINA [US]
ZEN GUERRILLA [US] | JOHNNY DOWD [US]
HAMELL ON TRIAL [US] | CADILLAC [N]
THE PROMISE RING [US]
LOVE AS LAUGHTER [US]
CHILLY & LEAFY | ISON & FILLE
GENOCIDE SS | LOG | TEENAGE IDOLS
JACK BROTHERS | THE MO

...fler artister tillkommer, totalt ca 140 st.

Info: www.rockparty.se
BiljettDirekt 077-170 70 70 | Alla ATG-ombud
Julius Biljettservice 046-280 45 45

SJU SCENER | FRI PARKERING OCH CAMPING | ÖLTÅLT | BIO | ALL VÄRLDENS MAT | DUSCHA VARMT | KLART TILL HALVKLART VÄDER

PAOLA STOCKCITY GIRL

ALBUM UTE INOM KORT

www.paola.nu / www.doloresrecordings.com / www.virgin.se

i am sam

love is all you need

Musiken från den Oscar-nominerade filmen med
Sean Penn och Michelle Pfeiffer.

Klassiker från Beatles tolkade av bl a The Black Crowes,
Sheryl Crow, Grandaddy, Aimee Mann & Michael Penn,
Heather Nova, Sarah McLachlan, Rufus Wainwright och många fler.

I din skivbutik nu!

ROCKS

SKIVLAGRET

MIX
HUSKIVORI

MOBY

Eremit i det stora äpplet

– Mitt riktiga namn är Richard Melville Hall, men mina föräldrar tyckte att det var ett bra namn till en vuxen men dåligt på ett barn. Så alla har kallat mig Moby sen jag var tio minuter gammal.

Anledningen till att jag sitter hemma hos Moby och förundras över hans spartanska lägenhet är hans nya album *18*. – Det är 18 låtar och jag ville att den skulle ha ett internationellt namn. Det är samma idé som med *Play*. Jag vill ha ett namn som nån i till exempel Japan inte blir förbryllad av. Alldeles för många engelsktalande band kommer på fyndiga titlar som går över huvudet på resten av världen. Därför är titeln skriven i siffror så att den kan sägas på alla språk.

Han frågar mig hur man säger 18 på svenska och berättar sen för mig att på tyska heter det Achtung. Jag vågar inte skratta.

Det märks att han är väldigt stolt över nya skivan, varje gång han pratar om den använder han ord som känslor, kärlek och älskar.

– Det här är första skivan där jag kände att jag bara ville koncentrera mig på musiken. På *Everything Is Wrong* ville jag göra en så varierad skiva som möjligt, eftersom det var min första ville jag visa allting jag kunde. *Animal Rights* ville jag göra väldigt mörk och intensiv. Men den här gången ville jag bara göra vacker musik som jag älskar och som andra människor förhoppningsvis också älskar. Moby pratar om att han inte bryr sig om hur en låt är skriven eller vem som egentligen spelar. För honom finns det ingen skillnad mellan en dator eller ett band med ”riktiga” instrument. Det viktigaste är känslorna som musiken skapar, vad man känner när man hör musiken.

När Moby svarar på en fråga håller han sig helt och hållet till ämnet, det blir

Jag träffar Moby i hans vindsvåning på Manhattan. Han tar i hand och säger att det är trevligt att träffas igen. Jag blir förvånad eftersom vårt förra möte bara varade i trettio sekunder på en välgörenhetsmiddag för Human Rights Watch i Harlem. Men nu är detta ingen vanlig rockstjärna jag träffar utan en djupt engagerad man som tycker det är viktigare att visa sitt stöd för hjälp-organisationer än att dominera listor världen över. Så därför är det kanske inte så konstigt att han kommer ihåg en total främling.

inga tankeutflykter och absolut inget onödigt prat. Han ger mig sin totala koncentration. Detta gör intervjun väldigt lätt men också väldigt opersonlig, det blir aldrig ett samtal mellan två individer utan hela tiden en fråga/svar-dialog mellan en musiker och en journalist.

– Till den här skivan skrev jag över 150 låtar, alla skapade under *Play*-turnén. Men jag använde inte någon av dom. Så när turnén var över satte jag mig i fem månader och skrev nya låtar. De är dom som hamnade på skivan.

Lägenheten är helt vit, det finns inget på väggarna, ingen TV och stereon är en vanlig kassetbandspelare med radioantennen uppe. Det finns ett litet sovrum, ett nästan tomt badrum. Taket har stora glasfönster.

Precis bakom det som är köket ligger Mobys hembyggda studio, ett litet vitt ljudisolerat rum där han spelar in sina skivor helt ensam. Och den här gången är skivan speciellt viktig. Från de banbrytande techno-skivorna till den extremt underskattade *Animal Rights* som bara sålde 100 000 till *Play* som hittills sålt 10 miljoner, kommer nu uppföljaren. För första gången har Moby press på sig och

det märks. Han vill verkligen sälja skivan och han gör ett bra jobb. Han är den trevligaste, enklaste, snällaste musiker jag träffat och samtidigt den tråkigaste. Han vill så väl men det blir så trist.

Att spela i studion eller live spelar ingen roll, han älskar att göra båda. Och det viktigaste är musiken, han skriver låtar på både gitarr, piano (som han är klassiskt tränad i) eller med hjälp av en sång-sampling. Det viktigaste är att musiken rör honom emotionellt.

Sinead O'Connor sjunger på skivan och jag frågar honom hur det kommer sig att han har med någon på skivan som inte varit aktuell sen mitten av 80-talet. – Det enda som spelar nån roll är rösten. Jag väljer inte nån för att de är berömda utan för att jag gillar deras röst. Sineads låt skrev jag för 17 år sedan och har suttit och väntat på att rätt sångerska skulle dyka upp. Fast jag träffade henne aldrig... Det var efter den 11 september och hon var rädd för att flyga. Men jag har även arbetat med MC Lyte och Angie Stone på skivan.

Jag sitter och tittar på Moby, han har suttit i samma position i sin stol hela intervjun. Ibland får jag intrycket av att

han har tillbringat så mycket tid ensam skapandes musik i sin studio att han helt glömt bort vem personen Moby är. Han säger att han är väldigt blyg och oftast känner sig besvrad när han träffar nya människor, och det märks.

Fast det är då det händer och masken faller: Moby blir en vanlig dödlig musikälskare som bara vill ha kul. Vi börjar nämligen prata om Arvikafestivalen och Mobys spelning där år 2000. Han blir tyst och börjar sen skratta.

– Vet du vad det roligaste var med Arvika? En av de knäppaste rock'n'roll-grejer jag nånsin gjort, jag har aldrig berättat det här för nån... Kommer du ihåg att Einstürzende Neubauten spelade? Samtidigt som dom spelade hade jag sex under scenen.

Vad säger man. Jag blir mållös och mumlar nåt om borrar och ”farligt band att välja att ha sex under”. Moby skratrar igen.

– Jag gillar Arvika, det är en kanonfestival, de bokat underliga band. Jag menar: vem bokat Fantomas på en festival? Fantomas! Det är ju helt otroligt.

Arvika är en unik festival, men Moby är också unik som artist. Han slänger sig hänsynslöst från genre till genre utan att tänka sig för. Allt bara för att han älskar musik. Och det märks, under hans konsert i Arvika började han plötsligt spela Bauhaus gamla slagdänga *Bela Lugosi's Dead*.

Vi pratar om annan musik och Moby nämner Public Enemys *It Takes a Nation of Millions to Hold Us Back* som världens bästa punkplatta, Massive Attacks *Protection* som den bästa skiva som kommit ut under de senaste tio åren – och han pratar om Prince.

– *Purple Rain* är en av de vackraste och bästa pop-plattor som finns, men jag har

inte hört vad Prince gjort de senaste tio åren. Det finns vissa personer som blir väldigt framgångsrika och sen isolerar sig. De glömmor bort att hänga med i vad som händer i resten av världen utanför deras ego. Kanske är det fortfarande åttioital i Prince hjärna? Men alla hans tidigare plattor är så bra.

Sen nämner han Joy Division. Det verkar som om depp-rockarna från Manchester gjorde ett enormt intryck på den unge Moby. Han upptäckte dem som 16-åring och förra sommaren när han satte ihop sin egen turnerande festival Area One såg han givetvis till att New Order var huvudakt.

några skivor eller vet vad som gäller så spelar jag bara gamla rave-plattor.

Vilket leder in samtalet på ämnet samplingar. Är det nåt som Moby är känd för så är det förmågan att hitta enkla samplingar som han sedan bygger en given hit-låt på. Det började med *Go* och samplingen från *Twin Peaks*, och fortsatte under tio år till förra årets brottar-hit *Honey* som hade lånat sångslungan från Bessie Smith.

– Jag köper begagnad vinyl i små andrahandsaffärer och på loppmarknader. Jag är oftast den enda personen där. Anledningen till att jag väljer en skiva är oftast omslaget. Vad jag vill ha ut ur en samp-

ling är ett visst ljud som jag inte kan skapa. De flesta av de där gamla inspelningarna är live och har ett unikt ljud från rummet de spelades in i, ett varmt, gammalt live-ljud som inte finns längre. Det är det ljudet jag är ute efter.

– Men jag betalar för alla mina ”stölder”, jag låter allt gå genom min advokat.

New York som stad har alltid varit en viktig del i Mobys musik. Han är född i Harlem och har bott i New York i hela sitt liv.

– New York är världens huvudstad för svart musik, visst kommer det bra r'n'b från Kalifornien och Atlanta, men New York är fortfarande huvudstaden. Det är här alla skivbolag och artister finns och det har en enorm inverkan på mig och min musik, att påverkas och vara delaktig i allt det. Bara genom att promenera på New Yorks gator exponeras man för

så många kulturer. New York är en otroligt internationell stad, det finns 97 olika nationaliteter bara i Brooklyn.

– Att vara härifrån och att bo här påverkar min musik, om jag bodde i en förort skulle jag bara spela hardcore, tror jag.

Moby har bott i samma byggnad i tolv år men i den nuvarande våningen i fem. När han bodde på bottenvåningen så hade han inte ens dusch och toalett i lägenheten utan delade den med de andra hyresgästerna i korridoren. Anledningen till att han flyttade uppåt var dock möjligheten att kunna bygga sin egen studio.

Moby säger att han nästan tillbringar all tid där.

Amnesty och Human Rights Watch. När han var med i MTV Crips klagade han på att dagens rockstjärnor inte har några böcker hemma.

– Jag läser så mycket jag kan. När jag reser tenderar jag att köpa böcker på flygplatser. Som mordmysterier och sånt skräp. För när jag reser vill jag bara ha dumma, roliga saker. Just nu läser jag en konstig biografi om L Ron Hubbard, han som startade scientologerna. Den handlar mest om hur galen han var, den är helt bisarr.

Sen blir han orolig och tillägger.

– Men jag är inte scientolog!

Vi pratar om Sting, Bono och Michael Stipe och hur lätt det är att hamna i rädda-regnskogen-facket och inte bli tagen på allvar musikaliskt.

– Jag brukade ha mycket starkare åsikter när jag var yngre. I slutet av åttiotalet och i början på nittiotalet såg jag världen i svart och vitt. Men nu när jag är äldre blir allt mer och mer komplicerat. Vilket är bra för jag är mindre fördomsfull och tar mig själv på mindre allvar. Vilket jag tror hjälper mig att inte hamna i Stings situation. Jag brukade vara väldigt arrogant, men jag blev överbevisad så många gånger.

Vi går ut till köket och Moby pekar på stegen utanför fönstret som leder upp till taket.

– Där uppe stod jag och tittade när planen flög in i World Trade Center. Den 11 september är min födelsedag och vid kvart i nio på morgonen ringde telefonen och jag undrade vem som ringde så tidigt på min födelsedag. Men till slut svarade jag och det var min kompis Damien som berättade vad som hänt och jag sprang upp på taket och tittade.

Kan du fira din födelsedag efter det?

Han tittar sorgset på mig.

– Jag vet inte. Jag får ta den dagen när den kommer.

– En av kvällarna spelade jag gitarr med dom i New Dawn Fades. Jag frågade om vi kunde spela den tillsammans och dom sa att dom inte kom ihåg den. Så jag satt i min turnébuss och lärde Bernard Sumner och Peter Hook att spela deras egen låt. Kan du tänka dig det? Om nån sagt åt mig mig när jag var 16 att jag skulle spela en Joy Division-låt tillsammans med Joy Division skulle jag inte ha trott dom.

– Förra året var helt galet, jag spelade gitarr med David Bowie i *Heroes* och jag spelade piano med Elton John i *Why Does My Heart Feel So Bad*. Men jag har ingen koll på vad som kommer ut numera, jag har inte köpt en ny skiva på tio år. Vilket gör att jag är extremt pinsam när jag DJ:ar. Jag DJ:ar ungefär en till två gånger om året och eftersom jag inte har

ling är ett visst ljud som jag inte kan skapa. De flesta av de där gamla inspelningarna är live och har ett unikt ljud från rummet de spelades in i, ett varmt, gammalt live-ljud som inte finns längre. Det är det ljudet jag är ute efter.

– Men jag betalar för alla mina ”stölder”, jag låter allt gå genom min advokat.

New York som stad har alltid varit en viktig del i Mobys musik. Han är född i Harlem och har bott i New York i hela sitt liv.

– New York är världens huvudstad för svart musik, visst kommer det bra r'n'b från Kalifornien och Atlanta, men New York är fortfarande huvudstaden. Det är här alla skivbolag och artister finns och det har en enorm inverkan på mig och min musik, att påverkas och vara delaktig i allt det. Bara genom att promenera på New Yorks gator exponeras man för

– Jag klarar inte av vanliga studior. Jag arbetar hemma helt ensam, då kan jag göra vad jag vill, när jag vill. I en vanlig studio tickar alltid klockan och varje sekund kostar pengar. Det är inte en bra miljö att experimentera i. Att skapa musik i en kommersiell studio är som att ha sex med en prostituerad på ett hotellrum. Att skapa musik hemma är som att ha sex med sin flickvän hemma i sovrummet...

Får du inte problem med grannarna om du spelar in musik mitt i natten?

– Volym är inte viktigt för mig. Jag lyssnar aldrig på hög volym. Jag spelar alltid in mina skivor på låg volym, med dörren till studion vidöppen.

Moby är känd som en stjärna med ett samvete. Han har varit vegan, han är djupt kristen och under förra årets Area One-turné bjöd han med Greenpeace,

text & bild:
Mathias
Skeppstedt

**BLOOD
MONEY**

**2 new
albums**

TOM WAITS

Alice

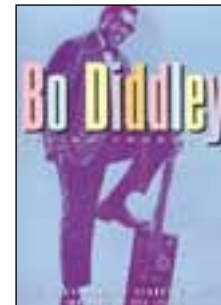
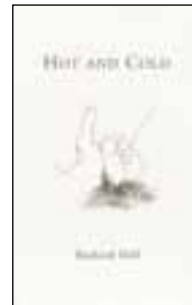
in stores may 6th

www.anti.com **ANTI-**

Böcker

Så var det dags igen, tre nya boktitlar läggs under luppen och granskas av Grooves tålmodiga recensentstab. Som vanligt hoppas vi spegla ett lika brett spektrum av artister som Per Åstadkommer som skivredaktör. Men trots ämnesområden som växlar från Bo Diddley till Richard Hell saknar vi ändå något ingen seriös svensk musiktidning borde stå utan – svenskspråkig poplitteratur, i synnerhet om eller av svenska artister. Så, svenska förläggare, hör upp och hör av er!

Dan Andersson/bokredaktör

"All Things Must Pass – The Life of George Harrison"

MARC SHAPIRO

Virgin Books

Trots att det skrivits ohanterligt mycket om Beatles och dess medlemmar både under och efter deras tid, känns det trist att först nu, efter hans död, höra röst efter röst hylla George Harrison. Men i detta gytter av hyllningar känns Marc Shapiro värd att lyssna på. Hans *All Things Must Pass* förmedlar en respekt och lyhördhet inför George Harrisons levnadsöde som känns förtroendeingivande. Större delen av materialet är baserat på intervjuer och uttalanden från Harrison själv, och många av hans närmsta vänner och kollegor, vilket lånar en relativt stark trovärdighet till många avsnitt. Ofta lyckas perspektivet hållas på det neutrala planet och texten blir bara vid tillfällen medödmående. Shapiro är en bra berättare, och boken känns relativt angelägen, även om det mesta är välbekant.

De olika faserna i Harrisons karriär ges i stort sett lika stort utrymme, även om det ibland känns som att Beatletidens händelser breder ut sig lite väl mycket. Den är ju dock omöjlig att bortse från, och känns nog lång därför att de flesta momenten därifrån åltäts i allehanda artiklar och biografier flera gånger tidigare. Vissa avsnitt är till och med små irritationsmoment, eftersom Beatlesbiografier ofta dras med motstridiga uppgifter, och *All Things Must Pass* ofta är lite väl vag för att slå fast något. Ett påstående som att det till stor del var Harrison som satte sin prägel på *Sgt Pepper's Lonely Hearts Club Band* känns lite överdrivet. Dessutom blir hela personteckningen väl yttlig för att ge förståelse åt den komplicerade person Harrison var – ofta blir det bara ett konstaterande av depression och drogkonsumtion utan vare sig teorier eller diskussion om orsakerna till dem.

Men det är ändå en god, om än yttlig, beskrivning av George Harrisons liv, med förklaringar till olika musikaliska faser och privata förhållanden. Den ger en bild av en ung man som törstade efter ett liv i den musikaliska gräddan, men som aldrig trivdes där. Av en ambivalens mellan den gitarrist och musikskapare han uppenbarligen ville vara och den roll han genom sitt musikaliska värv var tvungen att ikläda sig. En man som aldrig riktigt kunde kasta av sig oket av att varit medlem i Beatles, men som hela tiden försökte göra något av det.

Magnus Sjöberg

"Hot and Gold" RICHARD HELL

PowerHouse Books

New York-punken upplever idag en mäktig renässans. Aldrig har det varit så rätt att dropa namn som Ramones, Blondie och Patti Smith. Skivbolagen hjälper till och het-sar med ett flertal återutgivningar och samlingskivor. Nu har turen kommit till Richard Hell, urpunkaren framför alla andra. Det är ingen hemlighet att Malcolm McLaren totalt rippade Hells utseende för att forma om ett taskigt engelskt rockband till Sex Pistols. Som basist och låtskrivare startade han tillsammans med Tom Verlaine gruppen the Neon Boys, som snart blev Television, med ex-New York Dolls-aren Johnny Thunders, Heartbreakers, och till sist det egna Voidoids. Men det var inte för att bli musiker som han 17 år gammal hoppade av high school och reste till New York. Han skulle bli poet.

Hot and Gold är en vacker samlingsvolym med Hells samtliga lätttexter, artiklar, essäer, dagboksanteckningar och dikter. Till en början är Hell en måttligt originell postbeatpoet. Det ekar Ginsberg och Rimbaud, många gånger fruktansvärt pubertalt och platt. Hans lättex-

ter är däremot fortfarande förvånansvärt slagkraftiga. Näst intill alla behandlar de klassiska rocktemana: frustration, ensamhet, droger och sex. Hell behärskar dem såpass att han genomskådar dem:

"I can't dance/I'm a bad driver/I like to be alone/fuck rock'n'roll/I like to jerk off/fuck rock'n'roll" (*Fuck Rock'n'roll*)

Än mer underhållande är hans artiklar och essäer. Hell är en fruktansvärt rolig och dräpelig historieberättare. Det han berättar om livet som punkidol och föredetting är fyllt med självvironisk tragik. Hans till en början entusiastiska artiklar om livet på CBGB:s scen byts så sakteliga ut mot sakliga texter om jakten på heroin eller sex. Poesin blir alltmer ärligt hopplös och desperat. Fast jag känner inte med Hell, han är ett svin som naket stoltserar med sitt eget svineri.

Fredrik Eriksson

"Bo Diddley – Living Legend"

GEORGE R. WHITE

Castle Books

Endast de mest hängivna skivsammlare talar om Bo Diddley-syndromet. Det innebär att man för eller senare ställs inför det faktum att det enda

man saknar är en Bo Diddley. Att inte skaffa en är uteslutet – tänk om någon skulle bläddra igenom samlingen, komma till D och fråga: "Har du ingen Bo Diddley?" Men vilken ska man skaffa? De låter ju likadant allihop, med den där patenterade shave-and-a-haircut-two-bits-rytmen han introducerade redan 1955 med debutsingeln *Bo Diddley*. Och de självförhållande texterna som föregick hiphopen med drygt 20 år, de ska vi inte ens tala om.

Givetvis är mer än hälften struntprat. Chicagomusikern Ellas McDaniel gjorde under sina första tio år som Bo Diddley, innan the Rolling Stones gjorde honom överflödiga, en imponerande mängd inspelningar åt Chess som lade grunden för modern rock'n'roll. Han är ett fundament i den moderna musikhistorien, och det vet Castle Books. Det är därför de i snart ett år annonserat en uppdatering av George Whites biografi från 1995, *Bo Diddley – Living Legend*. Olyckligtvis har McDaniel, 73 år gammal, visat sig segare och mer långlivad än väntat, varvid den reviderade utgåvan låter vänta på sig. Men det är kanske inte så viktigt. Åren mellan 1980 och 1995 avhandlas hastigt och oavsett vad White sluddrar om Diddleys "kusliga förmåga att anpassa sig efter tiden", talar siddisponeringen sitt tydliga språk – 15 år på lika många sidor.

Inte för att boken inte skulle behöva ses över. *Bo Diddley – Living Legend* är väldigt lite utöver 200 sidor skrönor. Drygt 90 procent av textmassan är citat från Diddley, både från Whites egna intervjuer och äldre källor. Av resterande tio procent är hälften citat från kollegor till Diddley, och endast de sista fem procenten författarens egna ord. Begrepp som källkritik och redaktionell urskilningsförmåga lyser med sin frånvaro. I sammanhanget, självmytologiserande musiker, är metoden unik. Ingenstans kommenterar White ens Diddleys mest absurda anspråk, däribland att han uppfann disco (!) redan på 1950-talet. I slutändan blir det bara Marshall Chess, Diddleys nemeses, som klarar sig undan med trovärdigheten i behåll. "Folk förstår inte det här", säger han. "Alla ser dem som gamla folksångare. Aldrig i livet! De var kvinnomisshandlare, du vet, vilda cowboytper. De här killarna var inte vad man tror att de var."

Dan Andersson

Henrik Strömberg

Vi lyssnar på idéer!

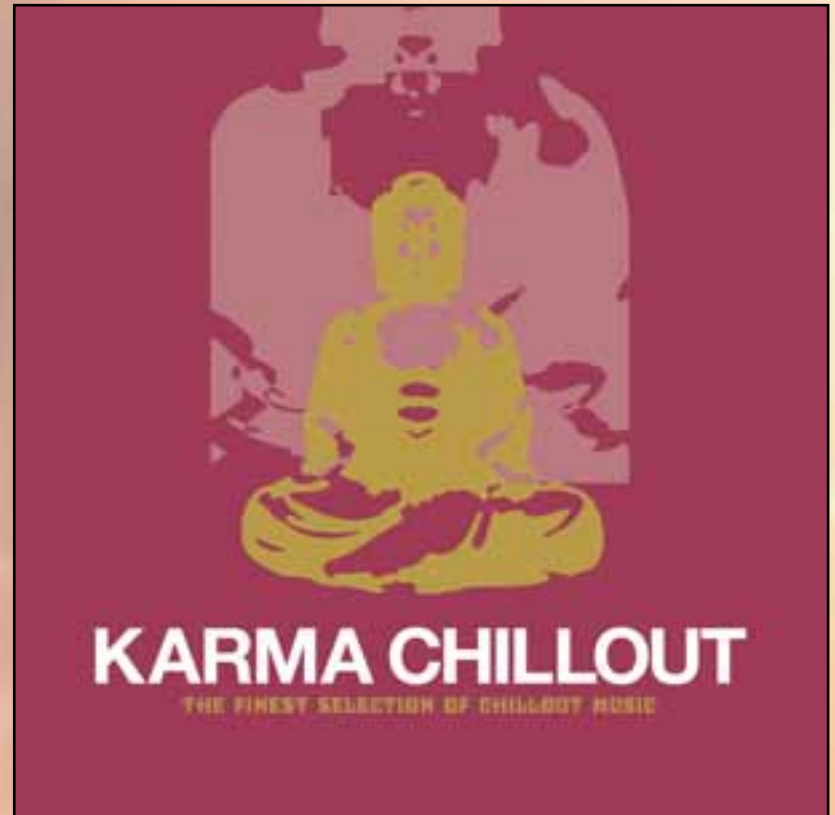
Industriellt utvecklingscentra
för svensk musikindustri

www.iuchultsfred.nu | info@iuchultsfred.nu

IUC Hultsfred
P.O. Box 139
SE-577 23 Hultsfred
Sweden
Tel. +46 (0)495 69675

20 SPÅR av de mest aktuella OCH BÄSTA CHILLOUT låtarna

KARMA CHILLOUT innehåller bl.a en
exklusiv chillout mix på klassikern
Desmond Dekker - Israelites och
andra coola låtar från artister som,
**Kinobe | Swan Lee | Goldtrix feat.
Andrea Brown | Iio mfl**

BONNIER MUSIC

...april på border

Framåt-För Palestina Rörelsen

Blandade artister

Stödplatta för Palestinas sak utgiven av RKL. Hela överskottet på plattan går direkt till det palestinska flyktinglägret Shatila i Libanon. På plattan sammas **Fattaru, Thåström, Stefan Sundström, Int. Noise Consp.** med **Hoola** och andra i detta projekt till stöd för en befolkning som verkligen behöver all hjälp de kan få. Mycket är **outgivet**, t.ex. **Staffan Hellstrands** och **Johan Johansson** bidrag.

Half Man

Red Herring

Nya albumet med svenska psych-blues-stoner bandet Half Man. Mer tyngd nu än på debuten & ännu bluesigare.

Torsson

Tereze & Valdez

Första originalplattan på sju långa och svåra år för en äkta Torsson-fan. Sångaren och grundaren, Bo Åkerström, har skrivit de flesta, men bland låtarna har smugit sig in några spår skrivna av Thomas Hörst (Wilmer X).

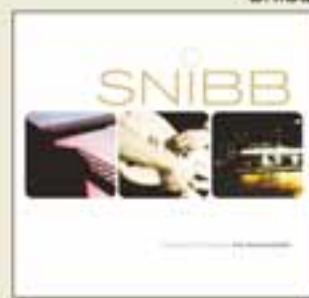
Jakten På Under Orden 3

Blandade artister

Numero 3 av den kanske mest populära svenska hip hop samlingen. Nu till enkelpris! Denna gång blandas etablerade svenska hip hop/rap-artister som Organism 12, Gubb, Svenska Akademien & Scoob Rock med morgondagens stjärnor!

Snibb

Snibb

Snibb hette tidigare Mescaleros. Musik skapad ur den amerikanskt-svenska myllan, mycket driven och med en sång av rent internationellt snitt. Charlie Musselwhite och Eric Bibb medverkar på var sitt spår på plattan. Lyssna och njut!

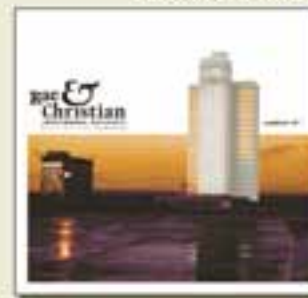
Sideburn

Trying To Burn The Sun

Debutalbum av detta svenska heavy-psych band på labeln Beard Of Stars. Grym stoner i Sabbath/Cathedral-venen.

Rae & Christian

Nocturnal Activity

Rae & Christian har tagit alla sina spår från albumet "Sleepwalking" och låtit DJ-ellen göra remixar på dem! Och med ett menar vi sådana DJs/producenter som: Aqazi, Groove Armada, Faze Action m.m. Naturligtvis får vi även här höra Bobby Womack's fantastiska sång!

Nacksvingligan 2002

Blandade artister

Samling från återupptäckta skivbolaget Nacking. Alla låtarna är inspelade i den klassiska studion Nacking och de flesta av låtarna är outgivna, t.ex. MEMA - Musiken, Dan Viktor - Lämna mig, Åsa Gustafsson - Som en ängel, Christina Kjellström - Låt m få. Dessutom medverkar t.ex. Promoe, Awesome Machine m fl, så det är ordentlig spännvidd på plattan.

BORDER
MUSIC

www.border.se tel. 031-190800 fax 031-191599

SKIVHUGGET

BENFANS

CD SPECIALISTEN

...alltid steget före

Våren är kommen, solen skiner och hockeysången lider mot sitt slut. Tiden är här då alla artister släpper skivor. Som vanligt har vi skrivit en massa recensioner. De som inte fick plats den här gången hittar du på www.groove.st.

Per Lundberg G.B./skivredaktör

TOMAS ANDERSSON WIJ "Vi är värda så mycket mer"

Metronome/Warner

Jag har sagt att Tomas Andersson Wij kommer att kunna bli utmärkt som en ny Plura. Jag är beredd att ta tillbaka det. Med *Vi är värda så mycket mer* visar han en större säkerhet och rättframhet. Det låter lite ruffigare, kaxigare, och det klär honom. Framför allt trillar han inte ner i den grop av pinsamma formuleringar som Plura ofta snavar i. Han har fått en god blick för vemodig vardag och kan göra den hoppfull för en utomstående. Och låtar som *Klockan ringer*, *Ett helvete i taget* och *De gröna vagnarna* är riktigt, riktigt bra.

Peter Sjöblom

AUTOROCK "Plan B"

Rollercoaster Records

Efter tre album småstadsmelankoli med Skellefteåbandet Hardy Nilsson, föll sångaren och låtskrivaren Janne Pettersson obemärkt in i glömska. Med undantag för någon singelbakside med Janne Kask har det i stort sett varit tyst från honom sedan 1997. *Plan B*, fullängdsdebuten med nya bandet Autorock, kungör inte bara hans återkomst – den bevisar också att popbegåvningen fortfarande finns kvar.

Låtar som *När allt bara är Sverige* och singeln *Vi ska dö som dom vi är*, kan bara komma från samme man som skrev *Ta mig med våld* och *Det blir aldrig försent för såna som oss*. Tyvärr försvinner mycket av låtarnas kvaliteter bakom en stundtals okänslig produktion, och ibland saknas den fingertoppskänsla som utmärkte Hardy Nilsson. Ett halvdussin smakfulla popbagateller räddar en trevande debut, men nästa gång kommer det att krävas mer.

Dan Andersson

THE BEVIS FROND "What Did the Dinosaurs"

Woronow/import

Årets högtidsstund är här (så kul har jag!). Arton nya låtar signerade mästaren från Walthamstow. Ett akustiskt gitarriff hörs, in kommer Nick Saloman: "Four o'clock this morning I was woken from a dream/in which my bones were re-assembled in a minor league museum....". Men något händer. Ett snabbare tempo, trumpet, körer, den elektriska sitaren, Adrian Shaws basspel och Andy Wards trumspel är inget annat än innerlig känsla. Så, plötsligt. Tempot dras ner, en sylvass röst hörs, en frustrerad och betydligt mörkare Nick Saloman: "I looked at you and fail to understand/just what it is that gives you wealth and fame" och lite längre fram: "One thing I'm really certain about/it isn't aimed at guys like me". Och givetvis, till slut kommer den. Gitarren! Och trots att jag lyssnat mig sönder och samman på Saloman har han fortfarande för-

mågan att väcka min totala uppmärksamhet så fort han nuddar strängarna. Andlös teknik och innerlig känsla. In kommer sitaren igen och allt är stort. Detta är "bara" den inledande titellåten. Jag skulle kunna hålla på så här om varje låt men tar mig samman och bekräftar att det finns ett gäng perfekta poplåtar, några punkiga och andra djupt traditionsbundna akustiska låtar. *Candles*, *Yo-De-Lo* och *Nursery Rhyme* måste bara nämnas, just för att de är så bländande bra. Den psykodeliska avslutningen *Dustbins in the Rain* (*What Did for the Dinosaurs*) är magnifik och cirkeln sluts med det akustiska rifftet och Nick som fortsätter berätta om sin dröm.

What Did for the Dinosaurs är en fullständigt trollbindande resa genom allt som är bra med musik, med texter som man bara kan läsa om och om igen. Om ni inte förstått det redan så är detta ännu ett mästerverk i Nick Salomans numera enorma produktion.

Jonas Elgemark

CAESARS PALACE "Love for the Streets"

Dolores/Virgin

Love for the Streets är en popplatta som både nördar och trendkännare kommer att få glädje av för lång tid framöver – den är ju så enkel men ändå helt rätt! Och definitivt Caesars Palaces bästa hittills.

César Vidals sång matchar hans trånga 50-tals-skinnpaj, låtarna är korta, musiken är rättfram svängig och retro med snygga plockgitarrrer och klämmiga orgelslingor samtidigt som texterna inte krånglar till det för lyssnaren. Det är bara att stiga in i Caesars-land och inte titta bakåt.

Plattans resterande tretton spår är dock inte lika snärtiga som partysingeln *Jerk it Out* vilket faktiskt känns skönt, ibland kan bandet till och med göra ballader som i *Burn the City Down*. Denna balans gör *Love for the Streets* till nån slags vuxen tonårsplatta som alla från X-generationen och neråt väntat på.

Mina favoritspår är mjuka *I Gun for You* (både part 1 och 2), söta *She Don't Mind* och kompakta garagerökaren *Black Heart*. Och självklart underbara *Candy Cane*. Och stäplatsrefrängen i *Freak Flag* är grym. Och inledande *Over 'fore it Started* är klassiskt tuff och gullig på en och samma gång. Och mysiga *Do-nothing*. Och *Fifteen Minutes too Late*...

Gary Andersson

CORNERSHOP Handcream for a Generation" Wiiiija/Playground

Vi hoppar över skämtet om engelsk indiepop och konstaterar att Tjinder Singh inte ändrar mycket i det vinnande konceptet ifrån *When I was Born for the 7th Time*. Lösa beats, två ackord och en sitar. Möjligtvis kanske ännu mer dansinriktat vilket säkert härrör från

hans sidoprojekt Clinton. Borta för alltid är den sköna blandningen av hysterisk rundgång och tablas som kännetecknade deras första EP:s. Vi hittar alltid Velvet Undergroundpop, lättviktssoul och brixtonbaktakt och kluriga texter. Cornershop har överlevt två hyppningar men kommer inte att bli hypade nu. Vad jag har framför mig är en skiva som säkert kommer att snurra sig varm hemmavid och inte lämna några större störningar någon annanstans.

Fredrik Erikssoon

THE CROWN "Crowned in Terror" Metal Blade/Border

Att få death metal att låta som det vackraste man någonsin hört är mer än svårt. Tompa Lindberg sjöng tidigare i At the Gates som på alla sätt och vis satte Göteborg, och framförallt Sverige, på den musikaliska världskartan. The Crown är en manglande och stor stenkross-armaskin som vid första anblicken är ful som Franksteins monster. Tittar man närmre så ser man ett helt spektrum av färger, former och toner. Tight som fan utan att det blir stelt och matematiskt. Tompa sjunger som en kung. The Crown står aldrig stilla. Även när låtarna får andas och verkar stanna av så svävar de lätt fram för att i nästa sekund kastas med rasande fart in i omloppsbana igen. Det här kan vara en av årets bästa hårdrocksplattor.

Per Lundberg G.B.

DEATHSTARS "Synthetic Generation"

Led Recordings/Universal

Emil Nödtveit, alias Nightmare Industries, och resten av Deathstars har numera övergivit undergrundens black metal för Voxpop och Z-TV. Med en tonårsflörtande image i form av mörker och besatt monoton ska de erövra plastgenerationen. Och de kommer att lyckas. Dessutom – det hade räckt med bara musiken. *Synthetic Generation* är nämligen en slick platta med många bra spår: *Syndrome*, *Modern Death*, *Little Angel*.

Musikaliskt är de inte revolutionerande, snarare en mix av sånt man hört förr – men vem bryr sig? Det är bra, mammaknullande aggressivt och händelserikt. *Whiplasher* låter som en strupopererad Andrew Eldritch med en mikrofon tryckt mot halsen, vilket ger en skön känsla till musiken. Vidare bidrar de snickarglada syntljuden till en suggestiv, flyktbejakande stämning.

Deathstars har gjort en bra debutplatta, och av deras still att döma lär de vara värda att ses live. Och goddamnit! – med hård lansering kanske man kan köpa en Bone W Machine-docka om några år? Det hade varit skitcoolt!

Torbjörn Hallgren

DESAPARECIDOS "Read Music/Speak Spanish" Wichita Recordings/Border

Conor Oberst från Bright Eyes ville göra en vanlig rockplatta, gängade ihop sig med några polare och vred upp förstärkarna. Resultatet blev en frustrerad platta vars texter dryper av kritik gentemot det materialistiska konsumtionsamhället. Att varenda yta i Omaha täcks av fler butiker, fler parkeringsplatser och fler drive-through-restaurant – för vem har tid att sitta ned och äta? Att gifta par blir olyckliga när de arbetar bort kärleken för att kunna göra betalningar på huset och bli medelklass. Att allt handlar om pengar och status. "There are no art forms now, just capitalism". *What's New for Fall* följs av några tjejs åsikter om att drömkillen måste ha pengar och snygg bil. *Read Music/Speak Spanish* är inte lika hjärt-skärande som *Fever and Mirrors* eller någon annan Bright Eyes-platta. Men årligheten finns där, frustrationen, ilskan och de stenhårda gitarrieffen. Be till gud att Conor inte vaknar upp en dag och skriver sånger utan själ.

Annika Henriksson

DIAMOND DOGS "Too Much is Always Better Than Not Enough"

Deaf'n dumb

De har redan med titeln förklarat vad det handlar om. Det är bara det att det stundtals verkligen är för mycket. För mycket Black Crowes, Stones och ja... det räcker väl. Med Mattias Hellberg, Bobba Fett, Stevie Klasson osv är det förmodligen svårt att inte bränna på med full styrka och alla cylindrar. Men frågan är om de inte skulle vinna på att göra lyssnaren åtminstone lite mer överraskad. Det som de, liksom på förra plattan, är bäst på är ballader som *Somebody Else's Lord*, eller instrumentalare som *Charity Song* eller *Stardom*. När de tänjer lite på standardmallen som i *This One's for My Lady* blir det stor musik, detta är plattans starkaste spår. Sen måste man tillägga att Stevie Klassons steelgitar ger ifrån sig ljud som bara är... jättefina.

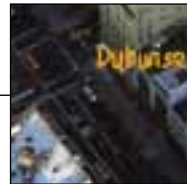
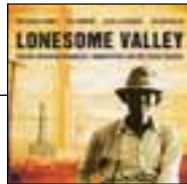
Jonas Elgemark

DIVERSE ARTISTERS "A Family Affair"

Vienna Scientists/Border

Österrikiska bolaget Vienna Scientists kommer här med en samling i sann Wien-anda. Jürgen Drimal och Raimund Flöck har satt ihop musik för både hjärna och hjärta, sveltiga kvällar och svala dagar. Tretton spår av smart, blöt, etnisk funk som fungerar i sitt sammanhang. Europeiska marknaden svämmar nu över av *Chill Out*- och *Back to Mine*-plattor. Detta släpp får kategoriseras under dessa, men *A Family Affair* lyckas bibehålla en kvalitet som många av dess konkurrenter saknar. Den håller rakt igenom, med undantag av Darcosan &

Album

Alexdrum samt Thrust & !pez som dyker upp på slutet, vars vibb övergår från Wien-funk till slätstruken IDM/electronica. Inte dåligt, men håller inte samma höga klass som resten av materialet. Våren är här och *A Family Affair* hjälper så glatt till!

Peter Jernberg

DIVERSE ARTISTER

"Blade II – The Soundtrack"

Virgin

Soundtracket till vampyrfilmen *Blade II* innehåller på papperet intressanta samarbeten. Men som så många gånger tidigare är det liksom roligare i teorin när artister som Roni Size och Cypress Hill, Paul Oakenfold och Ice Cube möts. Nu antar jag att en del av den stressade bilkartechon ska användas i filmen, men som lyssnare blir mötet mellan big beat och rap aldrig speciellt upphetsande. Det finns några undantag; Massive Attack gör tillsammans med Mos Def en iskall elektronisk rysare i *I against I* som låter Simple Minds runt *Sons and Fascination* och Moby har lyckats tygla Mystikal i *Gettin' Aggressive* med ett funky drummer-beat och en bas som sopar undan fötterna. Roligare blir det inte trots att gästlistan är välfylld.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER

"Even Penguins Get the Blues"

Popfanzinet Revolution #9

Popfanzinet Revolution #9 har samlat ihop alla poppärlor de hittat och trätt på en lång tråd. Samlingsalbumet *Even Penguins Get the Blues* med undertiteln "A collection of arctic lovesongs about birds that can't fly" består av mer eller mindre kända svenska popband. Några har redan släppt skivor medan de flesta bara spelat in en demo. Skivans material är genomgående förvånansvärt bra med en air av Belle and Sebastian, Elephant Six-kollektivet och förstas The Smiths omkring sig. Skivans proffs är mina favvisar The Concretes som trots att de släppt skivor och spelat på festivaler fortfarande har kvar något av en demokänsla i sin musik. Deras *Sugar* är utan tvivel skivans guligaste spår. Skivans vackraste spår står Winston Solution för med den sorgliga *I Am OK*. Annat värt att uppmärksamma är Les Nipples superpoppiga spår *Tell Everyone*, Paris popdånga *Rainy Day in London* som är hur bra som helst och Giselas vemodiga *So Cold*.

Dessvärre är skivan tryckt i begränsad upplaga så det är först till kvarn som gäller. En eloge till Revolution #9 som ger osignade bra band en chans att höras.

Moia Eriksson

DIVERSE ARTISTER

"Lonesome Valley"

Manteca/Goldhead

Lonesome Valley visar exakt vad som är felet med Ryan Adams, Joe Pernice och hela gänget.

Här finns inga förbestämda poser eller tillkämpade föreställningar om vad som är "amerikana". Bara gitarr-, fiol-, mandolin- och hjärtesträngar. Bara röster som stiger rakt upp ur känslodjupen. Röster som tillgivet slingrar sig kring varandra som nyförälskade i förkrossande vackra, rena harmonier.

Skivans undertitel lyder "Classic American Bluegrass, Appalachian and Old Timey Country". Det är precis vad det är, såväl ny som gammal sådan – men årtal spelar ingen roll. För "the high lonesome sound" är tiden ingenting. Den klassiska originalsättningen av Carter Family inleder och avslutar – helt rimligt eftersom de stilmässigt lade grunden för countryn som vi känner den. Deras blandning av gospel och folkmusik stakar fortfarande ut traditionen på ett sätt som knappt ens Hank Williams gör.

Mellan familjen Carters låtar ryms erkända legender som Bill Monroe, Lester Flatt & Earl Scruggs och Doc Watson, liksom blivande sådana som Del McCoury och Gillian Welch. Och självklart Ralph Stanley. Hör *Man of Constant Sorrow* och vet sedan vad som låg till grund för *O Brother Where Art Thou* soundtracket. Med ett sådant fingertoppskänsligt och kärleksfullt urval är det svårt att nämna en favorit. Men kanske är det ändå *The One I Love is Gone* med Hazel Dickens & Alice Gerrard. Texten är sedvanligt country-enkel. Nästan slibbigt söt. Men de sjunger den med en oantastlig övertygelse; varje enskild stavelse fylls med en brutalt äkta mening, tills den sprängs i tusen bitar. Så enkelt, men samtidigt det allra svåraste som finns.

Det må vara en förenkling, till och med en oförskämd sådan, men jag frestas ändå säga att det som uttrycks på *Lonesome Valley* är det som musik egentligen handlar om.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

"More Dub Infusions"

Sonar Kollektiv/Playground

Det är ju lite tidigt att utse årets bästa platta, alltså nöjer jag mig med att hävda att denna samlingskiva förmodligen kommer att konkurrera om titeln i december. Med så olika artister som Rhythm & Sound, Etienne de Crecy, Die Fantastischen Vier och Gus Van Sant/William S. Burroughs garanterar startfältet en varierad upplevelse.

Och det är varierande och samtidigt fantastiskt bra dubmusik i nästan varje av de tolv spåren. Det är omskakande bra och samtidigt avslappnade skön gungande stämningsmusik.

Mats Almegård

DOWN

"Down II: A Bustle in Your Hedgerow"

Elektra/Warner

Om UNA-bombaren hade spelat gura hade han spelat i Down. Down känns nämligen

skogsstuga, hippiehårdrock, tatueringar och skägg. Men för att klara inträdesprovet till Down måste man vara rockstar i antingen Pantera, Corrosion of Conformity eller Crowbar, så bäva mände bombisen, han får klara sig utan Down.

Så värst ledsamt är det nog ändå inte. Philip Anselmo, Pepper Keenan och de andra har inte gjort någon särskilt bra platta. Den känns ungefär lika intressant som en röd bil i göteborgstrafiken. Bra musik vill man höra igen, och så är inte fallet med Down. Anselmos röst passar inte riktigt in, vers och refräng är kontrastlösa. Gillar man stonerrock kan man dock gilla det här, och där musiken brister har Down slängt ut rejält med motorolja, så det finns smuts och rölj i liret. Men det är ändå dåligt. Fast fjärde spåret, *Stained Glass Cross*, är en skitbra låt, det måste erkännas! Den hade the Cults Ian Astbury dödat för.

Torbjörn Hallgren

DUBWISE

"Stockholm Stereo-Out"

Rub-a-Dub

Det var säkert hur kul som helst att vara med på Club Rub-a-Dub. Åtminstone om man ska döma efter den här plattan som är en liveupptagning från en kväll i vintras på klubben på Mosebacke. Evighetslånga dublåtar avlöser varandra och fylls av elektroniska ljud, ekon och andra effekter. Det hela utförs med säker hand, dock utan större överraskningar, och upplevs förmodligen bäst på plats.

Robert Lagerström

EMBRACE

"Fireworks (Singles 1997-2002)"

Hut/Virgin

Tiden går fort. När Embrace debutalbum *The Good Will Out* släpptes för drygt fyra år sedan var Oasis fortfarande ett stort och viktigt rockband. Bröderna McNamara i Embrace förväntades bli nästa bröderna Gallagher. Idag är det nog ingen som hoppas på ett nytt Oasis längre. Att det redan nu släpps en samlingskiva med Embrace ser just ut som ett tecken på att skivbolaget slutat hoppas på att bröderna McNamara ska förvandlas till guldkalvar. Tyvärr är det dessutom en samlingskiva som ger en orättvis bild av deras femåriga karriär. Embrace har ofta gjort rent bedrövliga singlar medan fantastiska ballader som *That's All Changed Forever* och *Liars Tears* gömts undan som albumspår eller b-sidor. En singelsamling känns därför lite sådär. Om någon istället samlat ihop de bästa balladerna hade det nästan kunnat bli hur bra som helst.

Thomas Nilson

HERBERT/DIVERSE ARTISTER

"Secondhand Sounds: Herbert Remixes"

Peacefrog/Goldhead

Matthew Herbert har samlat ihop 21 remixar han gjort för diverse artister. Det går i house-

tempo, fast på Herberts finurliga sätt. Använd inte en bastrumma om det finns något annat att basera rytmen på. Var inte rädd att sampla vad som helst, förpackningen skivan kom i, till exempel. Trots Herberts annorlunda inställning till house blir resultatet oftast rätt bra. Mixarna på Molokos *Sing It Back* och Serge Gainsbourgs *Bonnie & Clyde* är de man minns bäst efteråt, men resten går inte av för hackor de heller.

Henrik Strömberg

J-LIVE

"All of the Above"

Coup d'Etat/MNW

Egentligen säger omslaget allt. På framsidan en fundersam kille med glasögon utan ett smycke eller en tatuering så långt ögat når, på baksidan någon som sitter i en skolbänk och skriver. Före detta engelskläraren J-Live gör alltså medveten hiphop och han vill helst inte bli kallad för rappare utan för MCee. *All of the Above* är hans riktiga debut eftersom förra albumet *The Best Part* bootleggades så mycket att bolaget inte ville ge ut det. Det märks att det är flera år sedan den skivan skulle ha kommit för *All of the Above* är fylld till bredden med intelligenta och genomarbetade rim. Musiken av DJ Spinna, Usef Dinero och J-Live själv pendlar mellan skön och rent sömnig. Det här är inte för dansgolvet, knappt ens att skaka skallen till utan det krävs aktivt lyssnande för att man ska få ut något av plattan. Då hörs det tydligt att J-Live älskar hiphop och att han är en duktig lyricist, men det saknas ändå något som griper tag i lyssnaren. Inte ens vetskapen om att J-Live kan rappa och spela skivor samtidigt räcker för att lyfta *All of the Above* särskilt högt över godkänd-nivån.

Daniel Severinsson

THE JON SPENCER BLUES EXPLOSION

"Plastic Fang"

Mute/Playground

Varje gång Jon, Judah och Russell släpper en skiva så känns det som om det är något enormt på gång. Jag var rätt så sen med att höra mitt första JSBX-album. Istället gick jag vägen via den svingrymma skivan de gjorde ihop med R.L. Burnside, *A Ass Pocket of Whiskey*, som är en bomb av rock'n'roll som man egentligen inte ska jämföra andra skivor med. Därför var mina förväntningar rätt så höga när jag väl började lyssna på JSBX. Succén med *Acme* klarade Jon & Co. med lätthet. Bandet verkar ha hittat något som de tappat bort på vägen av hype och fototrikta skor, nämligen spelgläden. Det osar och ryker om *Plastic Fang*. Det finns lekfullhet och en lust att göra avtryck och verkligen visa att man är det enda rock'n'roll-bandet i den norra hemisfären. Med låtar som *She Said*, *Killer Wolf* och *Down in the Beast* så är saken ibiff.

New York regerar på alla sätt och vis. Passar på att tipsa om bandet Yeah Yeah Yeahs som kan bli arvtagare till JSBX.

Per Lundberg G.B.

LIMP

"Orion"

Morr Music

Lustigt det här med sammanträffanden. Jag satt och läste *Promethea* av Alan Moore, och hjältinnan hamnade just på en spelning med bandet Limp – en elak parodi på Morrissey – när *Orion* damp ner genom brevkastet. Lyckligtvis är det riktiga Limp betydligt roligare än något mesigt semi-intellektuellt indiepopband. Det rör sig om nån slags twang-electronica, reverbränkt steelguitar och moderna syntäventyr. Jag som aldrig gillat steelguitar upptäcker förvånat att det kan låta riktigt bra. *Orion* balanserar på gränsen till det bombastiska men stannar alltid på rätt sida, maffigt men inte överdådigt.

Henrik Strömberg

MASTERS AT WORK

"Our Time is Coming"

MAW/Playground

Musik kan rädda liv. Sista spåret på nya MAW-skivan heter *Michele's Message*. Det består av ett meddelande på Kenny Dopes telefonsvarare. Där talar Michele om att hon bara var tvungen att höra en MAW-låt om och om igen på morgonen den 11 september förra året. Detta medförde att hon kom för sent till sitt jobb i World Trade Center. När hon väl kom till jobbet fanns hennes arbetsplats inte kvar.

Med det i minnet och med tanke på MAW:s centrala plats inom modern dansmusik måste man se på nya skivans titel som ett utslag av extrem ödmjukhet. Eller kanske ironi. MAW har tidigare samarbetat med Daft Punk, Björk, Neneh Cherry och Janet Jackson. Deras tid kommer inte. Deras tid är redan här. *Our Time is Coming* befäster snarare deras ställning inom dansmusiken. Som vanligt möts lyssnaren av en sprudlande multikulturell mix av house, funk, disco, latino, afro och jazz. Det svänger ohyggligt bra. Hemligheten ligger i att MAW hela tiden blandar programmerade grooves med liveinspelade. På så sätt blir musiken organisk utan att för den skull svänga över för mycket i friformsfunk. Det är lekfullt, dansant och medryckande i vartenda spår. Det enda negativa är väl att det blir lite mycket av samma sak i 60 minuter. Men så är ju sån här musik inte gjord för att sitta ner och lyssna på. Den ska höras i magen på ett knöfullt dansgolv. Skivans allra bästa spår är *Backfired* och *Latin Lover*. Jag ser fram emot att svasas tillsammans med andra MAW-skallar till de båda housefunkpärlorna. Inte nog med att de räddar liv. De kommer att förgylla mångas liv också.

Mats Almegård

MILLENCOLIN

"Home From Home"

Burning Heart Records

Vad ska man säga om ett band som Millencolin? De har sålt över 1,5 miljoner skivor. Turnerat över hela världen, utom på typ Grönland. Slog igenom i Sverige 1994 då skatepunkkvägen drog över vårt avlånga land, men blev så fort skatepunken dog själva ohippa. I samma spår körde de på med sin glada punkrock ända tills nu. *Home From Home* är nämligen en rockplatta, till och med en bra rockplatta. Turnérandet har gjort Millencolin till en snortight enhet som vet precis vad man ska göra och inte göra. Nikola sjunger bättre än förr, det märks inte minst i hiten *Kemp*. Millencolin var tvungna att pröva något nytt. Det här känns som ett naturligt steg i absolut rätt riktning.

Per Lundberg G.B.

MODER JORDS MASSIVA

"Ur djupen"

Flora & fauna/Amigo

Klubbmusikkollektivet drog till Uruguay. Kom hem till Stockholm och fullbordade sitt debutalbum tillsammans med 14 sångare och massor av musiker. Resultatet har blivit en omväxlande och hyfsad platta som tar avstamp i rootsreggaedub och samtidigt drar mot svängande klubbssound. Meningen är att det ska bli två album till under året, *Från luften* och *I jorden*.

Robert Lagerström

MODERN TALKING

"Victory"

BMG

Någonstans utanför Frankfurt. Dieter Bohlen och hans fru åter tryffel när telefonen ringer.

– Dieter.

– Es ist Thomas Anders, vi måste allvar gesprechen.

– Om vad?

– Minns du hur du erbjöd dig att skriva alla låtar när vi startade gruppen så att jag skulle kunna spendera mera tid i solariet?

– Vagt... hurså?

– Jag läste nyss något som gjorde mig lite förvirrad, Dieter. Man tjänar tydligen jävligt mycket mer pengar som kompositör.

– Was? Gör man? Jag hade keine anung!

– Och så började jag tänka. Du var i Hawaii förra året medan jag var i Düsseldorf, du kör en Ferrari och jag kör en begagnad Opel...

– Thomas, vad försöker du säga?

– Jag ska också skriva låtar! Jag ska skriva hits! Vill du höra den första jag skrivit? "All I can say is that I love to love you, from the bottom of my broken lonely heart..."

– Eh... jättevackert Thomas, jättevackert. Vi får prata mer om det här i studion på torsdag. Auf wiedersehen Thomas.

– Auf wiedersehen Dieter.

Thomas Nilson

ASIE PAYTON

"Just Do Me Right"

Fat Possum/MNW

Asie Payton dog av en hjärtattack 1997 i Holly Ridge, Mississippi. *Just do Me Right* är inspelad mellan 1980 och 1994. Det är svårt att inte tycka bra om Asie. Bland de artister som ligger på Fat Possum så är/var Asie den snubbe med mest soul i rösten. Ett måste för Fat Possum-älskaren och kanske även för det faktum att Howe Gelb och John Convertino medverkar på *I Got a Friend*.

Per Lundberg G.B.

PET SHOP BOYS

"Release"

Parlaphone/Capitol

I förhandsrapporterna har den här skivan ibland kallats för Pet Shop Boys rockalbum. Det har säkert oroat ett och annat renlärigt fan. Det har om inte annat oroat mig. Neil och Chris rockandes skulle vara ett lika stort svek mot sina trogna lärjungar som om Morrissey skulle börja äta kött.

Tack och lov stämde det där inte alls. Pet Shop Boys åttonde album innehåller i och för sig betydligt fler gitarrer än vanligt men det är absolut inte rock. Det är däremot ett fyrtiofem minuter långt kommersiellt självmord. Neil, 47, och Chris, 42, som båda avskyr det mesta som ligger på listorna idag, måste ha beslutat sig för att strunta i listorna och spelat in ett chockerande lågmält album. Tio såsiga låtar istället för high energy-hits.

Och varför inte? Hellre det här än misslyckade försök till klubbmusik producerade av Rollo från vedervärdiga Faithless som på förra albumet *Nightlife*. Med *Release* är Pet Shop Boys förstas inte i närheten av sina klassiska fyra första skivor men de har tagit ett litet steg i rätt riktning. *You Choose* är dessutom det vackraste de spelat in sedan *Behaviour*.

Thomas Nilson

RES

"How Do I"

MCA/Universal

Res, eller Shareese Renee Ballard som hennes lärare i katolska skolan i Philadelphia läste under uppropet, vaktar inte sin tunga. Trots sina blygsamma 23 år sprider hon skurar med giftpilar riktade mot etablerade sångerskor som Alicia Keys, Jennifer Lopez och Erykah Badu. Och hennes samarbete med Trackmasters och rapparen Nas resulterade i att hon bad dem göra om allt. Nu funderar hon på att be om att få tillbaka pengarna.

Res är inte helt nybakad, hon har tidigare medverkat på album med GZA och Talib Kweli & Hi Tek, men anledningen till denna kaxighet verkar vara att hon vill att allt ska vara rätt och att de som jobbar för henne ska leverera 24 karat kvalitet. Och *How Do I* beskrivs egentligen bäst som kvalitetsmusik. Den kommer

inte till dig som en hund och slickar dig i ansiktet, samtidigt finns det något i rösten och musiken som gör att man gärna stannar en stund längre än man tänkt. Långt ifrån inrutade r'n'b-kvarter sår Res frön i eklektiska rabatter och resultatet ger tuggmotstånd utan oangenäm bismak. *How Do I* imponerar i sin helhet och trots att jag inte vet var jag ska ställa Res i skivhyllan vet jag att jag kommer att förvara den väl synligt framöver.

Björn Magnusson

SATANIC SURFERS

"Unconsciously Confined"

Bad Taste Records

Dessa satans surfare är tillbaka igen med en ny trummis och är redo att ta över din hjärna likt små blodiglar. För det är något med denna gladpunkiga rockhardcoren som får blodet att bubbla och gör så att man helt plötsligt, utan kontroll, röjer loss på gatan och dansar sönder hela systemet. Kanske är det texterna som träffar som en elakartad, men fulländad, spark någonstans mellan naveln och knäet. Kanske är det den perfekta bladningen mellan lycka och aggression som får oss att i alla fall känna ett uns av frihet i en värld där de som styr verkar ha en stor förkärlek till superlim. Vad det än är så kommer du inte att bli nöjd förrän du lägger tassarna på detta lilla underverk, så du har inget val. Det är dessutom så enkelt – bara kasta dig ut i solen med bandaren på olagligt hög volym och njut.

Tove Pålsson

ADRIAN SHAW

"Look Out"

Woronzow/import

Adrian Shaw tänjer på gränserna med sin musik och men vet aldrig vad som väntar runt hörnet. *Look Out* har en mörkare och mer akustisk stämning än hans tre tidigare solo-plattor, men det hindrar inte att det stundtals rockar. Som vanligt inspelad hemma på kammaren med sedvanlig professionalism och perfektionism. Här finns vackert genomförda genidrag som *Fathers Day* eller *Few are Called*. Eller underbart tunga kanonlåtar som *The Chosen* och *Cool Blue Reminder*. Den envisa melodislingan i *Rhododendron Mile* etsar sig fast och när det smakfulla pianot i *Another Face* byts ut mot bisarra getingliknande ljud och en lika bisarr sångmelodi är det ren och skär magi. Ena stunden sitter man där med en klump i halsen medan man nästa sekund inser att musiken är full av genialisk svart humor. Det är svårt att hitta referenspunkter men Lennons ande vilar över mycket. Min koncentration är total och Adrian Shaw har gjort en makalös skiva full av mästerliga små skapelser. Det är fullständigt sant.

Jonas Elgemark

Denna omgång av underjordisk fräschör måste inledas med uppmärksamheten: ta bort rubriken. Den är en förolämpning emot alla inblandades inspelningar. Var det inte för att det saknas streckkod, glassiga omslag och en massa floskler till pressrelease skulle dessa skivor vara givna i recensionerna till höger. Nu hamnar de här och det känns inte rättvist.

Fyra låtar på sammanlagt sex och en halv minut och Nicolaj får mig att tro att de senaste tjugo åren inte existerat. Underbar urhardcore med bisvärmsgitarer som skulle få självaste Greg Ginn att skaka av avund. Klockrent, inklusive en inkorrekt låttitel som *Watch More Porn*.

Våren är tiden för strålände popmusik och Paris staden för våren. Dessa basfakta firas med fördel tillsammans med **Sandy Mouche**. Deras titelmelodi balanserar farligt nära det outhärdligt kitschiga men snurrar snabbt upp ibland nyutslagna syrener. En självklar balans mellan banalt vackra melodier och smart instrumentering.

Eftersom vi ändå rör oss på latinsk mark kastar jag mig direkt över till omgångens top of the pops: **Paris**. Jag var redan invagad i en fjärdedel av bandets begåvning genom en skiva med Emmon men alla vet att en fjärdedel inte gör en väffla. Paris göra mig dock helt lycklig. Och borde göra alla lyckliga. Fantastiska poplåtar i en underbar elektrisk disco-klädnad. Även den mest simpla av alla melodier lyckas de förvandla till sprudlande och porlande popmusik. Ett fyrfalligt leve för hyllandet av det enkla!

Euforin dämpar sig bara något i mötet med **White Seeds**. De spelar också efter färdiga mallar, dock något mer avlägsna. Engelskt sextiotal som simmar i pipiga orglar. Poppsykedelia med mycket hjärta som ingen bör undvika. De har hittat rätt och står vid startlinjen till att följa Göteborgs skäggmanslag ut i världen och frälsa den med mantrat "Abbey Road heter numera Tredje långgatan".

Vi girar åt vänster och hittar **Sanchez is Driven by Demons**. Ett band som levtt ett dubbelt så långt liv mentalt som fysiskt. Detta hindrar dem inte från att leverera en organisk form av instrumentalmusik. De undviker galant den största klyschan inom genren genom att aldrig nå klimax utan fortfarande darra i det stillsamma trots att låten klockar in på över tio minuter. Vackert, mycket vackert.

För kontakt:

Nicolaj: daniel.karbelius@telia.com
Sandy Mouche: perblomgren@telia.com
Paris: parismusic@hotmail.com
White Seeds: white_seeds@hotmail.com
Sanchez is Driven by Demons:
Sanchez@redstarcommunity.com

Fredrik Eriksson

LUKE SLATER "Alright On Top" Mute/Playground

Luke Slater har tillsammans med sångaren Ricky Barrow gjort en platta som är djupt 80-talssyntig, låtar som *Stars and Heroes* och *Take Us Apart* skulle funka lysande på vilken 15-år-sedan-gymnasiet-fest som helst.

Alright On Top är rätt så egen just nu eftersom den även innehåller låtar som *Searchin' for a Dream* som låter tunga och samtida, där känns musiken inte så ytlig och snabbkonsumerad vilket väcker mitt intresse igen. Denna relationslåt är lång, murrig och rätt så envis. *Take Me Round Again* är en annan låt man fastnar för, detta stänkande och gnisslande tagset rusar mot horisonten vare sig det finns räls utlagd eller inte. Detta gillar jag – musik ska vara som en urkraft och inte ta några fångar.

Trots en del lysande låtar är jag osäker på om jag verkligen gillar *Alright On Top*. Soft Cell/Madonna-inspirerade singeln *Nothing at All* är jag i alla fall inte förtjust i.

Gary Andersson

PATTI SMITH "Land (1975–2002)" Arista/BMG

"Man måste alltid vara berusad. Allt ligger i det: det är den enda frågan. För att inte känna tidens förfärliga börda som krossar ens skuldror och böjer en till marken, måste man ständigt berusa sig. Men med vad? Med vin, med dikt, eller med dygd, efter egen smak. Men berusa er." (Charles Baudelaire)

Patti Smith visste detta & var allt detta & upphettad berusning & en poet & en inte dygdig men absolut kvinna som fick en pubertetsförvirrad yngling att fatta att det var nåt mer med fortplantningsprocessen än att druckat fumla efter ett jämnårigt tjejröst i festsoffan & att det fanns nåt så förlösande att det borde vara förbjudet & därför måste vara tillåtet & att det borrande pirret var en brutalt kraftfull utstrålning av livet & att *Gloria* var nyckeln till alla hemligheter som ingen annan nånsin berättat om.

Patti Smith uppföstrade mig mer sanningsenligt än mina släktingar för hon höll själva livet i sin beniga hand & ville visa att det hav av möjligheter hon sjöng om fanns för alla & låt ingen hindra dig från att doppa handen & låt vattnet skölja dig omtöcknad & ren. Som om hon förstod & ville att jag också skulle förstå & inte vara rädd & "I step up to the microphone & I have no fear" & det gjorde mig modigare & gör det ännu. För nu när mina år tickat förbi 30 medan hennes sprängt bortom de 50 år hon fortfarande en tapp i Baudelairens tunna av hallucinatoriskt livselixir & fortfarande handlar det om att leva autentiskt & härligt & naket med blodet elektriskt

pumpande i ådrorna som vore allt heligt heligt heligt.

Land (1975–2002) är en CD med låtar fansen, som hon säger, valt åt henne (via hemsidan), och en med arkivhemligheter som hon valt åt oss utan att slinta med omdömet. Patti Smiths musik bör klunkas djupt och tungt, och egentligen är det orimligt att sammanfatta hennes karriär på ett par CD-timmar. Lika orimligt som det är att försöka omfamna musikens innebörd i en recension. Om det nu oavsett antal ord går alls. Det som spelar roll sägs i *Gloria*, *Free Money*, *Birdland*, *25th Floor*... Det är samma sak som sägs i den klassiska bilden av Patti där hon slitit av alla strängar på sin gitarr och skriker liv rakt ut i luften. Eller som i det mer lågmälda men lika intensiva fotot i häftet till *Land (1975–2002)* där hon sitter i enkla kläder, med osorterade flätor och tittar rakt in i kameran med en blick som studsar mot betraktarens allra innersta och som får dig att känna dig meningsfull & vacker & omtöcknad & ren. Därefter bör en undran varför vissa låtar saknas förbli en undran blott. Be inte om guld när du blir överöst med diamanter.

Två CD:n allena, men det är tillräckligt för att visa att vad Patti Smith har givit och alltjämt ger är mer än bara musik; det är vilja, mod, berusning, och ett hav fullt av möjligheter.

Peter Sjöblom

THE SOLEDAD BROTHERS "The Soledad Brothers" Estrus/Border

På omslaget till denna skiva håller de två medlemmarna Onkel Sam som gisslar i sin replokal och tvingar honom att lyssna på sin svetttdrypande bluesrock. Soledad Brothers kan sin historia – sin gospel och sin blues. Det var länge sedan jag förvånades så över musik. Att två personer kan låta så rätt och samtidigt så fylld av själ och hjärta. Soledad Brothers kan vara den viktigaste duo världen skådat. Politiska och coola. Punkiga och fulla av blues. Producerat och inspelat i Detroit av White Stripes ena halva Jack White, om du någonsin är tvungen att ta ett beslut som kan avgöra din framtid så ska du definitivt införskaffa denna eminenta skiva. Det kan bli Soledad Brothers som räddar dig.

Per Lundberg G.B.

SOVIAC "GMC Out in the Fields" Chalksounds/Tinman

Brutalnoisepunkrocktrion Soviac följer upp sin självutgivna EP *Trucks are Heavy* med denna fullängdsdebut på litet oberoende bolag. Och detta är hårdare än vad två av medlemmarnas gamla band Play Dough någonsin åstadkom – hårdare än det mesta på marknaden överhuvudtaget faktiskt. De åstadkommer

mer o ljud än Jon Spencer Blues Explosion och svänger mer än Atari Teenage Riot. Gitarrgnisslet, det dova basnuggande, de forcerade trummorna och skriksången gör låtar som *Hare-lipped* och *Unprofessional* till blödande dokument över tidens tempo. Eller kanske är Soviac inte så djupa, kanske spelar de bara skiten ur alla oss som kommer i kontakt med *GMC Out in the Fields*? Välj själv.

Gary Andersson

THE STREETS "Original Pirate Material" Pure Groove/Warner

Med ojäma intervaller dyker det upp osnutna briter som levererar skön konsumtionsmusik och på hemmaplan skanderar pressen genast att de skadat framtiden. Jag kan inte låta bli att känna sympati för Mike Skinner, 22 år. När hans kompisar låg utslagna av sena natters självförbrännande festande skaffade han sig en dator och gjorde om föräldrahemmet i Birmingham till en studio. I anteckningsblocket hittade han röriga anteckningar om tjejer, pints och piller som han oblygt delat med sig av på *Original Pirate Material*. Mikes spoken word-aktiga rap påminner om den begåvade eleven som hamnat i obs-klassen, inte lika nerderkad som Shaun Ryder men ingen av dem kan låta bli att ge alla som inte är på deras sida ett sträckt långfinger.

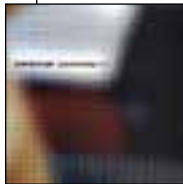
Original Pirate Material är en eklektiskt balansakt där garage och hiphop muterat utan att resultatet blir häpnadsväckande fräsch. Visst är Mike, som ensam står bakom The Streets, en funkig liten rackare med känsla för melodiska hakar och allmänt klubb-nojs, men risken finns att innan din snabbmat kallnat kommer *Original Pirate Material* att kännas lika spännande som att plocka fram en gammal Soul II Soul-platta.

Björn Magnusson

STRESS ASSASSIN "Within the Office of Eye and Ear" Spiral Trax

Det ges ut ganska mycket dubmusik på skiva. Mest slentrianmässiga produktioner där artisterna håller sig inom de givna ramarna, leker lite med bas och eko effekter utan att göra något personligt. Då är det extra kul när någon lyckas förnya genren. Henrik Jonsson spelar i vanliga fall trance i Atmos och gör under namnet Stress Assassin högklassig chill out-dub att njuta av. Musik där en tungt lunkande bas och molnlätta rytmer omringgärdas av svävande syntmattor; oväntade ljud och feta ekon. Som gammal jamaicadubskivsammlare vet Henrik Jonsson hur det ska låta men istället för att plagiera tar han genren ett steg framåt. Och har fått inop årets hittills bästa platta.

Robert Lagerström

SWAYZAK/DIVERSE ARTISTER "Groovetechnology v1.3"

K7!/Border

Dansmusik för folk som inte gillar dansmusik. En dubbelsamling med minimalistisk house och dubtechno, i urval och lätt mixad av Swayzak. Basic Channel, Luomo, Herbert, Studio 1, Round Four. Köln och Berlin. Inga stora gester, bara skönt gung. Svängar järnet faktiskt. Ytterst försiktigt mixad, det är inte vid crossfadern Swayzak excellerar, utan i valet av låtar. 22 bra spår.

Henrik Strömberg

TETINE vs SOPHIE CALLE "Samba de Monalisa"

Sulphur

Sophie Calle är en fransk konstnärinna som bland annat spelat in långfilmen *No Sex Last Night*, Tetine är en brasiliansk duo som satt ihop sin musik med ljud och röster från den filmen. Musiken har en definitiv filmisk kvalitet, eller är det bara en effekt av de franska och amerikanska rösterna som dominerar många av spåren? *Samba de Monalisa* har en retro-känsla över sig, det låter som chill out-musik från mitten av 90-talet. Ljuden låter ofta lite för uppenbara och enkla jämfört med samtida elektronisk musik. Trots det frammanar Tetine ofta en intressant stämning, svärfångat och melankoliskt. (Går bland annat att köpa från www.sulphurrecords.co.uk från 29 april.)

Henrik Strömberg

TIMBUKTU "Watt's Dö Madderfakking Diil?"

JuJu/Playground

Timbuktu, a.k.a. Sär-Klas, är i huset och han är bättre än någonsin. Hetsiga introet *Gäss Jall* där Timbuktu kör på klockren svengelska anger tonen. Rappen är rå och det låter som om han bara gått in i studio och kört på i 180, även i låtarna med allvarliga teman. Timbuktu tar dessutom ut svängarna på ett helt annat sätt än på debuten och han varierar sitt flyt bättre än någon annan svensk rappare. Som bonus kan Timbuktu också vara riktigt rolig och han lägger en del tuffa flerstaviga rim som till exempel "sparkar i din minidisc/ som Zlatan Ibrahimovic" i *Alla vet*.

Med *WDM* karvar Timbuktu helt enkelt ut en alldeles egen nisch inom svensk hiphop, någonstans mellan mainstream och underground. Producentteamet BreakMecanix har vidareutvecklat sitt skruvade sound, och de påminner ena sekunden om Neptunes (*Över, över, över*) för att på nästa spår (*Jag drar*) ha ett världsmusik-inspirerat beat med blås, akustiska gitarrer och bongotrummor. Sedan är det bra gästspel av Promoe på politiska *Hjälp då brinner* där man lånar en hel del från Bob Marley och av Supreme på roliga kändisfest-berättelsen *Vin, kvinnor och sång*. Spotrunnazz får godkänt för sin insats på

Över, över, över men däremot har Kekke Kulcha helt klart gjort bättre ifrån sig än vad han gör i tråkiga *Legalisera*. Det finns några till halvsega låtar men det gör inte så mycket när Timbuktu i old school-doftande *Watt's Dö Diil* likt en dryg bonnapåp berättar på extra bred skånska hur han "har brudar som matar mig med frukt och bär/och italienska pjuck av sprucket lär".

Daniel Severinsson

TOMPAULIN "The Town and the City"

Ugly man music

Ännu ett band som vandrar vidare i Belle och Sebastians fotspår. Trots att det kanske börjar kännas uttjatat så är detta svårt att motstå. Tompaulin spelar mesopop av allra finaste kvaliteten fylld med underbara små berättelser. Man måste vara hjärtlös för att inte tycka om det. Det är historien om pojken som råkar i slagsmål för att han kysst en kille feta flickvän, flickan som lever sitt liv genom alla filmer hon ser, arbetarklassflickan som står på jobbet och dagdrömmar om att vara älskarinna åt en rik man med en Mercedes Benz och förstås flickan vars föräldrar glömt hur det är att vara ung. Fantastiska textformuleringar som "You think that you know tragedy?/William Shakespeare's got nothing on me. You think that you know heartache?/I'm living with the choices I've made" gör den här skivan fullkomligt oombärlig.

Moa Eriksson

WOULD-BE-GOODS

"Brief Lives"

Fortura Pop/Border

Brief Lives behöver inte tjata sig till mitt hjärta, jag ger det frivilligt i utbyte mot dess sexton förtjusande poplåtar. Milda men under ytan dunkla poplåtar, där alla utom en är signerade sångerskan Jessica Griffin. Hon har en unik talang för att blanda Monochrome Set med *Chelsea Girl*-Nico och ge det en väl avvägd touch av Burt Bacharach och fransk schlager. Med instrument som mandolin, cembalo, violin och vibrafon. Med titlar som *Mystery Jones*, *A Season in Hell*, *Elegant Rascal* och *Bad Lord Byron*.

Brief Lives är en bekräftelse på att de största segrarna ibland är de som gör minst väsen av sig.

Peter Sjöblom

JAGUAR WRIGHT "Denials Delusions and Decisions"

Motive/Universal

Philadelphiabaserade The Roots-klicken lyfter nu på allvar fram sångerskan Jaguar Wright i strålkastarluset med denna soulblänkande debutplatta efter att hon tidigare backat upp bandet på två CD-spår. Och många låtar på *Denials Delusions and Decisions* svänger på ett ljummet kvällsbris-aktigt sätt.

Musiken är extremt behaglig, Jaguars sång när dock inte ända fram – hon är ju ingen Mary J eller Erykah. Men spår som *Self Love*, *Same Sh*t Different Day* och *Love Need and Want You* får mig nästan att tänka om. Dessutom gästas ju världens näst största Prince-dyrkare (Bilal, efter D'angelo) på *I Can't Wait*. Bäst på plattan är ändå kaxiga och struttiga *Ain't Nobody Playin'*.

Texterna är fyllda av positiva budskap i form av små berättelser. Jaguars syfte är också att påverka folk på ett positivt sätt, med *Denials Delusions and Decisions* lyckas hon över förväntan. Med låtar som dessa kan hon definitivt kvala in i högsta r'n'b-ligan. Dessutom lämnade ju Aaliyah en plats ledig...

Gary Andersson

XTC

"A Coat of Many Cupboards"

Virgin

XTC har väl aldrig riktigt gått in i de anpassade kommersiella ledbanden, även om deras musik alltid haft en viss hitpotential. Lite hemligt arroganta har man alltid velat göra saker och ting på sitt egna sätt. Så egentligen är det helt logiskt att när det nu kommer en box, så är det inte en vanlig samlingsbox. Eller ska man säga att när det nu kommer ett album med större delen liveinspelningar, demoversioner och outtakes, så är det en box om 4 CD-skivor. Nu kan väl förklaringen ligga i att hela XTC:s backkatalog remastrats och är på väg ut i världen, och att boxen väl kan ses som ett supplement till detta. För, precis som boxar i allmänhet brukar vara, främst för tidigare fans. Kompletterat med en booklet på bortåt 60 sidor, omfattande kommentarer både till bandets karriär och de enskilda spåren, ger det en mycket god bild av både XTCs olika faser och deras ofta glädjespridande och lekfulla låtar. Hela designen av boxen är utmärkt, med snygg layout och snygga bilder. Allt sker i en kronologisk ordning: inleds med demolåten *Science Fiction*, framför allt inspelad åt CBS, som till sist ratade bandet, och avslutas med *Didn't Hurt a Bit*, en outtake från *Nonsuch*, och *Books are Burning*, båda med ursprung 1991. Kul att höra ratade singellåtar och alternativa versioner. Lika kul att höra de svunna lagen av XTC live. Även om det framför allt är för redan insatta och övertygade, så måste man kapitulera över de ofta kristallklara och gnistrande poppärlor XTC producerat. I många demoversioner som finns på denna box framträder just de nakna melodierna i ännu klarare skönhet. *Mayor of Simpleton* eller *The Disappointed*, till exempel. Och det känns som en motivering god som någon för en box, som för nästan vilket annat band som helst skulle vara en omöjlighet.

Magnus Sjöberg

NEIL YOUNG "Are You Passionate?"

Reprise/Warner

Hej Neil. Hur står det till? Jag hoppas verkligen att allt är bra med dig. Det var ett tag sedan vi talades vid så jag tänkte att ett brev kunde vara på sin plats. Du vet mycket väl att jag alltid gillat dig. Att jag en gång i tiden skulle kunnat mörda för att kunna spela gitarr och skriva låtar som du. Du och jag har ju umgåtts så många dagar, kvällar och nätter. Ibland till och med intimt. Som den gången när du gjort *Freedom* – då var vi nästan ett. Eller som den gången när vi badade i hembränt till *Ragged Glory*. Då var det bara du och jag. Därför blir jag lite orolig när du undrar ifall jag är passionerad. Jag svarar att det är jag definitivt. Frågan är om du är det. Tiden är som sagt vår värsta fiende, tiden kommer varken du eller jag undan. Tycker att du låter lite trött och sliten. Sover du ordentligt om nätterna? Åter du nyttigt? Jag bara undrar. För det är nånting som inte stämmer. Mitt tips till dig, min vän, är att du gör en skiva ihop med Crazy Horse igen. Där du vrider upp gitarrvolymen till vräkningsgränsen och gör långa och malande låtar ungefär som *Goin' Home* – det är den enda låten som jag tycker håller på din nya skiva. Hoppas att du inte är besviken på mig. Jag är i varje fall inte besviken på dig. Jag förstår mycket väl att man inte kan hålla på och göra kanonskiva efter kanonskiva. Hör av dig när du har något nytt och bullrigt på gång så kan vi snacka igen.

Din tillgivne vän.

Per Lundberg G.B.

JOSEF ZACKRISSON "Josef Zackrisson"

Capitol

Intressant. Josef Zackrisson har lyckats kombinera Lars Winnerbäck-melodier med produktion och harmonier som minner om svensk 80-talsrock. Ibland kan man känna en doft av Imperiet, eller Babylon Blues, för att direkt befinna sig på Winnerbäckskas gator.

Det skulle kunna bli fullständigt outhärdligt, men Zackrisson har uppenbarligen finger-toppskänsla i det musikaliska skapandet. Låtarna hamnar sällan i den patetiska fällan, utan håller sig ofta innanför anständighetens ram, ibland till och med med riktigt klara estetiska drag. Det är riktigt bra emellanåt. Och den största orsaken till det är antagligen Zackrissons genomgående stora energi och tro på det han gör. Det låter innerligt. Och ibland kan det räcka ganska långt i en genre där det är lätt att misslyckas eller bara bli plagiat.

Magnus Sjöberg

*jeans & clothes
& hair*

AINA**"Bipartite"****Chalksounds/Tinman**

Indierockkvartetten Aina åstadkommer inga krusningar på ytan, och det är inte konstigt: de försöker bara pliktskyldigast larma med sina gitarrer. *Bipartite* känns som en avslagen affär för de närmast sörjande, jag hittar inget att nysta i.

Gary Andersson

...AND YOU WILL KNOW US BY THE TRAIL OF DEAD**"Source, Tags & Codes"****Interscope/Universal**

Kom i kontakt med dessa Texaskillar via förra plattan Madonna. Slogs även då av att det fortfarande går att göra indierock som är bra. Ekon av Sonic Youth och kanske Slint. Man kan ha sämre referenser. Source, Tage & Code är en suggestiv platta. Fylld till bredden av ösiga och riffande gitarrer. Måste erkänna att det tog tid att gilla Madonna, samma gäller denna gång. Men när man väl kommit in i den så är man fast för alltid.

Per Lundberg G.B.

APOPTYGMA BERZERK**"Harmonizer"****SSC/Playground**

Skivan i sig är visserligen svängig för oss som njuter av elektronisk musik, men ändå saknas det så mycket. I tio år har Apoptygma gjort bra musik som för mig kallas synt. Nu låter det mer som någon sorts techno. Hela plattan känns lite som ett nederlag för bandet. Redan på förra skivan Welcome to Earth kunde man höra technoinslagen och det gamla soundet som var hårdare försvann in i bakgrunden. Det känns som om bandet försöker nå en större publik och bli mer kommersiella, vilket jag inte tror går hem hos deras gamla fans.

Sångaren är möjligtvis en bra musiker, men hans röst känns tillgjord och för mesig. Vissa låtar är lite väl sega och enformiga vilket sänker skivan ytterligare. Harmonizer är en total diss och jag hoppas verkligen att Apoptygma Berzerk hittar tillbaka till sitt gamla spår igen.

Annie Milesson

ARCTURUS**"The Sham Mirrors"****Ad Adstra/VME**

Det har tagit Arcturus två år att spela in den här skivan. Bland annat för att Tricks-ter G. och trummisen Hellhammer har varit upptagna med andra projekt i form av Ulver och Mayhem. *The Sham Mirrors* ges ut på bandets egna bolag Ad Astra Enterprises, ett namn hämtat från *La Masquerade Infernale*. På den tiden hade Arcturus Music for Nations som skivbolag. Jag tycker det är koolare med eget bolag, all kraft till musikerna själva!

Arcturus fans lär inte bli besvikna. Det låter som det brukar, med drillpiano, cirkusorglar och spännande, egensinnig musik. *The Sham Mirrors* är fångslande och snudd på Brian Wilson-pedantisk. Musikerna är benhårt skickliga. Och om skivan kanske inte överträffar *La Masquerade Infernale* från 1997 så är den i alla fall lika bra. Nästan lite spooky förresten – för Arcturus tycks tiden ha stått still, medan killarna i bandet har åldrats fem år.

Torbjörn Hallgren

ARMCHAIR MARTIAN**"Who Wants to Play Bass"****My/Border**

Jon Snodgrass mysskrovlar på som sångaren i Staind i dessa vuxna, tråkiga låtar som rymms på Armchair Martians femte platta. Jepp, de kommer från USA och ingen i gruppen kan ha en alltför spännande och varierande skivsamling. I så fall vore det konstigt att deras musik lyckas bli så sömnframkallande. Jag brukar ju gilla lågmäla och deppiga prylar, men detta är inte

en av dem. Kom igen nu killar, sluta kåka valium.

Annica Henriksson

ATOMIC**"Feet Music"****Jazzland**

Atomic är en jazzkonstellation med bland andra Paal Nilssen-Love, Ingebrigt Flaten och Fredrik Ljungkvist. Med sådana namn i sättningen skulle man kunna vänta sig vildsint spräck, men faktum är att *Feet Music* till största delar är en tämligen återhållen platta. Musiken har skarpa konturer, men med ett rörligt, svängigt innehåll. Atomic spelar med en precision som emellanåt leder tankarna till Ornette Coleman. Coleman ekar också i melodinerna.

För att nämna de återstående medlemmarna i kvintetten, så glänsar Magnus Broo med ett lätt men kraftfullt trumpetspel, och pianisten Håvard Wiik berikar musiken fint med sitt fjärligraciösa spel.

Peter Sjöblom

BADLY DRAWN BOY**"About a Boy"****XL/Playground**

Lotten att skriva musiken till filmatiseringen av Nick Hornbys *Om en pojke* föll på Damon Gough, alltså Badly Drawn Boy. Men det låter inte som ett typiskt sound-track; det enda som påminner om dess rätta identitet är det fåtal korta instrumentalsnuttar som finns inskjutna mellan ett par låtar. I övrigt handlar det om mjälla poplåtar i samma fina anda som BDB:s debut för nästan två år sedan, *The Hour of Bewilderbeast*. Trevligt att ha den illa ritade killen tillbaka.

Peter Sjöblom

BEATLEJAZZ**"Another Bite of the Apple"****Zebra Acoustic/Warner**

Det är inte första gången Beatles-låtar jazzas till, och det lär knappast bli den sista heller. Frågan är bara varför det alltid måste vara bjäset i Beatles låtkatalog som plockas för tolkning. Alltid *Here*, *There and Everywhere*, *Michelle* och *Blackbird*. Varför får vi aldrig höra en spräckversion av *Happiness Is a Warm Gun*? Eller *Yer Blues*? Nåja, de tre musikerna Dave Kikoski (piano), Brian Melvin (trummor) och Charles Fambrough (bas) visar lite fantasi i alla fall genom att plocka *Julia*, *Blue Jay Way* och *Tomorrow Never Knows*. Problemet är att alla låtar skickas rakt in i pausmusikhelvetet. Intressantast är *Magical Mystery Tour*, där trion koncentrerar sig på originalens dronande avslutning.

Peter Sjöblom

BLUDGEON**"Crucify the Priest"****Magic Circle/Border**

Heter en skiva *Crucify the Priest* och omslaget pryds av just en korsfäst prälle mot en bakgrund av eld kan man gissa att musiken kommer att vara någon form av hårdrock. I Bludgeon fall är det ibland death metal, ibland mer åt thrashhållet. Plattan är tight och Bludgeon är inte räddad för vare sig tempobyten eller gitarrsolon. Jag är säker på att jag hade gillat det här för tio år sedan.

Daniel Severinsson

BLU MARTEN**"Producer 03"****Good Looking/Goldhead**

Drömsk och svävande drum'n'bass. Det blir kontentan när etiketten Good Looking ställer samman ett album med Blu Mar Ten vilket rymmer material från de senaste fem åren. Det låter hyfsat men långtifrån dagsfärskt och mycket riktigt tar Leo Wyndham and Chris Marigold avstånd från utgåvan som de anser vara full av gammal skäpmat.

Robert Lagerström

MICHELLE BRANCH**"The Spirit Room"****Maverick/Warner**

Ung tjej med gitarr vandrar upp på skivbolagskontoret. Ler ett snett Colgate-leende och säger: Styla mig!

Lite imponerande att ligga på Madonnas bolag Maverick men Michelle Branchs musik, eller vem det nu är som skrivit den, imponerar inte. Radiovänlig mjukrock som står stilla och trampar i farstun. Michelle Branch känns aldrig angelägen. Slår säkert i USA men inte i gamla Svedala.

Per Lundberg G.B.

BRANDY**"Full Moon"****Atlantic/Warner**

Efter den obegripligt usla Micheal Jackson-skivan och välbetalda men musikaliskt onödiga jobb åt Britney Spears och Spice Girls är det här producentgeniet Rodney Jerkins comeback. Dock inte en comeback av det slag man kunde hoppats på. Det saknas tyvärr låtar av samma klass som Jennifer Lopez *If You Had My Love* eller Brandy och Monicas *The Boy is Mine* – två utmärkta exempel på varför Rodney för ett par år sedan framstod som en närmast övermänsklig producent.

Brandy skulle behövt en och annan låt av den kalibern. *Full Moon* är ett helt okej album men du får leta förgäves efter någonting som verkligen knockar dig.

Thomas Nilson

BUFFALO DAUGHTER**"I"****Emperor Norton/Playground**

Japanska poptrion Buffalo Daughter har inte släppt en skiva sedan 1998 då *New Rock* kom ut på Beastie Boys bolag Grand Royal. Den var udda och skruvad, nya *I* är mycket mer experimentell och differentierad. Monotoni blandas med hårdrocksgung, stråpetande med punkattityd eller dator-blippande. Kanske ska man inte försöka täcka in allt på en enda platta, *I* känns alldeles för osammanhängande för att bli intressant. Om bandet ville göra det enkelt för sig skulle de välja att bygga vidare på sin spröda popsensibilitet och bli firade stjärnor i indiekretsar, men det verkar inte aktuellt. Istället får vi väl vänja oss vid mer pretentiös konstmusik.

Gary Andersson

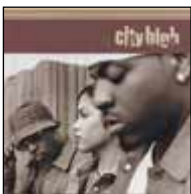
THE CALLING**"Camino Palmero"****BMG**

Ja, vad ska man säga. Inte sådär jätteintressant men inte helt överdåligt heller. Men folk verkar ju gilla det eftersom de ligger etta på USA-listan. Vilket i och för sig Backstreet Boys också gjort så det säger väl inte så mycket. The Calling är ett ganska vanligt rockballadsband med mycket hjärta och smärta. Ta lite Creed och lite ledsen-pojke-med-gitarr-tjej-har-dumpat-honom-syndromet, så har du fångat The Calling i ett nötskal. Detta kan visserligen vara bra när det är vinter och kudden är ens enda vän. Annars tycker i alla fall jag att det kan vara lite jobbigt att bli överkörd av en manodepressiv buss varenda gång man sätter på spelarn. Men om man inte tänker så, så är de faktiskt riktigt bra på det de gör, det vore fel att säga annat och jag misstänker att *Camino Palmero* kommer att vara soundtrack i många kärlekskranka tonåringars dagdrömmar framöver.

Tove Pålsson

THE CATHETERS**"Static Delusions and Stone-Still Days"****Sub-Pop/MNW**

Amerikanerna The Catheters har åkt runt på vägarna med bland annat Mudhoney och Murder City Devils. Det handlar om desperat, punkig rock med en närmast perfekt ljudbild i sammanhanget. Imponerande att de lyckas hålla energin uppe genom hela

plattan. Mycket tack vare Brian Standefords röst som är fantastisk i all sin desperation. Svårt att välja favoriter men *Clock on the Wall* med sin Johnny Thunders-stämning är svår att värja sig för. *I Fell Easy* är inget annat än brännhet rock-'n'roll. Så där håller det på och the Catheters gör helfarlig rock på riktigt. Mycket värmande.

Jonas Elgemark

TONY CHIN
"Music and Me"
CoraZong/Kommunikation

Att Tony Chin har sina rötter i rocksteady och rootsreggae hörs visserligen, men med syndrums och fjoppiga syntar lämnar *Music and Me* oundvikligen en läskig eftersmak. Egentligen behöver man bara bläddra i häftet för att få den bästa beskrivningen av hur plattan låter: kolla bara bilden av Tony Chin iförd leopardmönstrad skjorta, pilotbrillor och vit hatt, med ett smilfinksleende och ett kient försök till Tom Selleck-mustasch. Varningslamporna går bärsärkargång, med rätta.

Peter Sjöblom

CHRONICS
"Make Your Move"
Bad Afro/VME

Har för mig att det funnits ett 70-tals-band som hette Chronics, men är inte säker. Dagens svenska variant av Chronics har dock inte så mycket med 70-talet att göra, men det gör inget för deras rock övertygar tack vare en sångare som glöder och musiker som svänger.

Titellåten och *Feel Alright* sticker speciellt ut. Leif Jakobsen har egentligen inget speciellt men passar utmärkt i sammanhanget. Kan tänka mig att deras spelglädje smittar av sig på scen, det är också där jag tror Chronics gör sig bäst. På skiva blir det ibland för likformigt. Men det är trots allt en käftsmäll och avslutande *Tomorrows News* är mitt i prick.

Jonas Elgemark

CITY HIGH
"City High"
Booga Basement/Universal

Denna unga trio lotsas fram i branschen av Wyclef Jean som även producerat många låtar på gruppens självbetitlade debutplatta som mest känns gullig och politiskt korrekt. Det hjälper heller inte att Eve dyker upp på *Caramel*, *City High* är fluffig som spunnet socker – och lika söt. Men efter en liten stund har godissuget försvunnit och Robby, Ryan och Claudette känns osmakliga.

Gary Andersson

CLUB 8
"Spring Came, Rain Fell"
Labrador

Jag gillar omslagsbilden av en söt flicka och pojke, lite indiepoppiga, på landet, i gröngräset framför en idyllisk röd stuga. Så typiskt men ändå ganska avslappnat. Musiken då? Väldigt lägmäld med Karolina Komstedt ljumma stämma som backas upp av en trummaskin och Johan Angergårds gitarr, bas och keyboards. Så långt allt bra, men vänta nu, Johan börjar sjunga och försöker låta så där drömsk och svår. Fungerar inte alls. Och när de försöker göra en typisk 80-talig syntpopmatta som bakgrund börjar jag fundera på annat. En ojäm platta som inte riktigt vet var den ska stå, men som i sina bästa stunder gör mig nästan lika glad och harmonisk som när jag tittar på omslaget. Kanske längtar jag bara efter sommaren.

Jonas Elgemark

SARAH CONNOR
"Green Eyed Soul"
Epic/Sony

Blott tjugooåriga tyskan Sarah Connor har en farfar som växte upp i New Orleans och hänger med TQ. När hon inte säljer trucklaster med skivor i Tyskland uppträder hon i

Bingolotto och lanseras som någon slags J-Lo-light. Rösterna är intetsägande – okej, men inte mer. Texterna är traditionella hanky panky-pekoraler utan att en muskel nedanför axlarna berörs och jag har väldigt svårt att föreställa mig vem som ska lyssna på *Green Eyed Soul*.

Björn Magnusson

CORMEGA
"Hustler/Rapper"
Body Shop/Goldhead

Hustler/Rapper har undertiteln *Unreleased Classics*, Collabo's + Freestyles, vilket får anses vara falsk marknadsföring. Vad gäller "unreleased" är det flera spår på plattan som visst är släppta tidigare och beträffande "classics" har Cormega aldrig släppt något som förtjänar det epitetet. "Collabo's" är riktigt men i många av dessa låtar är allt utom Cormegas verser borttagna vilket är väldigt irriterande. Sedan är det bara "freestyles" kvar och det finns här en handfull. Visserligen är det lite tråkigt att nästan alla handlingar om Nas men annars är Cormega inte alls oäven. Det är däremot Busta Rhymes som är med på en freestyle från -97. Att höra honom rimma "What the fuck is the deal/my rhyme skill/so ill/niggas better chill/Busta Rhymes coming through for real" är så pinsamt att jag nästan rodnar. Jag vet inte om det är någon beef mellan honom och Cormega men om han får höra att detta finns på skiva så lär det väl bli. Annars gillar jag Cormega, han har bra röst och han har gjort några bra låtar, men detta kan inte ändra på det faktum att *Hustler/Rapper* är årets hittills onödiga skiva.

Daniel Severinsson

COSMOSQUAD
"Squadrophenia"
Mascot Records

Cosmosquad blandar sin funk med jazzrock och mer symfoniska utflykter. Kompetent bakgrundsmusik som i sina bästa stunder påminner om Camel. *Winter in Innisfail* är ett exempel då jazzrocken får en ny dimension och det mystiska tar överhand. Mer av den sorten och jag misstänker att Cosmosquad skulle kunna attraherat även en annan publik.

Jonas Elgemark

DA BUZZ
"Wanna Be With Me?"
Edel Records

Da Buzz ser ut som Friends på omslaget och när det taffliga ABBA-pianot kommer in i fjärde låten är de ganska svåra att skilja från Friends även musikaliskt. Annars låter Da Buzz mest som undermålig germansk eurodisco med tydliga spår av uppväxten i en svensk småstad och folktoppspelningar med Ankie Bagger och Tone Norum. Och de kommer ha försvunnit ner i reabackarna snabbare än du hinner säga Sonic Dream Collective.

Thomas Nilson

D.A.D.
"Soft Dogs"
Medley/EMI

Det fanns en tid för länge sedan när jag nästan gillade D.A.D. På den tiden hette de Disneyland After Dark och spelade någon slags cowboyrock. Sen, efter ett gäng platator när de började tappa gnistan, la de av och jag drog en lättnadens suck. Men givetvis hände det som nästan alltid händer. Plånboken blev allt tunnare, så de återförenades.

Givetvis är materialet på *Soft Dogs* för det mesta uträknat. Jag kan trots allt fortfarande inte låta bli att gilla Jespers danska engelska accent och hans speciella sätt att dra fram orden – och låten *So What* är riktigt skön. Se där, det går inte riktigt att släppa gamla minnen. Men ändå: danskjvlar!

Jonas Elgemark

DEAD SOUL
"Tribe"

InsideOut/Border
Sämre än sämst. Värre än värst. Listan kan bli lång över allt negativt med denna skiva. Inget på plussidan. Hårdrock ska inte låta såhär. Överarbetat och krystat. Progressivt på ett dåligt sätt.

Per Lundberg G.B.

DEL AMITRI
"Can You Do Me Good?"
Mercury/Universal

Del Amitri gjorde sig ett namn i början av 90-talet genom låten *Nothing Ever Happens*, en utmärkt låt som dessutom fick väl-förtjänt uppmärksamhet. Den uppmärksamheten har Del Amitri sedan dess inte varit i närheten av. Och tyvärr finns det orsaker till det. Bandets alster har mestadels varit medelmåttiga och intetsägande. Utfyllnad utan substans. Och likadant är det på *Can You Do Me Good?*. Här finns inget som griper tag. Troligen har Del Amitri försökt utveckla en egen liten musikalisk nisch, men nöjt sig lite för tidigt, och när inte låtmaterialet räcker till, blir det bara segt och trist. Inget man förfärat vill stänga av så fort de första tonerna strömmar ut, men definitivt inget man kommer ihåg. Nästan skvalvarning.

Magnus Sjöberg

DESTINY'S CHILD
"This is the Remix"
Columbia/Sony
JENNIFER LOPEZ
"J To Tha L-O!"
Epic/Sony

Remixskivor med kommersiellt stora artister är i nio fall av tio meningslösa och bara utgivna för att tjäna lite extra pengar mellan de ordinarie skivsläppen. Och för det mesta har de försvunnit ner i reabackarna snabbare än du hinner säga *Blood on the Dancefloor*.

Destiny's Childs *This is the Remix* består av betydligt sämre och ofta säsigare versioner av deras hitsinglar. Bara för att det står Timbaland eller Neptunes i parenteserna är det inte nödvändigtvis bra. Det är faktiskt bara Wyclef som kommer undan med någon slags heder i behåll.

Jennifer Lopez *J To Tha L-O!* är förmodligen ett resultat av listframgångarna för den briljanta remixen av *I'm Real* med Ja Rule. Fast de övriga remixerna på skivan gör knappast samma underverk med J. Los låtar. Ja Rule medverkar på ett spår till och det låter piss. *If You Had My Love* (Rodney Jerkins i toppform!) och *Feel'n' So Good* (Puffy i ganska bra form!) är dock hemskt trevliga.

Thomas Nilson

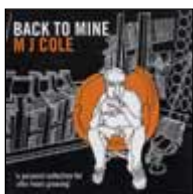
CELINE DION
"A New Day Has Come"
Columbia/Sony

Egentligen är den här skivan bara en ursäkt för att Celine ska kunna dokumentera sin nyvunna familjeljycka i konvolutet – och om du alltid drömt om att ha ett fullspäckat collage av bilder på Celine, hennes åttiotreåriga make och deras gemensamma bebis är den förstås ett säkert köp. Jag skulle bara inte rekommendera att du försökte lyssna på den.

Thomas Nilson

DIVERSE ARTISTER
"A Fistful of Rock'n'Roll Vol 8"
Victory/Border

Tja, jag sitter med ännu en hand full av rock'n'roll och det är bara att konstatera att plattan är riktigt jämn och riktigt bra för er garagepunk- och stonerrockare där ute. Australiensiska Strutter är höjdpunkten på samlingen med sin Stooges-doftande *Nancy's Boots*. Riktigt bra är också Texastruppen Lord High Fixers låt *The Ongoing Saga of the Side Show Bob Syndrome*, vilken påminner om Man or Astro-man?

Nebula öser på i vanlig takt medan Napoleon Blown Apart (vilket namn!) är inspirerade av 60-talsgarage. Och norska Mensen – enda gruppen med coola tjejer – rockar skiten ur flera av de övriga banden.

Klichéer blir man trött på, och man kan ju undra om det bara finns en enda AD-kill som designar alla hårdrocksomslag. Tänk om det skulle sitta ett gäng hundvalpar på omslaget nästa gång istället för den obligatoriska dödskallemannen med kedjor och bandana. Det vore hårt!

Annica Henriksson

DIVERSE ARTISTER

”Africanesque”

React/Goldhead

Denna samling innehåller starkt rytmiska men även vokalledda låtar med stark afrikansk anknytning. Urkraften lyser igenom men det bränner aldrig till riktigt. Mest intressant blir det när man blandar uttryck och tidsåldrar genom att mixa om spår med hjälp av elektronik som i *Felastylee* med Another Fine Day. Fast svala latinospåret *Ndol'asu* med Henri Dikougué är också njutbart.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

”True Spirit. Tresor Berlin”

Tresor Records

I en snygg box innehållande ett informativt text- och bildhäfte, ett klistermärke (!) och tre cd-skivor presenteras ett stycke musikhistoria. Den legendariska Berlinklubben Tresor har samlat 39 rykande hårda teknolåtar av storheter som Jeff Mills, Clock DVA och Joey Beltram för att nämna några.

Det handlar uteslutande om monotont malande techno för djävulsutdrivning på dansgolvet. Variationerna består mest i huruvida låtarna är melodiskt vackra och närmar sig trance eller om de är industriellt malande stenkrossare. Det är milsvida skillnader mellan dessa båda lägen – tro mig!

Samlingen spänner mellan åren 1989 och 2000 och visar därmed på utvecklingstendenser i technon. Som tidsdokument är denna box outhärlig i samlingen.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

”Back to Mine, MJ Cole”

DMC/Goldhead

Måste erkänna att jag gillar *Back to Mine*-serien som nu är inne på sin nionde volym, artister som tidigare mixat ihop en favoritplatta i serien inkluderar bland annat Faithless, Groove Armada och Talvin Singh.

Även MJ Cole levererar en spridd och lagom udda samling låtar. Vi hör Outkast, Burning Spear, the Commodores och Borodin String Quartet sida vid sida med LTJ Bukem och Goldie. Själfullast är Archie Bell och hans Drells i *Strategy* vid sidan om den mer moderne soulmannen Omar. Groove Chronicles mix av Damages *Love Lady* är extremt clean och *Destiny* med Zero 7 är total lycka – så vackert. Den drum'n'bassiga avslutningen av plattan känns däremot lite fadd. Annars har jag inget att anmärka.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

”Block 16 – Morning Sun Remixed”

Nuphonic/Goldhead

Nio artister ger sig på lika många spår när trion Block 16:s debutalbum mixas om. Bland artisterna hittas Dubtribe, Pèpè Braddock och Brennan Green och mest blir det frågan om skir house, drivande slagverk och jazziga tongångar. Mest för fans av Raj Gupta, Pete Zivkovic och Glen Gunner.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

”Meteosound Select Cuts 003”

Meteosound

Att electronican mädde fint av att liera sig med dubben är inget nytt. Tyskarna Rhythm

& Sound och Pole är bara två exempel på den vitalitet som finns i gränslandet mellan dub och experimenterande electronica.

Denna samling är ytterligare ett bevis på den livliga scenen. Till största delen består den av tyska band. Förutom Sugar B:s *Sugar's Authentic Dub Disco* är alla spår på skivan tidigare utgivna. Och det är ingen dålig samling som presenteras! Från livsbejakande dubreggae i Tikimans *The Sound* går resan via electropopreggae av Barbara Morgenstern + Thomas Fehlmann i *Shazzi Riddem* till mer clicks & cuts-doftande dub av TTT + D Meteo i låten *Peru*.

Varenda en av de 13 låtarna är lysande små stjärnor av musik som går att lyssna intensivt eller dansa avslappnat till. En skön tripp i electronicadub helt enkelt.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

”Brazilian Love Affair 3”

Far Out/Playground

Essensen av brasiliansk chill-out är undertiteln på tredje installationen av denna kärleksaffär, och det verkar stämma. Jag förnimmer värme och avspänning rakt igenom hela plattan där rytmerna smeks fram vid sidan om mycken skönsång. Så här ska kärlek vara.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

”Chillosophy – Number 2”

Digital Structures/MPDQX Label Group

En skön avslappnande resa genom electronica och ambientlandskap bjuds det på här. Bäst är Omnimotion och Pope of Gegga som tar ut svängarna lite extra. Omnimotions *Omnidub* känns som att ligga på en kritvit sandstrand och få turkosa vågor av elektroniska ljud över sig. PoG:s *Velocity Function* är mer experimentell. Det känns inte längre som att ligga på stranden utan som om man gett sig av rakt in i den snärga elektronikdjungeln. Där lurar nya ljud bakom varje trädstam.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

”Corvux Corax - In Electronica”

Border

Det här blir inte alls som när Hedningarna söker sig till den moderna dansmusiken. Istället saknas all god smak när ett antal artister ger sig på medeltida tongångar av tyska Corvus Corax. För det mesta utmynnar ommixningarna i okända syntindustri-tirader som världen lätt kan klara sig utan. Men kanske inte tyskarna.

Robert Lagerström

DIVERSE ARTISTER

”Headphonic. Sensual Deep House for the Mind”

Millennium Records

Återigen blir jag påmind om hur bra Håkan Lidbo är! Här krävs det inte ens en ny låt för att göra det. Håkans *Shift Service* som finns med på denna samling kommer från albumet *Tech Couture*. Det är i mitt tycke en av de bättre dansskivorna som gjorts. Men åter till samlingen...

Lidbo dominerar med en gammal låt. Alltså är resten trist? Inte alls. Det är bra och skön djup house med vokala inslag. Men det når inte riktigt Håkans höjder. Nästan lika bra är Rene Breitbarths lekfulla *Bacon* och gamla trotjänarna Presence och deras *Future Love* i en skön *Brother Brown's Love at 5 o'clock Mix*. Båda dessa låtar är som riktigt ingångna gympaskor för dansgolvet. Du glider lätt ner och trivs medan du är där. Först efter ett tag känner du dig svetig men bryr dig inte. En annan godsak är Calmstreets *Sunday Morning* som borde avsluta alla sköna DJ-set. Perfekt att ha i bakhuvudet på vägen hem från dansgolvet.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

”Doo Wop – Underground”

NMC/Border

Detta är en jätterolig dubbel-CD. Den innehåller 56 låtar av inte-så-framgångsrika amerikanska vokalggrupper från slutet av 50-talet som till tidstypiskt svängig musik sjunger om hur det är att vara ung. Tidsdokument – ja, intressant – nja. Kul – definitivt!

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER

”My House in Montmartre”

Virgin

Vilken partyplatta! Visst, många av spåren har man hört förut men de fyller ändå sin funktion här. Stardusts *Music Sounds Better with You* var ju exempelvis en riktig radioplåga för några år sedan. Men faktum är att den känns fräsch och skön som inledning på skivan som presenterar det bästa inom fransk vokall-house. Daft Punk är med så klart, både med sin *High Life* från underskattade *Discovery* och med en mix på I Cubes *Disco Cubism*. Andra höjdpunkter är Cassius *La Mouche* och Airs *Modulor Mix* liksom Alex Gophers *Party People*.

Här handlar det nästan genomgående om producenter som vet att handskas med det skönaste redskapet i en housestudio: filtret! Ni vet det där som får det att låta som om en fest pågår i en lägenhet en trappe upp. Dämpad och trubbig musik bakom lager av byggmaterial. Plötsligt tas filtret bort och det känns som om man står framför dörren och den slängs upp och låter all musik och alla festljud forsä över en. Sen slits man in och börjar dansa. Nästan alla spår innehåller den effekten. Jag är mycket svag för den.

Mats Almegård

DIVERSE ARTISTER

”Constellation Music Until Now”

Constellation/Border

En kort sammanfattning av skivbolaget Constellation ägnat sig åt sedan 1997, med bland andra A Silver Mt. Zion (med medlemmar ur Godspeed You Black Emperor), Frankie Spora, Hangedup, Sackville och Do Make Say Think. Ovanligt väl sammanhängande samling där musiken är som ödesmätade dramer om städer i förfall; kantig och förebådande men med en säregen skönhet.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER

”From the Decks of Marschmellows”

Audiopharn/Border

Killarna i tyska DJ-duon Marschmellows mixar ihop varsin CD på denna partyplatta fylld av kontinental nujazz och electrofunk. Och det svänger när Thilo Kraft på första CD:n spinner Korben Dallas *Blunted Funk*, Losouls basfyllda *You Can Do* eller Sequels *Spun Out*, men man mår bra av de andra tolv låtarna också.

I Jörg Rosenbaums DJ-set sticker sommarfunken i Summerlands *Soulmate* ut tillsammans med de hårdare rytmerna i Freedom Satellites *Easy* och ska-orgierna i Ballistic Brothers *Prophecy Reveal*. Jörg, eller DJ Wicked E som han även kallar sig, har ett utbud som är tyngre och mer hip-hopaktigt vilket faller mig på läppen. Men allt sammantaget: *From the Decks of Marschmellows* är ett riktigt snyggt projekt.

Gary Andersson

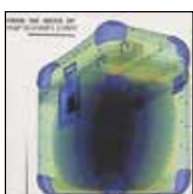
DIVERSE ARTISTER

”Happy Meals Vol. 3”

My Records

Samla punk-, emo- och rockband på en och samma platta – då blir det inte speciellt roligt. Känns som en del av banden verkligen går på tomgång. Bäst är emo-core-bandet Armchair Martians, som åtminstone låter originella. Lagwagons akustiska version av *May 16th* tillhör också ljusglimtar på en i övrigt medioker skiva.

Per Lundberg G.B.

DIVERSE ARTISTER**"Miguel Migs, Nude Tempo One"**

Naked Music/Virgin

House-DJ:n Miguel Migs mixar på denna platta ihop djupa houselåtar till en 72 minuter lång och svettig danssession. Fläsk-funken träder fram tydligt i flera spår även om det ibland blir väl stompigt. Stämningen i min hemmastereo blir i alla fall gladlynt och partyvärmen sprider sig omgående.

Gary Andersson

DIVERSE ARTISTER**"Red Star Sounds Volume 1, Soul Searching"**

Epic/Sony

Samling, vars intäkter ska ge unga talanger möjligheten att utvecklas. Fint så det förslår och uppslutningen är en till stora delar en oklanderlig skara r'n'b-storheter. Erykah Badu, Sade och The Roots med flera blandas med mindre bekanta förmågor som Malia och Jack Herrera. Inga låtar sticker ut i en habil samling vuxen r'n'b.

Björn Magnusson

DIVERSE ARTISTER**"Mechanism"**

Spiral Trax International/Cosmophilia

Helt ärligt trodde jag den här skivan var en artists verk, jag upptäckte först att det var en samling när jag tittade närmare på omslaget (som vanligt snyggt gjort av Christian Loets, för övrigt). Jag tyckte det var en helt okej skiva för att vara psy-trance, kanske lite väl homogen. Nu tvingas jag fråga mig om psy-trancescenen verkligen är så här likriktad, eller om det är killen som satt ihop den som lyckats alltför väl med att inte göra en splittrad samling. Nåväl, nån av låtarna hade ett breakbeat istället för den vanliga platta 4/4-takten, den var inte så dum.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER**"Från Plommons till Drain – Svenska tjejröckband 1966-1999"**

Svenskt Rockarkiv/BonnierAmigo

Nyigen släpptes *Songbirds*, en samling med ett antal amerikanska samtida kvinnliga singer/songwriters. Den föreföll slå ett slag för kvinnorna, men i sitt sätt att presentera dem som våna varelser med rara små visor blev effekten kontraproduktiv. Jag kan inte tro annat än att *Songbirds* sammanställdes av en man med en förenklad och förklenande uppfattning om kvinnan.

Från Plommons till Drain rör sig visserligen inom ett annat område, både musikaliskt och geografiskt, men den kan ses mot en politisk bakgrund av *Songbirds*. Den är sammanställd ur ett kvinnligt perspektiv och ger en mindre inställsam bild av kvinnor i musiken. En mer flertydig, och därmed sannare, bild. Det är helt enkelt en relevantare skiva.

Samtidigt är det ett tveeggat svärd att resonera i termer som "tjejröckband". Ingen pratar ju om "killrockband". Hur det gagnar band att definiera dem utifrån deras konststillhörighet kan diskuteras. Men bara genom sitt koncept visar *Från Plommons till Drain* på ett problem som har funnits alldeles för länge och som jag är rädd kommer att fortsätta finnas där en lång tid ytterligare.

Men det är lätt att ge en skev bild om man nöjer sig med att bara politisera. Det är intressant att fråga om allt som finns på skivan skulle passera om det var gjort av killar. Får somligt av materialet kredibilitet helt enkelt för att det är gjort av tjejer? För skivköparen är den intressanta frågan om han/hon vill lyssna på skivan eller inte.

Från Plommons till Drain är ojämn. Inte just för att den täcker in så många olika genrer, från 60-talets Motown-inspirerade pop över proggen och sedan punken, till vår tids hårdhudade rock med Sahara Hotnights och de utmärkta Drain i spetsen,

utan helt enkelt för att kvalitén skiftar. Nursery Rhymes med Marie Selander i spetsen är utmärkt soulpop i *We're Gonna Hate Ourselves in the Morning*. I *Sunshine Boy* spelar Angeliques en märklig men intressant blandning av svensktopp och psykedelia. NQB gjorde med *Long Long Weekend* helt okej Deep Purple-rock 1974. Elegi har gjort sig skyldiga till en hel del onjubbart, men *Mat* bör räknas som en klassiker. Och Tant Strul utmärker sig fortfarande som ett av det tidiga 80-talets bästa svenska band – oavsett kön.

Däremot är Fega Påhoppes *Pärlor åt svinen* lika genant som den alltid varit, och Aphrodites hårdrock är lika trögmagad nu som 1986. Och vad som är så märkvärdigt med Sahara Hotnights övergår fortfarande mitt förstånd. Som samlingsplatta betraktat är *Från Plommons till Drain* vacklande. Som politiskt statement är den, dessvärre, nödvändig.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER**"Rough Trade Shops Electronic 01"**

Mute/Playground

Personalen på skivbutikerna Rough Trade har samlat ihop sina favoriter ur den elektroniska musikens historia. Urvalet är imponerande brett, med låtar från 1960 till 2001, och allt från underground-pop (Kraftwerk, Depeche Mode) till musique concrète (Pierre Henry, John Cage) är representerat. För den som vill ha en ytterst subjektiv och förvirrad historiektion så är samlingen en guldgruva, där man bland annat kan hitta *Warm Leatherette* och *Dr Who* i original. Den som vill ha en skön skiva att lyssna på går däremot bet, samlingen fokuserar alltför mycket på experimentell och svårtillgänglig musik. Urvalet artister är ungefär det väntade, men låtarna de fått bidra med förvånar – det är varken de kändaste eller de mest svårfångade låtarna, utan gärna något mindre intressant albumspår många redan har hemma i hyllan. *Electronic 01* är inte en samling jag kommer att lyssna på ofta.

Henrik Strömberg

DIVERSE ARTISTER**"Resident Evil – Soundtrack"**

Universal

Resident Evil-spelen är de överlägset bästa TV-spelen jag vet och jag är väldigt nyfiken på filmen även om den säkert kommer att vara helt värdelös. Soundtracket är i alla fall inte något vidare. Mycket hård hårdrock, lite mesig hårdrock och helst industriellt eller med inslag av moderna beats. Som extra krydda några meningslösa remixar, som gör att man kan säga att låtarna är tidigare utgivna. Medverkar gör bland andra Slipknot, Fear Factory, Ramstein och Depeche Mode. Skivans behållning är faktiskt Marilyn Mansons instrumentala *Resident Evil Main Title* som skrämmer mig en hel del.

Daniel Severinsson

DIVERSE ARTISTER**"The Rough Guide to Bollywood"**

World Music Network/BonnierAmigo

Ibland undrar jag om det verkligen finns konsumentunderlag för mängden skivor som kommer ut med indisk filmmusik. Är intresset för kitsch och exotismer verkligen så starkt att det berättigar flera bollywood-samlingar per år? För ärligt talat, hur bra eller intressant är det egentligen som annat än möjligen ett fenomen? Mycket är bara pinsamma blandningar av det sämsta med indisk populärmusik och det sämsta med västerländsk. Det finns helt klart bra exempel på indiska soundtracks, där kulturkrockarna mellan öst och väst skapar en både originell och spännande musik. Men att döma av de senaste årens många bollywood-samlingar är dessa i klar minoritet. Gänget bakom Rough Guide-serien har

alltid varit om sig och kring sig och ofta presenterat intressanta och funktionella genreintroduktioner. Men också de går bet på Bollywood. Här finns gott om slisk, sunliga produktioner och låtar som bekräftar flertalet fördomar man kan ha mot indisk film och tillhörande-musik.

Peter Sjöblom

DIVERSE ARTISTER**"This is Where I Belong – The Songs of Ray Davies & The Kinks"**

Ryko/MNW

Jag brukar säga att en bra låt är alltid en bra låt. Men fan vet. Ray Davies har gett världen så många ofantligt bra låtar – flera av dem finns på den här tributplattan – men det är banne mig inte lätt att urskilja kvalitet i den här soppan. Mycket är urtrist, mycket är direkt dåligt, och det mesta meningslöst. De som bäst styrker min inledande tes är Matthew Sweet som gör *Big Sky* och Tim O'Brien som går på tunn lina men kommer över på andra sidan med *Muswell Hillbilly*. Att Damon Albarn mest håller sig i bakgrunden av Ray Davies själv i *Waterloo Sunset* är hedervärt. Vissa saker ska man helt enkelt inte ge sig på. Som en från början perfekt låt som just *Waterloo Sunset*.

Det enda som jag riktigt gillar med plattan, förutom det snygga omslaget, är Ray Davies egna kommentarer till låtarna. Riktigt kul blir det när han inte hunnit höra plattan innan han skrev häftetexten. Därför får han till en rejält rolig kommentar om Lambchop som i sin vanliga hibernal-sömnig anda gör en grav seg *Art Lover*: "I haven't eaten lambchop since 1975 but I really miss the mint sauce". Ja, lite mintsås till den här fadda anrättningen hade sannligen inte skadat.

Peter Sjöblom

DNA**"Influences"**

Cool D:Vision/Border

Duon DNA hör hemma på italienska bolaget Cool D:Vision, vars största prestation hittills är att ha licensierat Blueboys *Remember Me* för ett antal år sedan. Jag har svårt att tänka mig att detta släpp på något sätt ska ge miljoner i någons kassakista, men det är likväl en hyfsad bekantskap. DNA består av italienaren Pierandera the Professor och argentineran Natalio Luis Mangalavite och deras *Influences*-platta förmedlar precis det som man kan ana. De hyllar Zappa, Jobim, Steely Dan och Kraftwerk och kämpar för att få till stånd ett ljudlandskap av perfekt kombinerad akustisk musicerande och elektronisk DJ-kultur. Man kan säga att de lyckas otroligt bra. För bra. Faktum är att de anstränger sig alldeles för mycket ibland. Istället för att ha en sparsmakad återhållsam inställning smashar de på med för mycket inslag av influenser. Synd, för det hade varit bra ändå. Om de tagit sig tid att ta ett steg tillbaka och tänkt över produktionen nyanserat hade det kunna bli ett riktigt intressant resultat. Resultatet som blev kännas bara "lagom".

Peter Jernberg

DOUBLEPARK**"Orange Drive to Seer Street"**

After Hours Music/Playground

Johan Prosell har suttit hemma och spelat i solodebuten som Lars Sköld från Tiamat sedan mixat. På nästa DoublePark-album kommer Johan och Lars fungera mer som en duo om jag förstått det hela rätt. Första singeln *Bad Hair Day* lutar åt Randy Newman men på övriga spår låter Johan som en akustisk Ian Broudie. Det är lågmält, vuxet och vackert. Men tråkigt i längden.

Annica Henriksson

DREXCIYA "Harnessed the Storm"

Tresor/Border

För fem år sedan deklarerade Drexciya att man skulle lägga av. Den hemliga duon från Detroit kom dock igen och gav ut ett album två år senare samt en EP tidigare i år. Nya plattan rymmer liksom tidigare element från electro, techno, house och funk, anrättat på typiskt Drexciya-vis vilket innebär en kombination av god smak och uppfinningsrikedom. Bäst är hårda *Soul of the Sea* och den skönt monotona *The Plankton Organization*.

Robert Lagerström

IAN DURY & THE BLOCKHEADS

"Ten More Turnips from the Tip"

Eastcentralone/Kommie Harris

Ian Durys genombrott tror jag handlade mycket om timing. Sex & Drugs & Rock-'n'-roll släpptes när new wave och punk var den stora grejen och Dury fick en extra skjuts av tidsandan. Men i verkligheten stod han närmare både pubrock och music hall-färgad underhållning än the Clash. Dury fick sitt kultfölje, och har det säkert fortfarande sedan sin död i mars 2000. För vissa är säkert Ian Durys sista inspelningar en angelägenhet. För de andra som inte tycker att gubbfunk med putslustiga ordvändningar är världens roligaste lär Ten More Turnips from the Tip inte spela någon som helst roll.

Peter Sjöblom

EDSON

"For Strength"

Summersound Recordings

Edson är kanske Sveriges främsta band när det gäller vemodig mespop i sann Belle and Sebastian-anda. Pelle Carlbergs veka röst är som gjord för sån här musik. Skivans första spår *I Am the Ostrich* är en perfekt popdänga, likaså det kommande spåret *T.G.I.F.* Där visar Edson upp sin allra bästa sida med fager stämsång och trallvänliga melodier tillsammans med underfyndiga texter. Ibland blir det dock lite väl mesigt till och med för att vara mespop. För min del hade de gärna kunnat få stryka lite stråkar och klockspel för en mer avskalad effekt. Som det är nu känns det lite för tillrättatlagat för att det ska tända till ordentligt (Här bör tilläggas att jag heller aldrig gillat Belle and Sebastians smetigare spår). Texterna kretsar en hel del runt förhållanden med alla dess dilemman. I 22:22 berättas det om ett förhållande som börjat gå på rutin så mycket att det enda som skulle kunna rädda det är ett rejält bråk. Det är sådana texter som ringar in de små problem i vardagen som är Edsons verkliga storhet.

Moa Eriksson

ELECTRIC WIZARD

"Let Us Prey"

Rise Above/Playground

Let Us Prey är brittiska Electric Wizards fjärde album och de har spelat ihop i snart tio år. Musiken är stonerrock, ett namn många band brukar värja sig mot att deras musik kallas, men i Electric Wizards pressmaterial handlar det mesta om hur mycket de röker. Stonerrock är ju per definition monotont men Electric Wizard tar det på tok för långt. Och att den distade sången är fullständigt obegriplig är också tråkigt efter några minuter. Men visst, det är tungt så det förslår, några riff är riktigt bra och ärkekonserverna fans av den döende genren stonerrock kommer garanterat inte att bli besvikna.

Daniel Severinsson

SOPHIE ELLIS-BEXTOR

"Read My Lips"

Polydor/Universal

När den italienske DJ:n Spiller erbjöd indiebandet theaudiences sångerska Sophie Ellis-Bextor att sjunga på sin blivande eng-

landsetta *Groovejet* upptäckte fröken Ellis-Bextor att kommersiell disco gör livet mycket roligare än sunkig gitarrpop. Och så startade hennes nya karriär som discopop-prinsessa.

Förutsättningarna för att hon ska lyckas finns där. Sophie är sötare än Kylie och hennes hitsingel *Murder on the Dancefloor* är bättre än fröken Minogues *In Your Eyes*. Men i övrigt är Sophies debutskiva tyvärr en ganska värdelös historia som avslöjar att hon har långt kvar innan hon tar steget från att vara en Dannii till att bli en Kylie.

Thomas Nilson

NUSRAT FATEH ALI KHAN

"The Rough Guide to Nusrat Fateh Ali Khan"

World Music Network/BonnierAmigo

Jag blir lätt skeptisk när det fortsätter dyka upp samlingar och utgivningar av album med artister som gått ur tiden. På något sätt känns det som att det mesta bara är gjort för att exploatera och tömma ur det sista ur artisternas potentiella säljkapacitet. Nog för att det album med Nusrat Fateh Ali Khan med utgivna sånger som kom för ett par år sedan höll god kvalitet, men när denna guide när mina händer kommer skepticismen som ett brev på posten. Dock är det nu World Music Network som ger ut denna samling, som ska fungera som en introduktion till qawwalins mästare, och det är ett utmärkt sigill. World Music Network har i samarbete med bland annat New Internationalist sammanställt ett antal album med världsmusik, där kvalitetskraven verkar hållas höga. Gott det, när världsmusik är ett begrepp som missbrukats och nästan är på väg ur den populär-musikaliska vokabulären. *The Rough Guide to Nusrat Fateh Ali Khan* är mycket bra, och kommer att fungera i utgivarnas strävan att vara en bra introduktion. Det man eventuellt kan klaga på är att det känns lite väl allmängiltigt, men det är väl egentligen det en bra introduktion ska vara.

Magnus Sjöberg

BRYAN FERRY

"Frantic"

Virgin

Den gamle glamrockaren är tillbaka igen med ett nytt album som rymmer sköna versioner av Dylans *It's All Over Now Baby Blue* och *Don't Think Twice It's Alright*. Även Leadbellys *Goodnight Irene* har fått en ansiktslyftning. Gamle Roxy Music-trummisen Paul Thompson stampar takten och Brian Eno har tillsammans med Bryan skrivit låten *I Thought*, precis som när det begav sig. Underbart. Men man kommer inte undan att håret har grånat på glamrockarna och djupa veck fårar deras ansikten. Men även om Ferry numera är elegant och sofistikerad istället för fjällig och provocerande är han ju en legend. En legend med en gudomlig röst.

Annica Henriksson

ALI G

"Indahouse – Da Soundtrack"

Universal

Ali G är rolig och unik. Efter egen TV-show, medverkan i Madonna-video och MTV-galavärd är det oundvikligen dags för skivdebut på soundtracket till kommande film. På *Julie* gör Ali G tillsammans med Shaggy mainstream-reggae som passerar oömräkt. Sedan får vi som fastnat för Ali G och hans läspande svada hålla till godo med några visa ord mellan övriga låtar som är en mix av hiphop-klassiker och brittisk jungle-raggas.

Björn Magnusson

GLUECIFER

"Basement Apes"

Epic/Sony

Norrmännen i Gluecifer har skaffat sig ett gediget rykte, med all rätt. Deras okonstla-

de men effektfulla rock är svårt att inte ta till sig. Nyanserna finns där och det finns en del mer nedtonade melodier här. *Losing End* och *Little Man* är två sådana med fina gitarmelodier, orgel och till och med stråkar på den sistnämnda. Annars är det mest stenhårt men med melodier. Ibland till och med för mycket melodier och det slutar lite för ofta med en typ av powerrock som jag trodde jag skulle slippa höra. Det är alltså svagheten, men det positiva överväger.

Jonas Elgemark

HAVEN

"Between the Senses"

Virgin

Producerat av Johnny Marr och med ett riktigt snyggt omslag, klart man blir nyfiken. Och det framkommer att två av killarna möttes när de stod och suktade efter samma Quicksilver Messenger Service-platta. Utan tillräckligt mycket pengar på fickan började de snacka, upptäckte att de hade hört talas om varandra tidigare, satte sig på en pub och diskuterade Loudon Wainwright III, Johnny Thunders, Buffalo Springfield och Velvet Underground. Och då undrar man ju om det verkligen kan gå fel? Haven är en engelsk kvartett med alla de rätta korten. Gary Briggs har en klar, vacker röst som kan jämföras med Starsailors Jamie Walsh. Och som vanligt har de blivit uppskrivna i engelsk media. Men hur intressant är det då? Tja, soft och fint men långtifrån så bra det hade kunnat bli med de musikaliska influenserna och den producenten. Vad hände med Quicksilver-plattan då? Ja, de betalade hälften var men Nat menar att den tillhör honom.

Annica Henriksson

HELLO GOODBYE

"Heart Attack"

AI PHOENIX

"Lean That Way Forever"

Racing Junior

Förra året satte St. Thomas Norge och Oslobolaget Racing Junior på musikkartan efter ett utmärkt album, *I'm Coming Home*, och ett distributionsavtal med anrika etiketten City Slang. Nu följer Racing Junior upp framgångarna med svensk-norska trion Hello Goodbyes fullängdsdebut, samt andra skivan från saktmodiga Ai Phoenix.

Hello Goodbyes *Heart Attack* är ett samnordiskt lapptäcke av fullträffar och missar, tyvärr med betoning på missar. För det är inte förrän bandet tre låtar in i skivan tyglar både tempo och den energiska sångerskan Lisa, lugnar ner sin spretiga Pixiespop några hekto och förlitar sig på låtarna, som de avslöjar sig som det i högsta grad ordinära lilla popband de är. *Heart Attack* är som många debuter en ofokuserad uppsamling av allsköns skräp, inte utan guldgruv, bandet fogat samman sedan de först började spela tillsammans. Nu när de fått det ur systemet, kanske man vågar hoppas på uppföljaren.

På en helt annan nivå befinner sig kvintetten Ai Phoenix. Sedan debuten *Driver Is Dead* för två år sedan har bandet gjort sig av med sin irriterande förkärlek för minimalism. Kompositionerna är lika avskalade som tidigare, det är i första hand arrangemangen som vunnit på den mer avslappnade attityd Ai Phoenix uppvisar på *Lean That Way Forever*. Patricks och Monas röster samsas inte längre med bara gitarrer, utan även gurka, dragspel och banjo har med fördel bjudits in att delta. Men det blir ändå, eftersom ljudbilden genom skivans samtliga 12 låtar fylls ut identiskt, lite för ensidigt för fullängdsformatet.

Vill Racing Junior hålla Norges fana högt inför omvärlden även i år, krävs mer än det här.

Dan Andersson

LOUISE HOFFSTEN "Collection 1991–2002"

BMG

Det finns en hel amerikanska tjejer som spelar bluesbetonad rock, men ingen av dem klarar det lika bra som vår egen Louise Hoffsten. Hon har bra låtar, ett sound som fortfarande är rock trots sin genomtänkta design, och en tyngd i det hon gör. Det hörs att hon menar sin musik, att uttrycket kommer före tanken på listplaceringar. Oavsett om man gillar henne eller inte, så förtjänar hon respekt.

Flera av låtarna på *Collection 1991–2002* är ommixade för ändamålet – kanske därför som plattan hänger samman så bra. Allra bäst gillar jag två av de tre nyinspelade låtarna, de på svenska: *Sockerkompis* och *Deala med din djävul*.

Peter Sjöblom

CARL-EINAR HÄCKNER "Hugo von Glesens variété"

Silence

Mångsysslaren Carl-Einar Häckner bjuder in till ett burleskt cyckel med bisarra figurer, lappade frackar och en frän doft av hokuspokusolja. Det är som om Tom Waits ridit in i stan med häst och vagn och sitter och halsar illasmakande spritbrygder med en surrealistisk Cornelis.

Häckner står vid sidan av och refererar spektaklet med direktör Hugo von Glesen i centrum. Och som den illusionist Häckner är får han för ett ögonblick lyssnaren att tro att denna von Glesens tokcirkus, just i detta nu, i en anakronistisk skreva i tiden, faktiskt finns. *Hugo von Glesens variété* är som en gormmenghastliknande hörteater; absurdistisk underhållning för dina egenomligaste sinnen.

Peter Sjöblom

INCKA "Mat, luft + kärlek"

Bolero

Det var ett tag sen man hörde av Incka. Närmare bestämt –98 då *Nu ännu bättre* släpptes. Nu kommer hennes andra soloalbum *Mat, luft och kärlek* och på ett sätt har ingenting har förändrats. Incka fortsätter med att göra sin grej rakt av. Det låter 80-tal, texterna handlar om kärlek och hur det känns att vara trettiofem år men att känna sig som fjorton. Hon hade kunnat vara Tomas di Levas lillasyster med den gnälligt, nasala rösten och de lite flummiga texterna. På ett sätt går det inte riktigt att värja sig för Inckas charm eftersom hon gör sin grej till 100 % utan att bry sig om vad alla andra tycker. Men tyvärr måste det sägas att det inte är särskilt bra. Melodierna känns tråkiga och textlösningarna blir ibland lite väl löjliga. Textrader som "Kom regn, kom sol, kom dingelidång" kan aldrig tas på allvar. Men trots allt är *Mat, luft + kärlek* och *Ny tid* ett par mer än hyggliga popdängor.

Moa Eriksson

IN THE NURSERY "Engel"

ITN Corporation

Woody Allen har en gång sagt att Wagners musik får honom att vilja invadera Polen. ITN verkar vilja erövra mer än så. Pompösa synthstråkar backas upp av virveltrummor i marschtakt. Lagg till pseudofascistiska texter och låttitlar. Skivan lär vara inspirerad av ett dataspel. Förmodligen går spelet ut på att man ska ha världsherravälde för att vinna. Jag vet inte och jag orkar inte ta reda på det heller. Det här är stendöd och skrämmande musik.

Mats Almegård

THE JELLY JAM "The Jelly Jam"

Insideout/Border

Jag har skrivit ett pjåkigt filmanus. Det handlar om en skivbolagsdirektör med en grav death wish. Först åker han till Nordko-

rea med japanska flaggan som en bandana runt skallen, sedan ropar han att Aragorn kissade på sig i Moria på Tolkienkonventet i Sala. Till sist signar han the Jelly Jam.

Den här skivan är nämligen inte så bra. The Jelly Jam låter visserligen lite som seattlegrungen, fast som ett av de där banden som aldrig fick skivkontrakt. Och som vi trodde vi skulle slippa.

John Myung, Ty Tabor, Derek Sherinian och Rod Morgenstein spelade alla i hyfsat kända grupper innan de bildade ett band vid namn Platypus. År 2000 hoppade Derek av och numer kallar sig bandet the Jelly Jam. Och visst kan man gilla det här, men produktionen och soundet – liksom låtarna – är riktigt dålig/dåligt/dåliga. Och högst ospännande.

Torbjörn Hallgren

JIM'S SUPER STEREOWORLD "Jim's Super Stereoworld"

Stereoworld

Minns ni Carter the Unstoppable Sex Machine? Tänkte väl det. Faktum är att Jim fortfarande drar horder av engelsmän när han spelar i hemlandet. Musiken är i ungefär samma anda som Carter USM. Lite mindre distade gitarrer och lite mer elektronik. Partymusik – självsakert, melodiskt och ibland sötpoppigt. Allt bakom de stundtals hårda beaterna. Men ändå, dags att gå vidare ännu ett steg Jim, rätt som det är så tröttnar även de mest inbitna fansen.

Jonas Elgemark

JOHN PAUL JONES

"The Thunderthief"

Discipline Global Mobile/Playground

Tänker inte presentera John Paul Jones närmre än att han spelade bas i Led Zeppelin. Tillsammans med John Bonham bildade han det bästa och tightaste komp världens någonsin kommer att få höra. I min lilla värld har John Paul Jones en plats för alltid och har egentligen inget kvar att bevisa. Ändå kan jag inte låta bli att imponeras av The Thunderthief. En komplicerad och rätt så svårlyssnad skiva. Första spåret är instrumentalt, Robert Fripp spelar totalt urflippad sologitar. Det sätter tonen för resten av plattan. Improvisationsrock med en gnuttas engelsk folkmusik är väl kanske den bästa beskrivningen. Ett givet köp för Zeppeinfansen. Otrogna göra sig icke besvär.

Per Lundberg G.B.

PROPHET JONES

"Prophet Jones"

University/Universal

Killkvartetten Prophet Jones är tydligen antingen kära eller kåta, i alla fall om man lyssnar på denna nya självbetitlade platta. Även andra låtämnen behandlas med samma trista beräkning och platta register. Skivbolaget tycker att de är 2000-talets Jodeci, vilket säkert stämmer bra. Men jag bryr mig inte för bägge grupper är tråkiga och plastiga.

Gary Andersson

DAMIEN JURADO

"And Gathered in Song"

Sub Pop/MNW

Bygger sin rock på en ganska typisk amerikansk gitarrbaserad modell där bland andra REM och Hüsker Du är gudar. För att få det att gå hem krävs det dels låtar, dels variation, men framförallt en sångare som brinner. Michael Stipe gör det och Bob Mould gjorde det. Jag betivlar inte att Damien själv gör det men tyvärr är hans sätt att sjunga och röstläge i längden ganska enerverande. Variationen finns där och det är där styrkan hörs. När de i *Never Ending Tide* lyckas åstadkomma en suggestiv och atmosfärisk inramning är man med fullt ut, men sedan återgår det till det vanliga. Även *Castles* måste nämnas eftersom den har ett utsökt riff och för övrigt är en rockare av hög klass.

Jonas Elgemark

PETER JÖBACK

"I Feel Good and I'm Worth It"

Sony

Janne Kask skriver låtar åt A-Teens, Andreas Mattson åt Carola och nu Peter Jöback... En och annan gammal indiefundamentalist måste känna sig väldigt förvirrad i dessa dagar. Men egentligen finns det inget att förvänas över. "Anledningen till varför man håller på med musik skiljer sig så mycket mindre än vad man tror. Det är inte så långt mellan Rude Kids och Peter Jöback" som Orup (för övrigt också kompositör på den här skivan) uttryckte det i ett gammalt nummer av tidningen POP.

Är *I Feel Good and I'm Worth It* då en bra skiva? Nej, Peter Jöback är helt enkelt inte en artist som gör någonting särskilt med sitt låtmateriäl. Peter Jöback är inte mer originell som popartist än en deltagare i Popstars.

Thomas Nilson

KAIPA

"Notes from the Past"

SPV/Border

Gamla svenska proggnarna Kaipa återuppstår från de döda med Hans Lundin på hammond och Roine Stolt på gitarrer. Pom-pöst, självgott och fispretto. Allt det sämsta med symfonirocken i ett nötskal.

Peter Sjöblom

R. KELLY & JAY-Z

"The Best of Both Worlds"

Roc-a-Fella/Def Jam/Jive/Zomba

I den bästa av världar hade Bilal och Q-Tip eller D'Angelo och Snoop gjort denna platta istället, men visst är *The Best of Both Worlds* ändå okej. Mer tråkigt är att många spår känns fickljudna. R:s *Naked* och lekfulla *Somebody's Girl* är undantag. Och bumpiga *Get this Money* är ett av plattans absolut bästa spår. Annars går det mesta på tomgång.

Gary Andersson

KMFDM

"Attak"

Metropolis/Border

KMFDM har släppt två lyckade album. Dels deras debut från 1986 *What Do You Know Deutschland?* Den var experimentellt egen och det konceptet fördes vidare på *U+IOE* från 1989. Denna andra skiva flirtade mer med dansanta beats. Fast det var fortfarande blytungt enligt känt crossoverrecept: drivor av gitarrer kryddas med vinande synthar: hårdrocksriff blandas med technobeats och experimentell industrimusik.

Ministry sålde under nittio-talet ut USA:s arenor med KMFDM som förband. Och KMFDM blev evigt dömda att vara förband och spela på halvv stora klubbar. När jag lyssnar på *Attak* förstår jag varför. Det låter fortfarande 1989 i KMFDM:s värld. De har faktiskt inte utvecklats en enda millimeter. Till och med omslagen har ju sett likadana ut.

Mats Almegård

BEVERLY KNIGHT

"Who I Am"

Parlaphone/Capitol

Problemet med den engelska soulsångerskan Beverly Knights tredje album är att det låter lite för engelskt för att vara en riktigt bra soulskiva. Det finns ögonblick då det glimrar till och Beverly på allvar verkar vilja konkurrera med sina amerikanska soulsyster men alltför ofta hamnar musiken någonstans i närheten av astråkiga brittiska sångerskor som Gabrielle och Des'ree. Småttrevligt och ofarligt. Inte ett dugg upphetsande. Ingen som varit smart nog att inte ignorera Faith Evans senaste album borde orka intressera sig för det här.

Thomas Nilson

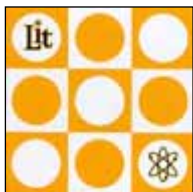
LAUB**"Filesharing"****Kitty-Yo/Border**

Genomsnittsvenskens uppfattning om det tyska språket är ungefär hårt, kallt, aggressivt och skrikigt. För mycket Hitlerdokumentärer i språkundervisning och i tv alltså. Nya Laub borde därför vara en våt dröm för varje tyskalärare. Sångerskan Antye sjunger mjukt, varmt, melankoliskt och återhållet. Vardagliga betraktelser beskrivs enkelt och just i enkelheten ligger Laubs styrka. Det kan handla om ett möte på gatan, en tur med mopederna på solsemestern eller olika stämningar i ett kärleksförhållande.

Musikaliskt är det också det enkla avskalade som är Laubs kännetecken. De elektroniska mattorna ligger och pyser i bakgrunden. Det låter lite som Björk gjorde på *Homogenic* men med de vassa kanterna avslipade. Mysig pop-electronica vars funktion är att bära fram texternas vardagslyrik.

Inför *Filesharing* som obligatorisk lyssning för alla som studerar tyska! Då får de lära sig att tyska språket kan vara varierande, vackert och nutida. För er som inte pluggar tyska är den också ett tips. För alla gillar väl melankoliskt vacker elektronisk popmusik?

Mats Almegård

LAVA**"Aile Alegria"****Audiopharm**

Japanska Lava gör lounge-musik som påminner mycket om det som tyska Compost brukar ge ut. Det innebär bossanova-doftande jazzfunktig hybridmusik som landar någonstans mellan bardisken och dansgolvet. Lava fungerar bäst vid bardisken i downtempolåtarna. Där är det avslappnat och snyggt. I de mer groovebaserade låtarna tar hysteriska easylistening-körer överhanden och de får mig att hoppa till nästa låt. Favoritspåret är *Vem Para Ficar (f8 Spiritual Remix)*. Den är vackert triphopig.

Mats Almegård

GLENN LEWIS**"World Outside My Window"****Sony**

Glenn Lewis har en vän och följsam röst som är besläktad med Stevie Wonders i minsta fraser, vilket ger *World Outside My Window* en kuslig vibb. Dessutom är musiken snygg utan att vara tillrättalagd och fuktig utan att locka till party. Vackra kärleksballader som *This Love* och klassiskt r'n'b-och-soulung som i *Simple Things* och *Beautiful Eyes* får mig dessutom att associera till D'Angelo.

Men denna typ av smäktande smörsoul tenderar ofta att stelna i sin form. Plattan saggas ihop halvvägs in, när de fräscha idéerna tagit slut. Och då loggar jag ut.

Gary Andersson

LINCOLN**"The Sound of Lincoln"****Mushroom/Border**

Försiktigt och lågmält sprider engelsmännen i Lincoln sina toner. Tracy Van Daals och Alex Gordons vokala samverkan är tju-sig. Till komp avblåsinstrument, akustiska gitarrer. Skivan är naturligt sammanhållen tack vare att de lyckas hålla nerven rakt igenom. Starkast är *Barcelona* med det fantastiska Fender Rhodes klangerna. *Atlanta, GA* har Twin Peaks känsla och det är någons stans där man hamnar. Ensam med Lincoln ute i en öde by där löven och regnet faller. Det tenderar ibland det gråt-milda men hotet som finns hos Lincoln räddar det hela.

Jonas Elgemark

LIT**"Atomic"****BMG**

Oj, oj, oj, riktigt hårda grabbar med ännu hårdare tatueringar... Trodde du ja! De har

visserligen tatueringar både här och där och ser lite rocktuffa ut, men så funkar det inte alls som det ska. Det här är lamt. Som att försöka få publiken i Allsång på Skansen att sjunga attackpunk. Det går liksom inte hur mycket man än försöker likna Lasse Berghagen, blinka med ögat eller vara klämkäckt. Taskigt läge helt klart. Även om en del intron och mellangångar kan vara rätt bra och lite småcoola sådär så, nej detta är ingen större hit. Det går bra att ha på för att piffa upp vardagen men inte att verkligen lyssna på. Det blir lite för tråkigt till slut. Men som tur är så kan man faktiskt spola och bara lyssna på de små men ändå synliga rosor i betongen som finns även här.

Tove Pålsson

LO FIDELITY ALLSTARS**"Don't be Afraid of Love"****Skint/Sony**

Att samtliga fem medlemmar i Lo Fidelity Allstars skriver låtar och producerar räddar inte *Don't be Afraid of Love*. Det blir snarare till en kompromiss av meningslös klubbunk med indie-stänk. Att funklegenden Bootsy Collins gästar på mediokra *On the Pier* förvånar. *Don't be Afraid of Love* räddas, om en låt kan göra ett helt album, av extremt svängiga samarbetet med Greg Dulli från Afghan Whigs som förvandlar *Somebody Needs You* till en partystinn Primal Scream-gospel.

Björn Magnusson

JOSEPH MALIK**"Diverse"****Compost/Border**

Trygg och fredlig bakgrundsmusik centre-rad kring en akustisk gitarr. Någon slags nutida soul med folkrockinslag. Påminner lite om Depeche Modes förmåga att bygga upp en elektronisk låt kring ett enda kort riff på en akustisk gitarr (typ *Dream On*, *Personal Jesus*). Men tyvärr blir det aldrig lika bra som DM. Det här känns faktiskt väldigt tamt och blekt.

Mats Almegård

MIDNIGHT CHOIR**"Selected Songs"****S2/MNW**

Man kan diskutera det meningsfulla i att ge ut en samlingsplatta efter att ha gjort blott fyra album. Finns det tillräckligt mycket material för att motivera ett urval? I fallet Midnight Choir är svaret definitivt ett ja. Al DeLoners (eller om man så vill, Atle Byst-röms) smak för sparsamma kompositioner och romantisk storslagighet har på bara några år gett norrmännen en gedigen låt-katalog. Problemet är inte om materialet räcker till en samlingsplatta, utan vilka låtar som måste väljas bort. Till Selected Songs har man gjort kloka val, och dessutom lagt upp skivan smakfullt och känsligt. Urvalet speglar originalsälvornas inbördes rangordning väl; flest låtar från Amsterdam Stranded, minst antal låtar från den mer tveksamma debuten.

Walkabouts Chris Eckman har producerat gruppens tre senaste skivor; Olsen's Lot, nämnda Amsterdam Stranded och Unsung Heroine. Han har också skrivit liner notes till Selected Songs, och citerar några träff-säkra rader poesi: "Tystraden gör världen större/Sorgsenheten ljuvare". Det är kärnan i Midnight Choirs musik. Och det kan inte upprepas tillräckligt många gånger att Paal Flaata har en röst som kan få stenar att gråta.

Dock kritiserar jag kraftigt att för-staupplagan av CD:n åtföljs av en liveinspelad bonusplatta. Visserligen en rätt bra skiva, men ett band av Midnight Choirs kredibilitet förtjänar bättre än sådana lumpna, kommersiella knep att få fansen att köpa musik de redan har.

Peter Sjöblom

MILK & HONEY BAND**"Boy from the Moon"****Uglyman/Border**

Milk & Honey Bands debut på nyfikna engelska bolaget Uglyman, det är svårt att inte kalla detta pop. Men någonstans finns också det tidiga nittiotalets sömngångarband som Verve och Ride. Synd, för de skulle klarat sig utan de där manchesteraktiga rytterna. Deras stämningsfulla pop i Beach Boysland lyckas vara drömsk och behaglig. Men när man utgår från popens referensramar utan att vråda och vända på begreppet så finns det en risk. Det behövs mer mörker bland solstrålarna och framförallt mer självklara låtar. Men det finns antydningar och nästa gång kan det puffa till.

Jonas Elgemark

MOKIRA**"Plee"****Mille Plateaux/Border**

Andreas Tilliander fortsätter på den inslagna vägen, *Plee* känns som en direkt fortsättning på förra årets *Clickhop* och den grammisnominerade *Ljud*. Till en början alltför stumt monotont micro-techno som kräver tålmod att lyssna på, längre in i albumet mjuknar musiken och blir mer välkommande. Fortfarande väldigt abstrakt, dock. Skivan griper inte tag i mig, lämnar inga bestående intryck.

Henrik Strömberg

MORIFADE**"Imaginarium"****Hammerheart/Border**

Bengt M tar emot hårdrocksexperten Salme O med ett hej. Det är dags för *Vem vill bli miljonär* och båda tar plats i stolar-na.

Bengt M: För 400 000, vad har Morifades basist runt halsen?

A) En fet guldkedja B) Tors hammare C)

Madonnakrucifix

D) Fredsmärket

Salme O: Tors hammare!

Bengt M: Ingen tvekan?

Salme O: Nej. Inte när bandet baserar en av sin låtar på filmen *Gladiator*.

Bengt M. Du har dina 400 000! För det dubbla – nämner Morifade nänsin ordet *dragon* i sina texter?

Salme O: Aha! En kuggis. Nej, det gör dom inte. För trots allt är många av deras texter lite bättre än det gamla vanliga dragon-, sword- och power-tjabblet.

Bengt M: Men på omslaget finns det ju en drake!?

Salme O: Jo. Men inte i texterna.

Bengt M: Du har dina pix! För 1 500 000 – på vilket bands hyllningsplatta hittar man Morifade?

A) Slayer B) Morbid Angel C) Helloween

D) Mötley Crüe

Salme O: Eftersom dom spelar power metal så känns svaret givet – Helloween! Busenkelt.

Bengt M: Jaså?! Svara på det här då! För 3 000 000 – är det en bra eller dålig skiva?! Till och med jag får ju lust att gå bärsärkagång med nacken när *Nevermore*

och *Dark Images* slungas genom högtalarn!

Salme O: Tja, gillar man kastratsång och power metal så kanske. Men... i stort...

mjäå...

Bengt M: Så attehh...

Salme O: Jag frågar publiken!

Torbjörn Hallgren

MOTÖRHEAD**"Hammered"****SPV/Playground**

Kanske läste de min förra recension när jag klagade på att Mickey Dee fick för mycket utrymme i ljudmixen. Nu är det nämligen bättre och basrumman smattrar inte i öronen hela tiden. Lemmys bas som förr alltid var i förgrunden och styrde är fortfarande för låg. Men förutom den invändningen så

är det här en riktigt bra Motörhead-platta. De har de senaste tjugofem åren lyckats variera sitt välkända koncept och oftast har de lyckats med det. Det finns ett gäng hits på *Hammered*. Den självklara är *Mine all Mine*, underbart typiskt old school Motörhead. *Shut Your Mouth* och *Walked a Crooked Mile* är två andra. Det bestående minnet av plattan är dels faktiskt melodi- och låtkänslan, men samtidigt det mer mörka och tunga som påminner en del om *Orgasmatron*. Några låtar som *Kill the World* och *DR Love* blir jag trots allt inte kompis med. Men överlag, som sagt, inte alls illa.

Jonas Elgemark

EL MUSICO

"It's All in Your Head"

All Tomorrow's Recordings/Border

El Musico kommer för varje skiva allt längre från de uppenbara Tom Waits-influenserna. De börjar hitta ett eget uttryck allt mer, en form som ligger någonstans mellan kabare, klezmer och folkhemsprogg. Men de övertygar fortfarande inte helt mer än i ett par låtar. Här heter de *Loonybin Inn* och *Edge of the World*.

Jag tror att gruppen skulle vinna en hel del på att sjunga på svenska istället för på engelska. Dels för att musiken trots allt har en svensk grundton, dels för att det fortfarande brister så mycket i uttalet att det stör.

Peter Sjöblom

NECROPHOBIC

"Bloodhymns"

Hammerheart/Border

Man hör direkt när en skiva är inspelad i Tomas Skogsbergs studio Sunlight. Produktionen är fet som spenvarm mjölk. Och jag fullkomligen älskar sånt. Necrophobic har låtar och melodier som håller. De vet hur man hanterar sina instrument. Det svåra är att få det enkla att låta komplicerat. *Bloodhymns* är en helt enkelt en grym rock'n'rollplatta klädd i dödsmetalldräkt.

Per Lundberg G.B.

NICO

"Innocent & Vain – An Introduction to Nico"

Polydor/Universal

Innocent & Vain lyckas inte särskilt bra som den oinvigdes guide till den undersköna drottningen av kyliga men förföriska stämningar. Musiken är visserligen svårklanderlig; Nico var ju en spännande artist med en säregen, fångslande och skräckinjagande estetik. Men urvalet är för otillräckligt. Jag antar att skälet heter rättigheter. *Innocent & Vain* täcker bara in Polydor- och Islandskivorna: Velvet Undergrounds banan-LP, solodebuten *Chelsea Girl* och *The End*. Plus livesamlingen *June 1, 1974*. Att låtarna inte följer någon kronologi gör lyssnandet förvirrat; stilar och stämningar blandas hej vilt utan egentlig konsekvens. På samma gång som *Innocent & Vain* är frustrerande lite är den paradoxalt nog alldeles för mycket.

Det bästa sättet att upptäcka Nico är fortfarande att köpa originalskiivorna. Särskilt *Desertshore* och *The Marble Index*, hennes två bästa som här alltså lyser med en tusenwattskraftig frånvaro. Vill man trots allt ha en samling som täcker samma skivor som *Innocent & Vain* så har *The Classic Years* ett bättre upplägg.

Peter Sjöblom

ODDJOB

"Oddjob"

BonnierAmigo

Oddjob bygger sannerligen sin musik av glädje. Konstellationen består av namnkunniga grabbar som Goran Kajfes, Per "Ruskråk" Johansson och Peter Forss, och trots att flera av dem är utmärkta solister drar ingen av dem iväg längre än vad ensemblekänslan tillåter. Det låter verkligen

som ett band med en gemensam vilja, och de får det att spritta mer i jazzbenet än vad det gjort på länge. Jag kommer rent av att tänka på Charles Mingus ivrigaste och mest uppslupna inspelningar.

När de sedan bjuder in den andre Per Johansson, den med smeknamnet Texas, i en frejdig tolkning av Jimi Hendrix' *Third Stone from the Sun* måste man vara helst från hårfästet och neråt för att inte sitta och nicka och skaka med.

Peter Sjöblom

OLA & GORILLAN

"Ola & Gorillan"

V2

Ola Lindholm och Oscar Söderberg fortsätter att visa att de tillhör det absoluta toppskiktet vad gäller barnprogram och barnskivor. Precis som *Myror i brallan* och *Världens bästa skiva* är *Ola & Gorillan* full av lysande melodier, precis sådär naiva och lätta skivor ska vara för att locka både unga och gamla. Och det är dessutom rätt kul emellanåt. Nästan lite absurt att höra en låt som heter *Bajskorvarnas pruttasång*, med en melodi som hämtad ur någon musikal. Här finns dessutom en snafvvisa, en visa som barnen kan sjunga till saftkalasen, eller när de vuxna prompt måste sjunga sina egna snapsvisor. Gästspel av Petter, som Rättan Pjåtor, Kjell Bergqvist som tomten och Claes Malmberg som kamelägare. En skiva man skaffar oavsett om man vill ha den själv eller om man vill att ens barn ska få höra något riktigt bra.

Magnus Sjöberg

PEACH

"Giving Birth To A Stone"

Zomba

En mästeskiva för alla Tool-fans. Sidoprojektet som låter som ett Tool extra light. Lite rockigare och inte lika innovativt. Växer dock för varje lysning. Lite tontigt att omslaget påminner om *Lateralus*-omslaget.

Per Lundberg G.B.

PETER PAN SPEEDROCK

"Premium Quality... Serve Loud"

Suburban/MNW

Jämförda med Nashville Pussy och Motörhead och med en strålende karriär i bakfickan släpper holländska Peter Pan-trion sitt fjärde album. Peter, Bart och Bartman levererar tretton rykande sleazepunk-spår. Mja, inte så pjåkigt. Men det finns inga riff eller refänger som sätter sig, låt säga att förebilderna är att föredra. Grattis till Peter van Elderen som blivit far till sonen Sid.

Annica Henriksson

GRANT-LEE PHILLIPS

"Mobilize"

Cooking Vinyl/Kommunikation

Grant-Lee Phillips har förlorat de Mike Scott-manér han hade som ledare för Grant Lee Buffalo. På egen hand låter han istället som en utsläkt David Bowie. *Mobilize* är fluffig och kraftlös, med låtar som är för vaga för att greppa i minnet.

Peter Sjöblom

THE PINE VALLEY COSMONAUTS

"The Executioner's Last Songs Vol. 1"

Bloodshot/MNW

Idén är suverän: en countryplatta med mördarballader till förmån för organisationer som kämpar mot dödsstraffet. Det ligger en bister humor i det som jag gillar. Och uppenbarligen flera med mig. Bortsett från projektledaren Jon Langford själv (känd från Waco Brothers och Mekons), hörs exempelvis Handsome Familys Brett Sparks, Janet Bean från Freakwater, Edith Frost och Johnny Dowd. Originalmaterial blandas med covers och trad, men alla låtar kretsar kring döds, mord och avrättningar.

Fyndigaste låtvalet står nog Waco-brodern Dean Schlabowske för, en cover i cowboyboots på Adverts punkklassiker *Gary*

Gilmore's Eyes. Diane Izzo i sin tur får blodet att frysa i *Oh Death*. Och Steve Earle lyckas till och med skaka liv i döingen *Tom Dooley*. Det mesta är riktigt bra, och det finns ingenting som inte går ner. Fast teckningen på baksidan lär knappast göra plattan till en succé i Texas...

Peter Sjöblom

PIPES YOU SEE, PIPES YOU DON'T

"Individualized Shirts"

Border

Äntligen en grupp som vågar sträcka ut och som gör allt för att inte hamna i en mall. Från det numera, till synes totalt ostrukturerade Elephant Six-kollektivet, känner man igen namn som Jeff Mangum från Neutral Milk Hotel som gästar på trummor på en låt, Scott Spillane från samma band och Will Cullen Hart från Olivia Tremor Control. Man kan dela in Elephant Six-banderna i tre kategorier, det Beatles- och Beach Boys-pop-psykedeliska, det utflippade och det totalt utflippade. Pipes You See, Pipes You Don't hamnar i den sistnämnda kategorin, men de lyckas hela vägen utan att det låter tillkämpat. Det finns alltid låtar inspirerade i musiken och allt är alldeles förträffligt avvägt. Det är välspelat och Scotts blås är ljuvliga. Lätttitlar som *I Stopped with Victor Crowell to Feed the Ducks* känns alltså helt normalt i sammanhanget, då förstår ni kanske hur musiken är.

Jonas Elgemark

REQ

"Sketchbook"

Warp/Border

Lo-fi electronica, typ. Samplade instrument jamar loss. Req, som tidigare släppt skivor på Fatboy Slims skivbolag Skint, försöker desperat vara annorlunda. Och albumet är annorlunda. Däremot är det inte så bra. Det känns som någonting ska till och hånda, men Req kommer aldrig till skott. *Sketchbook* visar sig vara ett ypperligt namn på skivan, fylld som den är med idéer och ofärdiga skisser. Det är synd, för potentialen till mästerverk finns där.

Henrik Strömberg

REVEREND HORTON HEAT

"Lucky 7"

Artemis/Sony

Visst gillar jag "pastor" Hortons trio, men hur många av deras skivor behöver man, egentligen? Punkig rockabilly är knappast en genre öppen för förnyelse. *Lucky 7* är heller inte någon av bandets bästa plattor. Fast den kärleksfulla gospelparodin *You've Got a Friend in Jimbo* är ändå rätt skojig.

Peter Sjöblom

RICKSHAW vs HATEBALL

"Double Deluxe"

Daredevil

Rickshaw har hittat sin form i den djupa floden av rockband, *Buckle Up!* är en kraftsmäll varken mer eller mindre och så fortsätter det, utan några hinder. *Life in Hypercolor* har det välbehövligt suggestiva och när de lyckas med det lite släpigt Motörheadaktiga faller jag pladask. Hateball gör något mer ruffigt och en titel som *Punklightyears Away* kan man bara älska. Ja... jag gillar det här! Gitarristen Matti Onnela gör grejer som jag avundas och sammantaget är det här en platta som bör behandlas med respekt.

Jonas Elgemark

RIVAL SCHOOLS

"United by Fate"

Island/Universal

Om man nämner Walter Schreifels namn så är det nog inte många som vet vad man snackar om. Nämner du istället Gorilla Biscuits och Quicksand så blir det ett helt annat gensvar. Rival Schools är Walters nya band. Hans kompisar kommer även de från kända band såsom Shelter och Burn. Rival Schools är en mix av alla dessa band.

Intensiv rock med hardcorevibbar. Helt klart intressant men mest på grund av deras bakgrund. Tenderar ibland att bli ganska långgrandigt. Trots allt värt att lyssna på.

Per Lundberg G.B.

ROLLINS BAND
"Live in Australia 1990"
Snapper/Playground

Det är svårt att säga något om mångsysslaren Henry Rollins som inte redan sagts. Det förtjänar i alla fall att än en gång konstateras att hans storhetstid var med Black Flag och inte 1990 när den här radiospelelingen gjordes. Fast det hedrar Rollins att han låter precis lika ilsken som vanligt trots att publiken bara består av bekanta och journalister, och liveplattor med så här bra ljud växer inte på trån. Dock bör man absolut vara ett större fan än vad jag är för att lägga sina pengar på det här albumet.

Daniel Severinsson

SAN LORENZO
"The Sea is a Map"
Bears/Border

Trion San Lorenzo från England övertygar stundtals med sina kluriga gitarrringor och vassa gitarrljud. Flera låtar har några år på nacken, materialet svänger arrogant och kontrollerat och det är listigt utformat. Vemodet samsas med det rockiga. Attack! Andrum. Attack! Deras sätt att spela är begränsad till ett ganska snävt register men de lyckas införa mycket inom ramen. Elizabeth Hamblins röst samsas med Owen Tromans. Svårt att plocka ut några favoriter men en av plattans i särklass bästa låtar är den utsökta *Polaroid* där växelsången når sin höjdpunkt. När de sedan rockar på som i *We got Mysticism* och *Firefly* gnistrar det till igen. Lite ojämnt ibland men med höjdpunkter förlåter det. En varmt rekommenderad skiva som kräver respekt.

Jonas Elgemark

SASO
"Big Group Hug"
Melted Snow/Border

Sasos softa blandning av Radiohead, sena Talk Talk och Acetone har orsakat rena glädjekravallerna hos en del utländska recenser. Men vad som är så fantastiskt med *Big Group Hug* undgår mig. Som soffliggarplatta funkare den tack vare det låga tempot och den transparanta ljudbilden. Men när jag försöker komma den närmare flyr den undan, distanserar sig från mina försök att bli intim med den, som om den räds lyssnaren. Den rör sig avmätt i sitt eget kosmos och verkar inte bry sig om jag lyssnar eller inte.

Peter Sjöblom

REMY SHAND
"The Way I Feel"
Universal

Remy Shand spelar utslätad, soul/r'n'b – ungefär lika intressant som en vit T-shirt. Fräsch men tråkigt. Det är överproducerat, överarbetat och förutsägbart. Hans inspirationer är inte oväntat Stevie Wonder och Marvin Gaye. Som så många andra just nu (Macy Gray, Erykah Badu, Maxwell med flera) försöker han hämta sina influenser från den gamla goda tiden. Resultatet blir ungefär lika kul som *Sikta mot stjärnorna*. Det som främst identifierar skivan är dess opersonlighet. Det här kommer förmodligen att bli en klassiker i reklamföretagsbranschen.

Moa Eriksson

SNOWDOGS
"Animal Farm"
Victory/Border

Finska brödraparet Ville och Mat Leppanen växte upp i USA där de båda blev undervisade i klassisk piano. De stack så småningom till London, plockade upp ett par strängade instrument, sprang in i trummissen Benjy Reid och bildade Snowdogs. *Ani-*

mal Farm är bandets debut som nu åter-släpps på Victory Records. Engelsk media har beskrivit gruppen som en blandning mellan Offspring, Placebo och Green Day. Jag vet inte jag, visst slirar de runt i punkpopens bakvatten men de saknar Brian Molkos karisma, Green Days starka refränger och Offsprings gapighet. Jättetråkigt.

Annica Henriksson

SOIL
"Scars"
J Records/BMG

Exakt tio år efter att Stone Temple Pilots släppte den hyllade *Core* kommer repriserna i form av Chicagobaserade SOIL. Likheterna med Scott Weilands sätt att sjunga verser och refränger på är slående, det låter väldigt grunge och Seattle om man säger så. *Scars* är dock inte lika bra som *Core* en gång var, men det finns ljusglimtar – andra spåret *Halo* kommer att bli en hård hit.

Det lite tråkiga med SOIL är att det finns en del låtar som smyger förbi i en gäspning. Låtmaterialet håller inte ända ut. Och man kan nästan lista ut hur bandmötet låt: "Okej, sluta tramsa med trumpinnarna i näsan, nu är det allvar: ska vi lägga de bästa låtarna sist eller först, va tycker ni?"

Torbjörn Hallgren

SOUL CENTER
"III"

Novamute/Playground
 Thomas Brinkmanns tredje album som Soul Center följer samma idé som de två första, att samla gamla soulplattor och göra techno av dem. Ibland skönt svängande, ibland irriterande tjatigt, ett helt album blir i slutändan för mycket. Brinkmann förlorar sig stundtals i samplingarna och glömmor bort subtiliteterna, och då kan resultatet kännas alltför platt. Andra gånger fungerar mixen bättre, det blir en enhet av låten, inte bara soulsamplingar ovanpå ett minimalt technobeat. Den medföljande animerade videon till en av skivans bättre låtar är söt.

Henrik Strömberg

SOULJUNK 1942
"Souljunk 1942"
Soundsfamilyre/Border

Live Inside the Soul-Junk Cathedral heter inledningslåten på amerikanernas självbetitlade platta. Vad är det för jävla titel egentligen! Och gruppnamnet! Men det är ingen idé att bli upprörd för så snart musiken kommer igång förstår man att den är lika osannolik. Det är inte lättlyssnat, inte heller stöpt i en viss form – däremot är det intressant på många sätt. Glen Galaxys gör allt för att ta med sin röst på utflykter bland register den egentligen inte behärskar. Musiken är så där anti-allt-annat. Precis som Pavement lyckades vara. Referenspunkterna finns mellan banden. Men SoulJunk 1942 lägger till ytterligare en dimension med hjälp av Farfisaorgel och en ännu mer "out there"-känsla. Riktigt välbehövlig musik bland den kommersiellt sega floden.

Jonas Elgemark

STARLET
"When Sun Falls on My Feet"
Labrador

Att döpa en låt till *Malmö* känns nästan pretentiöst, men det ska jag inte anklaga Starlet för. Låten är nämligen riktigt bra. Den harmoniska men lite avvaktande stämningen finns där och jag gillar deras sätt att bygga upp låtarna. Svängiga *When Sun Falls on My Feet* fastnar trots att sångaren inte riktigt verkar ha så kul. Sammantaget gör Starlet intelligenta poplåtar där det finns ett mörker, bra arrangemang, fin stämsång, lite blås, stråkar. Alltså receptet är spikat men det fattas något. En vilja till något mer kanske. Jag hoppas pojkarna är passionerade och har kul. Detta behöver

inte betyda att man gör gladare låtar, det kan också betyda en experimentlusta. Något som skulle kunna lösas mer.

Jonas Elgemark

SUBA
"Tributo"
Crammed/Border

Tributo är en annorlunda form av samlings-skiva. Bakgrunden är Subas tragiska bortgång 1999 i och med att hans studio brann ner och han omkom i lågorna. I elden försvann också flertalet av hans mastertaper. Kvar fanns en del ofärdigt material hos kollegor som han samarbetat med, flertalet av dessa medverkade på hans sista studioplatta *Sao Paolo Confessions*. Detta material gjordes klart på ett kärleksfullt sätt och remixar gjordes genom att sampla 12"-vinylerna som hann komma ut innan branden. Suba var ursprungligen serb och flyttade via Paris till Sao Paolo 1990. Vad som förvånar mig är dock hur en icke-brasilian kunde få till ett sådant underbart brasse-sväng. En stor artist gick förlorad och *Tributo* är hans arv till eftervärlden. Han skulle inte varit besviken på resultatet.

Peter Jernberg

SUBURBAN TRIBE
"Suburban Tribe"

Parlophone/Capitol
 Finsk rock är lurig. När det handlar om desperat rock blir det oftast väldigt bra som när L'Amourder eller Electric Blue Peggy Sue härjade på åttiotalet. Men mycket man hört de senaste åren har varit rent tråkigt. Suburban Tribe är tråkiga. Deras välproducerade elektroniska grunge räddas endast ibland av ett par hyfsade melodier som passar bra ihop med Ville Tuomios gälla röst. Men överlag alltför utslästat.

Jonas Elgemark

TAPPING THE VEIN
"The Damage"
Rebelution/MNW

Tänk Def Leppard ungefär kring *Hysteria* fast med en bra kvinnlig sångerska. Tänk sedan att de åkte i en tidsmaskin till vår tid och upptäckte vad mycket man kan tillföra sin musik med datorernas hjälp. Tycker du att det låter bra kanske *The Damage* kan vara något för dig.

Daniel Severinsson

TESTBILD!
"The Double Life of Testbild!"
Radio Kartoum/Benno

Testbild! är ett svensk enmansband som trots det rikliga användandet av gamla syntar påminner om Young Marble Giants och liknande sparsmakade brittiska band från tidigt 80-tal. Det spartanska har sin charm och nickarna till gamla Rough Trade-band lär få minnesgoda lyssnare att le. Men för mig blir *The Double Life of Testbild!* trots allt inte mer än en parentetisk lustifikation.

Peter Sjöblom

TIGERBEAT
"Tigerbeat No. 1"
Exile on Mainstream/Border

Tyska rockelectrocombon Tigerbeat larmar lite lagom med gitarrerna på känt JSBX-vis men täcker över alla eventuella ojämnheter i musiken med syntar och återhållsamhet i produktionen. Detta placerar plattan i ett ingenmansland där den varken rockar eller poppar. Hade varit bättre om de valt sida.

Gary Andersson

TIRED TREE
"Changing Sides"
Musea Records

Mattias Holmgren är Tired Tree. På sin skiva producerar, sjunger och spelar han alla instrument. Det är roligt. Mindre roligt är hur det låter. Chicago möter Marillion och någon sorts hybrid uppstår. Låter i vissa stunder otroligt mycket musikhögskoleslutprov, som i *Final Chime*. Kanske inte riktigt min påse men han ska ha en liten

eloge för att allt låter väldigt genomtänkt och välspelat.

Per Lundberg G.B.

TOL-PUDDLE MARTYRS

"Tol-Puddle Martyrs"

THE SECRETS

"Time Will Come"

Secret Deals/import

Det australiensiska 60-talet har aldrig riktigt fått samma status som det brittiska och amerikanska. Synd, för ofta var deras blandning av engelsmännens experimentglada psykedelia och amerikanernas råa garage-rock lika bra som, om inte bättre än, förebildernas. Många band gjorde som mest ett par singlar, bland dem Peter and the Sihouettes och Tol-Puddle Martyrs. Deras lilla men naggande goda output på totalt tre singlar finns samlad på mini-CD:n Tol-Puddle Martyrs. Peter Rechter heter den förenande länken, och det är han som skrivit de små pärlorna Claudette Jones och Time Will Come. Särskilt den sistnämnda är en killer, ett utmärkt exempel på träffsäker, ruffig, garagepop.

Plattan avslutas med nyinspelningar av just dessa två låtar, hämtade från debutplattan med Rechters nuvarande band, duon the Secrets. Soundet är modernare, men en bra låt är en bra låt, och Claudette Jones och Time Will Tell (som till och med gett skivan sin titel) är höjdpunkterna på Secrets-plattan. En platta som annars kännetecknas av catchig entusiastisk pop med en lätt 80-talstouch. Här finns gott om melodiska hookar, och man anar en stor kommersiell potential, Synd om bristande distribution skulle stå i vägen (Bägg skivor kan beställas via www.secretdeals.com.au).

Peter Sjöblom

VALDEMAR

"Hit"

Zebra Art Music

Göteborgska Valdemars tredje album, och utvecklingen går stadigt framåt. De tidigare alstren har varit lite oslipade, med några spår som fallit ur ramen. Nu känns melodierna mer naturliga, och texterna mer habila och mindre pretentiösa. Nackdelen med denna sorts svenska vispopgenre är att det lätt blir för mesigt, lite för mycket kammande medhårs. Och det är precis den fäl-lan Valdemar är på väg att falla i. Man rör sig hela tiden någonstans mellan Uno Svenningsson- och Anders F. Rönnblom-land, och där man i det senare kan finna många guld-korn är det förra sterilt och könlöst. Det finns, precis som på tidigare album, fortfarande stunder som är angenäma, och stunder av transportsträcka. Vad gäller kontinuitet håller fortfarande Valdemar fanan högt. Synd bara att det bestående intrycket ska behöva vara ett av ambivalens.

Magnus Sjöberg

VOMITORY

"Blood Rapture"

Metal Blade/Border

Tror att dessa gossar kommer från Karlstad. Vad jag vet däremot är att de spelar totalt jävla knäckande death metal. Svensk dödsmetall är ett starkt varumärke. Det kan man lätt förstå när man hör Vomitary. Bra låtar och bra sång. Rekommenderas.

Per Lundberg G.B.

VINYL:

Det är ingen överdrift att påstå att Tyskland dominerar nu-jazz-utbudet för tillfället. **Compost** (Border) släpper kontinuerligt bra material och **Bougie Soliterres** tolv *Besides You* är inget undantag. Skön cock-tailvibb för såväl dansgolv som vardagsrum. **Tiefschwarz** lättar med sin remix upp stämningen mot discohållet, men bara marginellt. Systerbolaget **JCR** (Border) ligger inte heller på latsidan. **Victor Davies** tolv *Sound of the Samba* har fått remixbehandling av inga mindre än **Masters at Work**. Ett gott val då det lyfter fram originalet och re-touchar det på ett ytterst smakfullt sätt. Det är dessvärre onödigt av JCR att göra en dubbeltolva, då det bara är MAW-mixen som är intressant och resten är instrumentaler och utfyllnader.

Aromabar på bolaget **Infracom** är aktuella med två nya släpp, *Come Back* samt *All I Want Pt. 1*. Nu-jazz-vibbarna ligger skönt över båda tolvorna där den förstnämnda mixas med bravur av engelska **Pressure Drop**, som elegant håller ursprungsformatet men med sin egen twist till det hela. Rekommenderas! *All I Want Pt. 1* är riktigt mysig som original men mixarna av **DJ Matt** och **Ralf Gum** ger tolv-an ett extra schvung som är välbehövligt för att attrahera en mer dans-stinn publik. Lite mer lounge-latin inslag bjuder **Lounge Records** (Border) på i sitt senaste släpp med **Riviera Rotation**. *Yes You Are* heter låten och den är riktigt slick i originalversionen, men det är **Mineral Musics** vokalmix som sätter mig i riktig karnevalsstämning! Klass!

Vi lämnar nu jazzen bakom oss, men stannar kvar i Tyskland. Düsseldorfbolaget **Unique** (Border) har klämt ut **Malentes I Sell Marihuana** som figurerat på promo en längre tid. Tyska **Strike Boys** (Wall of Sound) tillhandahåller remixar, men det hjälper tyvärr inte. Det blir ändå en ihopsjunken latin/big beat-sufflé. Malente kan dessutom hojta att han säljer ganja tills han blir blå, det chockerar inte ens pensionärer längre. Naivt och sunkigt.

På en lika negativ vibb hamnar tyska bolaget **Sellwell** (Border). De har gett ut två tolvor nyligen, **Tomahawks Porn Beats 2** samt **Peabirds Re-Think**. Den förstnämnda kämpar sig igenom slöa slätstrukna 60-talsdoftande beats med lika mycket porran-knytning som Christina Jutterström. Den senare är ett jazz-möter-IDM-experiment som tyvärr faller väldigt platt, även om det låter intressant på papperet. Inte ens faktumet att de baserat alltihop på **Funk-störungs** låt *Think!* hjälper situationen.

Peter Jernberg